

Chủ nhân,

**Xin
Chào!**

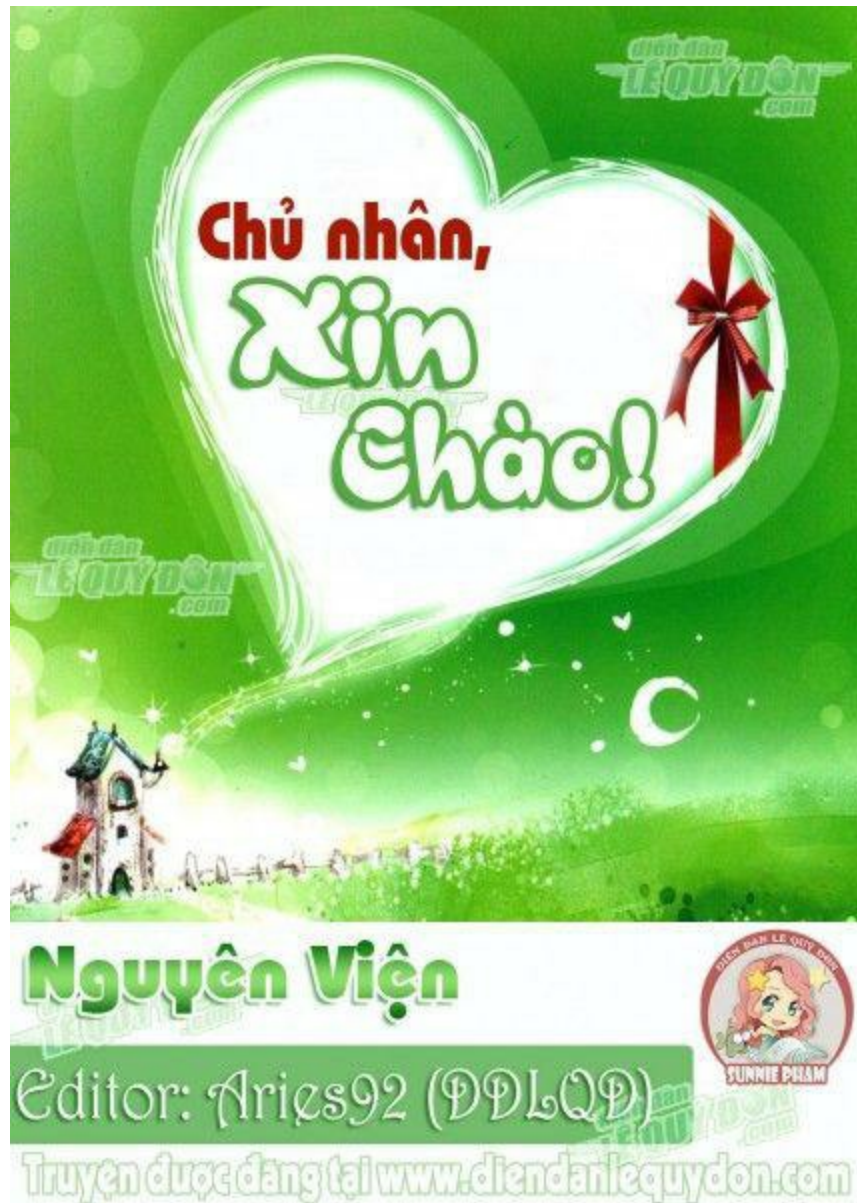
Nguyễn Viện

Editor: Aries92 (ĐĐLQĐ)

Truyện được đăng tại www.diendanlequydon.com

Chủ nhân xin chào

~*~

Tác giả: Nguyễn Viện

<http://tieulun.hopto.org>

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Phiên ngoại: Con mèo Đại hắc.](#)

Giới Thiệu

Cô biết mình sắp chết. Cô thực sự sợ hãi, thân thể co chặt lại không ngừng run rẩy, đáy mắt tối lại ngập nước mắt. Tai nghe thấy mọi người không ngừng sợ hãi mà la hét.

Thính giác của cô rất nhạy, có thể nghe thấy tiếng gào khóc, la hét chói tai ở đằng xa, bọn họ đều rất sợ hãi nhưng chẳng thể phản kháng.

Nước mắt trào ra, cô không ngừng phát ra tiếng nức nở, trong đầu hiện lên hình ảnh của anh.

Anh luôn thích sờ đầu cô, ôm cô vào lòng, có gì ngon đều cho cô, lúc tức giận thì đánh mông cô.

Bị đánh cô tức giận giương nắm đấm vuốt, tứ chi giãy dụa phản kích nhưng vẫn cẩn thận thu móng vuốt sợ làm anh bị thương.

Anh là thế giới duy nhất của cô!

Cô biết sẽ không còn được gặp lại anh nữa!

Điều này so với chết còn làm cô sợ hãi hơn. Nước mắt càng ngày càng nhiều. Cô cảm thấy bốn phía lay động, toàn thân vô lực rơi xuống. Đồ vật rơi đè lên người cô.

Cô đau đớn kêu lên, chất lỏng ấm áp từ thân thể trào ra, cơ thể đau đớn dần rét run. Trong tiềm thức cô nhớ đến lúc anh ôm cô vào lòng.

Cái ôm ấm áp làm cô vô cùng quyến luyến!

“Bách Miu Miu phải ngoan ngoãn, qua mấy ngày nữa chúng ta sẽ

gặp lại nhau, nhớ kỹ không được nghịch ngợm gây sự, nếu không cần thận cái mông đấy!”

Đáy mắt dần dần trở nên vô thần, hốt hoảng, chỉ nhớ rõ lời nói ác ý của anh nhưng ánh mắt nhìn cô lại vô cùng thương yêu cưng chiều!

Về sau cô không còn được nhìn thấy ánh mắt đó nữa rồi

Không! Cô không cần! Cô không muốn chết!.

Mí mắt dần khép lại chìm vào bóng tối. Cô lại nhớ đến anh trong lòng có một chấp niệm.

Cô không muốn chết!

Chương 1

Một khắc anh ôm tôi, anh chính là cả thế giới của tôi.

2pm

Bách Nghiêu Nhất bị điện thoại đánh thức, nhãn mày mở mắt ra, rèm cửa che hết mọi ánh nắng bên ngoài, trong phòng tối om. Liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, cùng lắm mới ngủ được 6 tiếng, ngủ không đủ làm tinh thần anh càng kém. Anh không muốn rời giường nhưng thần kinh lại yếu ớt nhất khi bị đánh thức, dù làm thế nào cũng không ngủ tiếp được.

Không ngủ đủ thật là mệt! Bành Nghiêu Nhất miễn cưỡng kéo cái chăn màu xanh lam đứng dậy, cơ thể rần chắc trần trụi trong không khí. Anh có thói quen ngủ khoả thân, với tay lấy quần ngủ vắt trên ghế mặc vào, thân trên không mặc gì đi ra khỏi phòng ngủ. Di động vứt ở phòng khách đã ngừng kêu. Anh cũng không buồn xem ai gọi tới, đi thẳng vào phòng bếp lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh trực tiếp đưa lên miệng uống.

Thân hình cao lớn lười nhác dựa vào cửa tủ. Đối diện là cửa sổ màu trắng, ngoài trời đang mưa phùn.

Mưa tạnh dần, anh để ý thấy có một cô gái tóc vàng che dù đỏ, trên người mặc chiếc áo màu hồng kẻ xám kết hợp với chiếc váy ngắn màu cafe, chân đi đôi giày thể thao màu hồng, đang nhìn chăm chú vào cửa sổ nhà anh. Chuyện này đã diễn ra liên tục một tuần liền. Cứ hai giờ chiều là cô ta xuất hiện, luôn đứng đó đến năm giờ thì rời đi. Với cách sống của một con cú thì làm sao anh biết? Rất đơn giản, gần đây anh đều ngủ sớm dậy sớm, cùng lắm thì tối qua mãi chơi game đến tận tám giờ sáng mới lên giường đi ngủ. Ngủ chưa bao lâu thì bị điện thoại chết tiệt đánh thức. Ngáp một cái thật dài đến chảy cả

nước mắt, Bách Nghiêu Nhất lười nhác tiếp tục nhìn cô gái ngoài cửa sổ.

Đối với sự xuất hiện của cô, ngày đầu tiên anh cảm thấy quái lạ nhưng cũng không để ý. Ngày thứ hai anh sờ sờ cầm đi ra cửa, vừa khéo gặp bà hàng xóm đang tưới nước ở sân, anh liền hỏi xem có nhìn thấy cô gái đối diện không? Bà hàng xóm gật đầu, đương nhiên bà cũng biết ánh mắt nhiệt liệt của cô gái đó chỉ tập trung trên người Bách Nghiêu Nhất liền lập tức nghi ngờ có phải cậu hàng xóm mới chuyển tới này là kẻ bội tình bạc nghĩa, phụ tình người ta. Sở dĩ bà nghĩ như vậy cũng có nguyên nhân, cái anh chàng người phương đông này có bộ dạng của một công tử phóng đảng, nhìn thế nào cũng không giống người tốt.

Bách Nghiêu Nhất không biết hàng xóm đang đánh giá mình, sau khi biết đáp án anh liền xoay người vào nhà, trong lòng thầm nghĩ ít nhất không phải chỉ một mình anh nhìn thấy cô ta, điều này làm anh thấy yên tâm. Sau đó ngày thứ ba, thứ tư ... cô gái vẫn đứng ở đó nhìn lên cửa sổ phòng anh, chỉ cần phát hiện anh đang nhìn cô thì đôi mắt màu xanh lam sẽ sáng lên, hưng phấn nhìn anh chăm chú. Đúng là quái dị, nhưng Bách Nghiêu Nhất không phải người có lòng hiếu kỳ, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến anh cho nên anh làm như không nhìn thấy cô gái này xuất hiện.

Hôm nay bị đánh thức, vốn đang định ngủ đến tối, dậy sớm như vậy cũng không biết làm gì, ngủ không đủ làm cho tâm trạng anh có chút bức bối, muốn tìm cái gì đó khiến bản thân vui vẻ một chút. Lấy nước khoáng, anh chậm rãi đi vào phòng khách trong khi ánh mắt cô gái đó vẫn dõi theo từng hành động của anh. Di động vút trên bàn lại vang lên. Bách Nghiêu Nhất vốn không muốn tiếp. Dù sao anh cũng biết người phá giấc ngủ của anh lúc này và người đang gọi là cùng một người. Bạn bè anh không nhiều, người biết số điện thoại anh lại càng ít. Đúng vậy, anh chính là quái gở. Nhưng nghĩ tới tính cách của đối phương, chắc chắn sẽ không ngừng gọi cho đến khi anh nghe máy mới thôi. Nhíu mày, anh mở điện thoại, thông thả bước đến bên cửa sổ.

“Bách Nghiêu Nhất...” Điện thoại liền truyền đến tiếng phụ nữ hét lên giận dữ, làm Bách Nghiêu Nhất phải đưa di động cách xa một chút. “Tên tiểu quỷ kia! thế nào? Rốt cuộc cũng nghe điện thoại sao?” so với giọng chợ búa của người phụ nữ, anh chỉ lãnh nhạt “Có việc gì?”, mắt nhìn cô gái đối diện. Cô gái thấy vậy cũng hưng phấn nhìn anh. Cách mười mét, anh nhìn thấy cô gái có một đôi mắt màu xanh lam rất đẹp, trong suốt không có một tia tạp chất.

“Bà đây không có chút hứng thú nào với cậu!”,hiển nhiên sự lãnh nhạt của anh làm cho cô gái trong điện thoại càng phát điên.

“Được rồi!”.Bách Nghiêu Nhất nhàn nhạt đổi giọng, ánh mắt vẫn tiếp tục đánh giá cô gái. Tuổi cô nàng có vẻ không lớn lắm, khoảng mười tám, mười chín. Vóc dáng nhìn một mét sáu mươi, con gái phương tây như vậy là hiếm thấy, dáng người thì...bộ ngực chắc chỉ như chén cháo? Phát dục chưa hết – Bách Nghiêu Nhất kết luận. Khó tin được với dáng người như vậy lại là người ngoại quốc.

“Bách Nghiêu Nhất”

“Bách Á Mạt, chị ở trên giường cũng kêu la như vậy sao? Làm đàn ông đều mềm cả ra. Khó trách đến ba mươi tuổi cũng không gả nổi”

“Không cần cậu quản! Mềm chị đây cũng có cách làm cho bọn họ cứng rắn đứng lên” Chờ chút, cô cùng cậu ta thảo luận cứng mềm là sao? Bách Á Mạt hít một hơi nói “Bản thảo đâu?”

“Chưa có”

“Chưa có ?” Bách Á Mạt đập bàn hét chói tai “ Bách Nghiêu Nhất! Cậu có biết nửa năm rồi cậu chưa giao bản thảo hay không? Cậu có biết một đồng người đang đợi bản thảo của cậu, cấp trên thúc giục, độc giả đang đợi, cậu có biết là tôi rất bận không?”

Đối mặt với cơn kích động của Bách Á Mạt, Bách Nghiêu Nhất chỉ

nói lạnh nhạt “Vậy chị có biết tôi còn đang chịu tang hay không”

Tang cái đầu cậu...thiếu chút nữa Bách Á Mạt buột miệng rống lên như vậy. Dù sao cô cũng biết nếu cô rống lên thì cậu em trai này của cô sẽ quẳng điện thoại đi, có khi lại tuyệt giao luôn.

Đúng! Thật là bất hạnh! Cô là Bách Á Mạt, là chị gái của Bách Nghiêu Nhất. Thôi quên đi! Đây đúng là bi kịch.

Từ nhỏ đến lớn cô đều chịu được cá tính của cậu ta không nghĩ đến bây giờ vẫn phải chịu đựng cái tính tùy hứng khó trị này.

Bách Nghiêu Nhất là con gà đẻ trứng vàng của nhà xuất bản. Anh chuyên viết tiểu thuyết trinh thám. Đặc biệt là bộ tiểu thuyết “X” đã đăng được năm năm, nói về quá trình báo thù của một gã biến thái thiên tài, mỗi lần gây án đều để lại một ký hiệu “X”. Cùng với một tên cảnh sát nhiều năm truy bắt hãn, phá giải nhiều vụ án, cuối cùng cũng bắt được hãn.

Trước mắt đã đăng đến tập năm, tái bản vô số lần, tiêu thụ trăm triệu quyển, mỗi lần xuất bản đều khiến cho độc giả nhiệt liệt thảo luận, đương nhiên có không ít hủ nữ tâm hồn đen tối đem hai nhân vật chính ghép lại thảo luận trên mạng. Thành lập hẳn một diễn đàn “X” miêu tả hai nhân vật chính ân ái tình thù.

Làm sao Bách Á Mạt biết? Đương nhiên là vì cô có tham gia diễn đàn đó, còn cùng đám hủ nữ kia hưng phấn thảo luận. Cậu em này của cô, tuy rằng cô rất oán mỗi lần gây chuyện đều hận không thể bóp chết cậu, nhưng cô cũng là độc giả trung thành của cậu ta.

Cô rất muốn biết thân thế của thiên tài “X”, động cơ báo thù là gì? Còn có, thiên tài cùng tên cảnh sát rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Vì sao thiên tài muốn lưu lại dấu ấn cho tên cảnh sát? Còn rất nhiều nghi vấn theo tình tiết mà phát triển khiến người ta càng chờ mong biết đáp án.

Còn tác giả thì cố tình ra đến tập năm thì mất tích, nửa năm không giao bản thảo mới, cấp trên thúc giục đến khi nào thì mới giao bản thảo.

Cô cũng muốn biết nha!

Cậu ta cố tình lấy tai nạn đó làm lý do khiến cô chột dạ áy náy, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

“Ai ...nha” Bách Á Mạt mềm giọng, dè dặt cẩn trọng mà nói: “Đã nửa năm rồi....để tang như vậy cũng quá lâu”

“Cho nên!” Bách Nghiêu Nhất lạnh giọng.

Bách Á Mạt biết cậu ta khó chịu liền day day thái dương, cảm thấy chuyện này để lâu cũng không phải biện pháp hay, lấy dũng khí nói “Bằng không, tôi mua con mèo.....”

“Bách Á Mạt”

“Đừng cúp máy” Bách Á Mạt vội vàng thốt lên, sợ Bách Nghiêu Nhất ngắt điện thoại liền nhẹ giọng nói “Được...được...được tôi nói sai rồi, thực xin lỗi, được chưa?”

Bách Nghiêu Nhất lạnh lùng hừ một tiếng!

Không bị ngắt điện thoại, Bách Á Mạt thở phào một hơi “ Được rồi! tôi không thúc giục cậu nữa.Tháng sau nhà xuất bản tổ chức buổi ký tặng”

“Không đi”

“Làm ơn! Cậu không giao bản thảo thì chí ít cũng tham gia buổi ký tặng chứ! Cậu chưa bao giờ lộ diện, ảnh cũng không cung cấp, đọc

giả rất tò mò về cậu. Dù sao bộ dạng của cậu cũng không khó nhìn, sợ cái gì?” Không chỉ không khó nhìn mà còn họa quốc. Bộ dạng hại dân đó cùng với tích cách khiến người ta chán ghét đúng là siêu phù hợp. Vậy mà có rất nhiều phụ nữ mù mắt chết mê chết mệt cậu ta - Bách Á Mạt than thầm trong lòng.

“Tò mò cái gì!” Bách Nghiêu Nhất hiện lên vẻ chán ghét. Anh ghét nhất là mấy chuyện phiền toái này “Cái bọn họ xem là truyện của tôi không phải mặt tôi, chẳng lẽ nhìn mặt tôi khiến cho đàn ông mọc mẩn còn phụ nữ thì lên cao trào sao?”

Bách Á Mạt bị lời nói độc mồm độc miệng của anh làm cho không nói được gì đành ngậm miệng im lặng.

“Không còn việc gì nữa chứ?” Không muốn nói chuyện vô nghĩa nữa, Bách Nghiêu Nhất định cúp điện thoại nhưng nghĩ lại dù sao cũng là chị gái ruột cũng không cần quá tuyệt tình đành bổ sung một câu “Tháng sau sẽ giao một nửa cho chị” sau đó dứt khoát dập máy.

Anh vừa quay đầu bỗng xuất hiện một khuôn mặt làm cho anh sợ ngây người. Đối phương nháy mắt mấy cái lộ ra khuôn mặt tươi cười, đôi mắt màu xanh vô cùng cuốn hút. Cô nhấc cao túi giấy trên tay phải, anh nhận ra đó là cửa cửa hàng bánh mì phía đối diện. Cô ta đi mua lúc nào vậy?

“Muốn ăn cơm trưa không?” Cô gái tròn mắt nhìn anh đầy chờ mong.

Tính cách Bách Nghiêu Nhất rất quái gở, anh không những độc mồm độc miệng lại chán ghét ở chung với người khác, cho nên bạn bè anh rất ít. Bách Á Mạt có nói, với tính cách này của anh, về sau có lâm vào cảnh khốn cùng cũng không ai giúp. Tuy nhiên chuyện này có lẽ không có khả năng, bởi vì chưa tính tiền đầu tư cổ phiếu, chỉ bằng tiền nhuận bút đã đủ cho anh tiêu xài cả đời. Đời này anh chỉ có một việc ngoài ý muốn đó là viết tiểu thuyết.

Kể ra cũng lạ, bởi vì anh rất lười, nguyện vọng duy nhất đó là làm gấu mèo, cái gì cũng không phải làm, có người chăm sóc bảo hộ. Viết truyện chỉ là trong lúc nhàm chán, lại bị Bách Á Mạt trộm đi xuất bản. Kết quả sách bán chạy, anh nghiêm nhiên trở thành tác giả ăn khách. Từ đó Bách Á Mạt cũng trở thành biên tập bắt đầu dĩ. Nếu có thể làm lại một lần nữa, Bách Á Mạt chắc chắn không làm loại chuyện ngu xuẩn này, làm cô tổn thọ mất ba mươi năm.

Đây là lịch sử đau buồn của Bách Á Mạt, nhưng không phải trọng điểm, trở lại chuyện chính. Trong đời Bách Nghiêu Nhất việc làm người ta kinh hãi nhất đó chính là nuôi mèo, lại còn là một con mèo hoang nhặt được trên đường. Miu Miu kia khoảng ba tháng tuổi, màu xám hổ vằn, cái bụng màu trắng, đầu tròn, mắt màu nho, rất đáng yêu. Nuôi được một tháng thân thể cũng béo lên một chút, hơn nữa luôn dính lấy Bách Nghiêu Nhất. Có một lần Bách Á Mạt đến nhà Bách Nghiêu Nhất nhìn thấy chuồng mèo, lại để ý thấy nó đang ngủ trên giường của Bách Nghiêu Nhất. Bách Á Mạt cảm thấy em trai cô đúng là bị quỷ ám rồi. Bách Nghiêu Nhất không chỉ quái gở mà còn bị bệnh sạch sẽ nha. Nuôi mèo không nói làm gì, lại còn để nó nằm trên giường của mình.

Điều này sao có thể! Có phải cô nhìn lầm hay không? Em trai cô thế mà lại ôm lấy Miu Miu, còn vươn ngón tay ra gãi cằm nó?

Mèo xám vằn thoải mái khép hờ mi mắt, miệng kêu meo meo, còn Bách Nghiêu Nhất bắt giặc cong khóe miệng, tâm tình có vẻ rất tốt.

Trời ơi! Đối với bạn gái cậu ta cũng không dịu dàng đến vậy.

Bách Á Mạt thầm nghĩ...Bạn gái của Bách Nghiêu Nhất xem ra không bằng một con mèo. Thật đúng là bi kịch!

Mèo xám tính tình lười biếng giống hệt Bách Nghiêu Nhất. Anh nuôi nó ba năm, đi đâu cũng mang theo làm cho người ta rớt kính mắt. Không ngờ Bách Nghiêu Nhất lại có ngày trở thành Miêu nô.

Tuy nhiên, nửa năm trước Bách Á Mạt thấy chỗ ở của anh quá xa, mỗi lần gặp cô phải bay từ Paris đến New York xa xôi cho nên muốn anh chuyển đến Paris. Ngay cả chỗ ở cũng tìm được rồi, mỗi lần đều dùng lời ngon tiếng ngọt mong cậu ta chuyển qua. Bách Á Mạt ngày nào cũng quấy rầy anh, quấy rầy đến vài tháng, đến nỗi Bách Nghiêu Nhất không chịu nổi đành đồng ý chuyển qua. Ở đâu cũng được, miễn là Bách Á Mạt cho anh yên tĩnh, bằng không anh sẽ không niệm tình mà bóp chết cô.

Bách Nghiêu Nhất chuyển nhà đương nhiên Miu Miu cũng chuyển theo. Khổ nỗi Miu Miu muốn xuất ngoại thủ tục hơi phiền toái. Chuyện này giao cho Bách Á Mạt xử lý. Bách Miu Miu bay đến Paris trước, ba ngày sau Bách Nghiêu Nhất sẽ bay sang sau.

Đương nhiên Bách Á Mạt sẽ tới sân bay đón Miu Miu.

Ai ngờ máy bay chở Bách Miu Miu gặp rủi ro, việc này làm cho Bách Nghiêu Nhất tức giận rất lâu, chỉ kém không phát điên, mà Bách Á Mạt cũng áy náy không thôi. Đây là lý do tang kì tồn tại.

Tuy rằng Bách Nghiêu Nhất vẫn đồng ý chuyển đến Paris, nhưng Bách Á Mạt chỉ dám gọi điện mà không dám đến tận cửa gặp mặt.

Bách Nghiêu Nhất biết máy bay gặp rủi ro không thể trách Bách Á Mạt. Nhưng nếu không vì cô nhiều chuyện, sao Miu Miu lại lên máy bay, sao lại gặp chuyện không may chứ? Cho nên ngay từ đầu, anh chẳng có sắc mặt tốt với Bách Á Mạt. Hai tháng qua rồi anh mới tiếp điện thoại của Bách Á Mạt. Muốn bỏ qua hết thì không có cửa đâu.

Giày vò cô nửa năm, cuối cùng anh cũng vừa lòng. Dù sao cũng là chị gái của anh không có khả năng cả đời không gặp. Kỳ thực “X” tập 6 anh đã viết được một phần ba.

Về phần nuôi mèo, Bách Nghiêu Nhất hoàn toàn không muốn. Ở trong lòng anh không con mèo nào có thể sánh bằng tiểu Miu

Miu.Hơn nữa anh cũng không phải người thích nuôi thú cưng, con mèo màu xám này chỉ là ngoài ý muốn thôi.

Cô gái tóc vàng trước mặt cũng là ngoài ý muốn, thế nhưng anh lại cho cô ta vào cửa? Vừa uống cà phê, anh thầm nghĩ hành động bộc phát của mình đúng là bất thường. Hơn nữa nhìn cốc cà phê trên tay, caramen machine trùng hợp đúng là vị anh thích. Anh ghét cà phê đắng nên thường không hay uống cà phê. Ngay cả người nhà cũng không biết anh thích vị caramen machine. Thực ra cũng chỉ có nữ sinh mới thích uống loại cà phê ngọt này, mà hình tượng của anh trong mắt mọi người lại quá đối lạnh lùng, có phần khắc nghiệt làm sao lại đụng vào loại caramen machine – loại cà phê đáng yêu này chứ. Cà phê đen mới hợp với tâm địa đen tối của anh.

Bách Nghiêu Nhất vừa nhìn cà phê lại chuyển mắt sang cô gái. Đây thực sự là trùng hợp sao?

“Cô điều tra về tôi?” Thân là một tiểu thuyết gia trinh thám, không thể trách anh đa nghi. Thế nhưng anh vẫn nhận bánh mì Polo, vừa tỉnh ngủ anh có phần hơi đói.

Điều tra? Cô rũ mắt suy nghĩ trong chốc lát rồi mở miệng hỏi anh “Điều tra gì?”

Đối mặt với câu hỏi của cô, anh cũng không tỏ ra bất ngờ lắm. Bình thường những người bị tình nghi luôn giả ngu rồi phủ nhận. Anh kéo ghế ngồi xuống, cắn miếng bánh mì đưa mắt đánh giá cô gái.

Nhìn gần, bộ dạng cô càng rõ ràng hơn khi đứng cách xa mười mét. Dáng người lương thiện, mái tóc vàng mềm mại rủ xuống trước mặt, cặp mắt xanh, mũi cao thon gọn, cánh môi đầy đặn. Khuôn mặt không phải quá xinh đẹp, chỉ tính là thanh tú, không phải loại anh thích, chỉ là, anh đặc biệt hứng thú với đôi môi xinh đẹp nóng bỏng kia.

Đúng, anh chính là loại đàn ông chỉ chú trọng bề ngoài. Bách Nghiêu Nhất một bên đánh giá cô gái, miệng vẫn không dừng lại, bánh mì trên tay anh cũng đã giải quyết xong. Thấy anh ăn xong, đôi tay non mềm nhỏ bé lại nhắc lên cái thứ hai “Vẫn còn đây” không quên tươi cười lấy lòng.

Ánh mắt này....Bách Nghiêu Nhất cảm thấy có chút quen thuộc, hơn nữa giọng nói mềm mại ngọt như đường khiến tâm tình anh thực thỏa mãn. Đàn ông ít ai có thể từ chối đôi mắt cùng giọng nói kia.

Được rồi, cô gái này xác định là thầm thương trộm nhớ anh, loại chuyện này từ bé đến lớn anh đã sớm quen, chỉ là cô gái này quá nhỏ khiến anh không có hứng thú.

Lại nhận lấy bánh mì Polo, Bách Nghiêu Nhất cẩn thận xé bao bì quan sát một lúc mới mở miệng nói “Em gái nhỏ, em không phải loại anh thích”

Cô gái khẽ gật đầu “Em biết! đàn ông thích phụ nữ ngực to, eo nhỏ, hông cong” Cô hoàn toàn hiểu rõ ràng sở thích của anh.

Bách Nghiêu Nhất rất vừa lòng, cắn một miếng bánh mì, thành thực nói “Cho nên chúng ta không có khả năng.”

Không có khả năng.... cô gái nhú mày như đang suy xét, sau đó nhìn chằm chằm Bách Nghiêu Nhất hỏi “Vì sao”

Bách Nghiêu Nhất chợt nhú mày, chuyển tầm mắt xuống, cô gái cũng cúi xuống theo tầm mắt của anh _dừng trên ngực cô. Sau đó hai người đồng thời chuyển mắt lên trên nhìn nhau “Đã hiểu chưa?” Bách Nghiêu Nhất nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, tóc thật mềm mại, sờ thật thích. Cô gái không những không tránh, ngược lại hơi vươn người về phía trước cọ cọ vào lòng bàn tay anh giống như mèo vậy.

Bộ dạng này làm cho Bách Nghiêu Nhất bất chợt nhớ đến mèo con

màu xám xấu số của mình. Nó cũng hay làm nũng như vậy, thường dùng cái đầu nhỏ tròn tròn của nó cọ cọ anh. Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng rút tay về, cô gái nhỏ ngẩng mặt nghi hoặc nhìn anh, ánh mắt kia như hỏi sao anh lại không sờ tiếp. Nhìn vào ánh mắt cô gái, Bách Nghiêu Nhất hơi hoảng hốt. Rốt cuộc anh đã biết vì sao mình lại cho cô ta vào nhà. Chính là vì ánh mắt này.

Trời đổ mưa lạnh lẽo, anh nhìn thấy một con mèo xám nhỏ bị bỏ rơi trên đường, nó đứng là dùng ánh mắt trong sáng thuần túy này nhìn anh.Đợi khi anh hoàn hồn lại thì nó đã ở trong nhà anh rồi.

Đó cũng là việc ngoài ý muốn đầu tiên trong cuộc đời anh.Nhớ lại chuyện cũ sắc mặt anh trầm xuống, tâm tình lại khó chịu.Cảm nhận được tâm tình của anh, cô gái lên tiếng hỏi “Anh đang tức giận hả?”

“Cô nói xem” Bách Nghiêu Nhất ăn xong bánh mì rồi liền quăng vỏ thẳng vào thùng rác, uống ngụm cà phê sau đó nói “Cô nên đi rồi”

Bây giờ tâm trạng của anh không tốt, không rảnh đối phó với cô “Tiếp tục đứng theo dõi đi” Tùy cô muốn đứng bao lâu cũng được, không liên quan đến anh. Bây giờ anh không muốn nhìn thấy ánh mắt này.

Bách Nghiêu Nhất là người có cảm xúc khó lường.

“Nhưng vẫn còn một cái bánh mì Polo nữa” Cô gái lấy cái bánh còn lại trong túi ra, tha thiết nhìn anh, phớt lờ thái độ ác liệt của anh. Bách Nghiêu Nhất trừng mắt nhìn bánh mì rồi lại nhìn cô gái. Cô gái lập tức tươi cười, hoàn toàn không bị thái độ khó chịu của anh làm ảnh hưởng.

Thường gặp trường hợp này, tâm tình sẽ cảm thấy áy náy nhưng Bách Nghiêu Nhất thì không. Anh chỉ cảm thấy cô gái này thật không biết nhìn sắc mặt người khác, ngu xuẩn.

Anh cũng không để ý làm người xấu, phải để cô ta biết chiêu này không hiệu quả với anh. Hơn nữa tâm trạng anh bây giờ thực không tốt, đang muốn tìm người trút giận.

Anh đang định giơ tay nhận lấy bánh mì trên tay cô gái thì tiếng di động đột ngột vang lên. Cô gái cúi đầu lòi di động màu hồng trong túi, microphone truyền đến giọng nói của phụ nữ. “Về nhà ngay”

Cô gái cúi đầu “Được..tôi biết...không cần, tôi về ngay đây”

Đang nói, cô thấy Bách Nghiêu Nhất hơi vươn tay phải ra, có vẻ không chịu nổi âm thanh bén nhọn kia, cô nhú mày rồi nhanh chóng cúp máy.

Cho rằng anh muốn ăn bánh mì, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết nhẹ nhàng nắm lấy tay to lớn của anh, nhét bánh mì vào.

Chương 2

Jill Anderson là người của một gia tộc ngoại quốc. Đến năm tuổi mà cô vẫn không biết nói, về sau bác sĩ chuẩn bệnh là do trí tuệ không tốt, cả đời chỉ số thông minh chỉ như đứa trẻ năm tuổi. Hơn nữa lại bị bệnh tự kỷ, đời này khả năng suy xét không hơn một đứa trẻ.

Tự kỷ bẩm sinh có thể là thiên tài trong lĩnh vực nào đó, nhưng Jill Anderson thì không phải vậy. Cô chỉ là người có suy nghĩ như một đứa trẻ năm tuổi. Hàng ngày luôn ngồi một mình một góc, chỉ cần một đóa hoa cũng đủ làm cô ngẩn người cả ngày.

Trong giới thượng lưu ở nước Anh, gia tộc Anderson có lịch sử cả trăm năm, huyết thống cao quý, lại có quan hệ với hoàng thất. Gia tộc Anderson là tập đoàn kinh doanh giàu có hàng đầu. Cả gia tộc đều là tuần nam mã nữ, những người không tham gia vào việc kinh doanh thì cũng là bác sĩ, luật sư hoặc học giả, ở các ngành nghề đều chiếm giữ vị trí hết sức quan trọng.

Bọn họ mỗi một người đều có gen tốt, gia thế, tướng mạo, đứa trẻ nào sinh ra nếu không phải thiên tài thì cũng có chỉ số thông minh cao, tương lai sẽ là một nhân tài.

Nhưng Jill Anderson là một trường hợp ngoại lệ. Cha mẹ cô xét về tài trí hay tướng mạo đều xuất chúng, trên có ba anh chị em đều tuần tú, xinh đẹp, dù tuổi còn nhỏ nhưng đã được đặc cách học nhảy lớp, khiến không ít người khâm phục.

Mà Jill Anderson mặc dù có một mái tóc vàng óng xinh đẹp, đôi mắt màu xanh lam nhưng bộ dạng cũng chỉ bình thường, bàn tay, gương mặt, mắt hai mí màu xanh lam to tròn, chóp mũi thon gọn, cánh môi đầy đặnDù như vậy thì khuôn mặt cũng chỉ dừng lại ở mức thanh tú, không giống với người của gia tộc Anderson.

Mà bác sĩ lại chuẩn đoán cô bị thiếu năng khiến cho vợ chồng Anderson chịu đả kích lớn. Bọn họ không thể chấp nhận con gái mình không những bị tự kỷ mà trí óc vĩnh viễn chỉ như đứa trẻ năm tuổi. Điều này không chỉ trở thành trò cười cho những người trong gia tộc nhạo báng, mà đứa nhỏ nhất định cũng sẽ bị bắt nạt.

Một gia tộc lớn dù có cùng quan hệ huyết thống cũng không tránh khỏi tranh chấp, lục đục với nhau vì tiền tài, lợi ích, địa vị...

Mặc dù trí tuệ của đứa nhỏ không tốt, họ vẫn không muốn nó bị bắt nạt. Vợ chồng Anderson quyết định đem con gái rời xa Anh quốc. Năm mười tuổi, lấy lý do an dưỡng, họ đưa con gái đến Paris cho vú em chăm sóc.

Biệt thự nằm ở phía Tây gần sông Seine, thuộc khu dân cư cao cấp, yên tĩnh mà thanh nhã. Toàn bộ biệt thự sơn màu trắng, trước mỗi căn hộ đều có một khoảng sân nhỏ, hệ thống bảo vệ nghiêm ngặt, cách tám tiếng lại có cảnh sát đi tuần tra bảo vệ an ninh khu vực.

Ngoài vú em Emma còn có vợ chồng Suzanne đảm nhiệm vị trí lái xe kiêm người làm vườn. Ba người cùng nhau chăm sóc Jill (ăn, ở, đi lại).

Jill không khó chiều, cô thực an tĩnh, cả ngày đa phần không nói chuyện, có thể xem sách cả một ngày hoặc cầm xẻng đi trồng cây, đôi khi chỉ là quan sát con kiến bò đi bò lại. Chăm sóc cô có khi còn đơn giản hơn chăm sóc vật nuôi.

Trong nhà ba người hầu đều rất yêu chiều Jill, nhất là vú em Emma. Kể từ khi Jill đến Paris, gia đình Anderson rất ít khi đến thăm, hầu như đã quên mất sự tồn tại của cô làm cho Emma hết sức đau lòng.

Đứa nhỏ thật đáng thương!

Biết rằng tâm trí cô chỉ như đứa trẻ nên Emma trông coi cô rất kỹ lưỡng, đi đến đâu cũng đều trông chừng. Bà cũng dặn dò Jill không được đi lung tung trừ khi có người theo cùng, nếu không không được tùy tiện ra ngoài. Cũng may Jill rất nghe lời, trừ khi có người dắt cô ra ngoài mua này nọ còn không cô đều ở trong sân nhà không ra ngoài nửa bước.

Đến Paris chín năm, cuộc sống của Jill ngày nào cũng như vậy. Cô sống trong thế giới của chính mình, tự tìm niềm vui.

Cuộc sống vậy lại bất ngờ biến đổi vào nửa năm trước.

Vào một buổi chiều nửa năm trước, Jill đang ở trong sân thất thểu cầm xẻng trồng hoa. Paul thấy cô ngoan ngoãn ngồi im một chỗ nghĩ rằng tiểu thư sẽ không chạy lung tung nên ông đến phòng lấy dụng cụ làm vườn.

Ai ngờ vừa từ phòng dụng cụ đi ra ông liền nghe thấy tiếng phanh xe khẩn cấp cùng tiếng hét chói tai. Paul phát hoảng chạy nhanh ra phía trước, lại nhìn thấy tiểu thư bị xe đâm đang bất tỉnh nằm dưới đất, làm ông sợ chết khiếp.

Tiểu thư sao lại chạy ra đây được chứ? Còn có, trong khu dân cư thế này, tên chết tiệt nào dám phóng nhanh như vậy?

Thấy bên ngoài có tiếng ầm ỹ, Emma và Suzanne cũng chạy ra xem, ai ngờ người gặp nạn lại là tiểu thư nhà mình, hai bà thiếu chút nữa là ngất xỉu, vội vàng đưa tiểu thư đến bệnh viện.

Bác sĩ nói tiểu thư bị thương phần mềm, đầu bị va chạm mạnh, trong vòng hai ngày tới nếu không tỉnh lại thì mọi người nên chuẩn bị tâm lý.

Hai bà bật khóc ngay lập tức. Suzane trách chồng mình không chăm sóc tiểu thư thật tốt. Paul cũng rất hối hận bản thân đã để tiểu thư một mình ở sân.

Emma gọi điện đến Anh báo cho lão gia và phu nhân biết tiểu thư xảy ra chuyện, nhưng người hầu trong nhà nói họ đi công tác chưa về nên bà đành để lại lời nhắn sau đó ở viện chăm sóc tiểu thư.

Ba người đều đã chuẩn bị tâm lý, ai ngờ đến tối tiểu thư bỗng nhiên tỉnh lại. Bọn họ vừa mừng vừa sợ, ngay cả bác sĩ cũng nói đây đúng là kỳ tích.

Emma xúc động nhìn tiểu thư vừa khóc vừa nói “Bảo bối! Con dọa chết ta rồi”

Trên đầu còn quấn băng gạc, Jill ngơ ngác nhìn ba người bên cạnh đang khóc sụt sùi.

“Các người...”

“Tiểu thư làm sao vậy?...Con muốn nói gì?” Emma lo lắng hỏi “Còn chỗ nào không thoải mái? Đau đầu hả? Mau nói cho vú biết”

Jill không nói gì, cô hơi nhú mào, tròng mắt dờn xuống nhìn tay của mình rồi chợt phát hiện ra điều kỳ lạ. Cô mở tay ra, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh, lật trước lật sau không có lông, không có vuốt, không có mẩu thịt. Đưa hai bàn tay lên chạm vào mặt mình, mềm mềm cũng không có lông, không có râu.

Trời ơi! . . . Jill Anderson nhăn mặt nhú mào.

Ba người bên cạnh đều hoảng hồn.

“Tiểu thư làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Suzane vội vàng nói, một bên nhắc chồng “Paul! mau gọi bác sĩ tới đây”.

“Hả...Được” Paul lao nhanh ra khỏi phòng bệnh.

“Bảo bối làm sao vậy? Đừng dọa vú nha” Emma gấp đến nỗi hốc mắt cũng đỏ lên, chỉ sợ đầu óc tiểu thư gặp vấn đề.

Jill không nói chuyện, hai hàng lông mày nhú chặt lại, bây giờ cô rất hỗn loạn, không thể suy xét được điều gì.

Lúc này Paul đã kéo được bác sĩ đến “Bác sĩ, ông xem cho tiểu thư nhà tôi, có chỗ nào không ổn không?” Paul hoang mang rối loạn nói.

Bác sĩ đi đến giường bệnh chuẩn bị kiểm tra cho bệnh nhân, bắt gặp đôi mắt xanh lam đang chăm chú nhìn mình. Thân là một bác sĩ lâu năm không biết trải qua bao nhiêu tình huống nhưng lại vì một ánh mắt mà dừng mọi động tác. Bởi vì ánh mắt bệnh nhân này tràn đầy sát khí. Cô gái trước mặt cũng lắm chỉ mười chín tuổi, cơ thể lại gầy gò không đáng lo sợ, rốt cuộc ông sợ cái gì?

Bác sĩ ho nhẹ một tiếng cười trấn an “Đừng sợ! Bác chỉ kiểm tra một chút thôi”

Kiểm tra?

Jill nhớ hồi trước cô từng bị một người mặc áo dài trắng vừa trấn an vừa bắt ép, sau đó tiêm một mũi, mà mũi tiêm kia đau đến nỗi cô phải kêu lên oai oái.

Lập tức sắc mặt cô trầm xuống, mắt ánh lên tia sát khí càng ngày càng đậm, chăm chú theo dõi từng động tác của bác sĩ, sau đó hướng lên trên nhắm ngay ánh mắt bác sĩ.

Ý rất rõ ràng. Dám động vào tôi ông xác định đi.

Bác sĩ do dự một chút, quyết định thức thời thu tay về, ho nhẹ một tiếng quay sang ba người bên cạnh nói “Yên tâm! Tình hình bệnh nhân rất tốt” tinh thần tốt như vậy, sát khí khủng khiếp như thế, không chết được.

“Nằm viện quan sát vài ngày, nếu không có vấn đề gì thì có thể xuất viện” cảm nhận được cái nhìn chăm chú sắc bén của cô gái phía sau, bác sĩ không dám nán lại lâu, vội vã rời đi.

Gập tà áo trắng chạy trốn chết, Jill đánh thắng trận đặc ý nhếch môi cười, lại nhìn ba người trước mặt suy nghĩ một chút mới chậm rãi mở miệng “Mọi người đừng lo lắng, tôi không sao”

Lời vừa nói ra, ba người lập tức mở to mắt nhìn Jill.

“Tiểu..Tiểu..Tiểu thư! Trời ơi” Suzane sợ tới mức không thốt nên lời.

“Bảo..bảo bối” Emma cũng kinh ngạc nhìn tiểu thư.

“Bác sĩ...” Paul giọng run run lại định kêu bác sĩ đến.

Jill nhú mày nhìn bọn họ. Biểu cảm của bọn họ sao lại thành ra như vậy?. “Các người làm sao vậy?”

Lại một câu bình thường.

Ông trời ơi!...Ba người vui sướng không thở nổi.

Tiểu thư rất an tĩnh, bình thường không nói nhiều, đa phần chỉ gật hoặc lắc, cùng lắm là ậm ừ, chưa bao giờ nói chuyện bình thường như vậy.

“Ôi!!” Emma kích động khóc thành tiếng, muốn ôm chầm lấy tiểu thư nhưng lại sợ động đến miệng vết thương làm cô đau.

“Trời ơi! ” Paul thốt lên. Chẳng lẽ tai nạn làm đầu óc tiểu thư tốt lên? Paul kinh ngạc thì thảo còn Suzane mở to miệng không thốt được lời nào.

Đây thực sự là một việc vui, tiểu thư gặp nạn không những không có việc gì mà đầu óc lại chuyển biến tốt, không còn là đứa trẻ năm tuổi đần độn nữa.

Tin tức này làm bọn họ vừa mừng vừa lo, cho đến khi Jill xuất viện, bọn họ mới định báo tin vui cho lão gia và phu nhân, nhưng lại phát hiện tuy đầu óc tiểu thư có biến đổi nhưng cũng có một vài điểm cổ quái.

Đầu tiên, tiểu thư chạy tới bưu điện mang về một đồng sách, hơn nửa đều của cùng một tác giả. Tác giả này họ cũng không xa lạ gì, đây chính là tác giả đang rất ăn khách nổi tiếng trên thế giới. Paul cũng chính là độc giả của anh ta.

Sau đó, tiểu thư muốn Paul đi thăm dò địa chỉ nhà tác giả này.

“Tiểu thư! Tác giả “Nhất” này rất thần bí, chưa nói đến ảnh, ngay cả tên thật cũng không cung cấp, bút danh cũng chỉ có một từ “Nhất”, độc giả chỉ biết anh ta là người phương đông, còn lại không biết gì hết.”

Nếu anh ta đã muốn giữ bí mật thì làm sao tôi có thể tra ra được?

Jill ngẫm nghĩ một lúc, cô hiểu rất rõ tính cách sợ phiền toái của người nào đó, việc này đúng là làm khó Paul rồi. Jill nghe Paul giải thích, gật đầu cũng không có yêu cầu gì thêm. Paul thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ lạ cũng không chỉ có việc này, cô trở nên thích xem tivi, thường xuyên muốn chạy ra ngoài vui chơi nhưng lại nhất quyết không cho ai đi theo, tính tình thì tùy hứng, dễ tức giận lại kiêng ăn không giống trước đây cho gì ăn nấy.

Bây giờ, tiểu thư rất thích ăn hải sản, đặc biệt là cá, thích màu hồng. Đôi mắt lúc nào cũng linh động, khi tức giận mắt nhắm lại làm lòng

người sợ hãi. Đồng thời không thích xưng hô ngôi thứ, không có tính nhẫn nại.

Tiểu thư hoạt bát như thế này vẫn tốt hơn về an tĩnh trầm mặc trước kia nhiều, cho nên dù bây giờ sống chung với tiểu thư không còn thoải mái như trước nhưng với sự thay đổi này, ba người Emma vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng dạo gần đây hành tung của tiểu thư rất mơ hồ. Giữa trưa thường ra ngoài đến tận sáu giờ tối mới trở về. Hỏi thì cô không nói, nếu cứ cố hỏi thì cô sẽ tức giận.

Lúc đầu bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng liên tục mấy ngày sau đó khiến cho Emma không khỏi lo lắng. Từ trước đến nay, bà bảo vệ tiểu thư rất cẩn trọng, sau vụ tai nạn đó bà càng khẩn trương hơn, trong lòng lo sợ tiểu thư giao lưu với bạn xấu không cẩn thận bị người ta lừa.

Vì lo lắng, Emma quyết định không cho cô ra khỏi nhà, nhưng bà đã quên rằng tiểu thư bây giờ không còn là cô gái ngoan ngoãn biết nghe lời như trước nữa.

Cô không nghe lời Emma nói, nhân lúc bà không chú ý lén chuồn ra ngoài đến khi Emma phát hiện cũng đã muộn. Emma vừa tức vừa vội lập tức gọi điện kêu cô về nhà. Mặc dù tính nhẫn nại của tiểu thư rất kém nhưng vẫn rất nghe lời Emma.

Dù cô đồng ý về nhà nhưng không có nghĩa cô sẽ không chuồn đi tiếp.

Sáng sớm, mọi người trong nhà còn chưa thức giấc, Jill mặc áo ngắn tay màu hồng nhạt kết hợp cùng quần đùi và áo khoác màu trắng xám, chân đi đôi giày thể thao màu hồng, lưng đeo ba lô nhỏ hình mặt mèo, chỉnh sửa lại vài lọn tóc, lại nhìn chính mình trong gương nhăn nhăn mũi một cái rồi rón rén xuống lầu chuồn ra ngoài.

Trước khi ra ngoài sợ mọi người lo lắng cô để lại tờ giấy nói đến tối sẽ về nhà.

Đóng cửa lại, Jill Anderson vui vẻ nở nụ cười, cô thông thả đi về phía sông Seine.

Nằm cạnh dòng sông Seine duyên dáng là dãy nhà cổ đã lỗi thời, từng mảng tường trắng đã sẫm bong tróc, lộ ra dấu vết thời gian. Nhưng môi trường ở đây không hỗn độn mà sạch sẽ lại an tĩnh, bên cạnh có trạm xe điện ngầm, chỗ rẽ có siêu thị khá lớn rất tiện cho việc mua sắm. Ngoài ra còn có cửa hàng bánh ngọt mỗi buổi sáng đều tỏa ra mùi bánh mì thơm phức.

Khu dân cư nằm sát nhau nên mọi người đều rất quen thuộc, coi nhau như hàng xóm cho nên giao tình cũng không tệ, có tin tức gì thì cùng trò chuyện tán gẫu. Vì đều là người quen nên nếu có người lạ xuất hiện bọn họ sẽ đánh giá một chút nhưng không có ác ý, chỉ là tò mò mà thôi.

Nửa năm trước có hàng xóm mới chuyển về, là một người đàn ông phương Đông còn rất trẻ lại đẹp trai, bộ dạng có phần bất cần đời làm cho phụ nữ quanh đó tâm tình không khỏi xốn xang. Nhưng anh chàng phương Đông này không dễ gần chút nào, lạnh như băng vậy.

Đối với sự chú ý của mọi người, anh ta không mấy may quan tâm, cũng không muốn kết giao láng giềng, hơn nữa rất ít khi ra khỏi nhà, nếu có thì cũng chỉ đi siêu thị mua đồ, không thì tạt vào cửa hàng bánh mì mua mấy túi. Mỗi lần anh ta chỉ mua bánh mì Polo. Khu dân cư yên tĩnh đột nhiên có người mới đến, bọn họ đương nhiên tò mò, đặc biệt người hàng xóm mới hầu như không ra khỏi cửa, bộ dạng lại nhàn nhã không thấy anh ta đi làm hay công tác gì khiến mọi người không khỏi xì xào bàn tán. Lúc đầu bọn họ tưởng đây là một đại thiếu gia nhiều tiền, nhưng đã là thiếu gia thì cần gì ở khu nhà cổ lỗ này chứ?

Cuối cùng họ kết luận anh ta chắc chắn gây chuyện với đại ca xã hội

đen nào đó nên mới trốn đến đây, sợ bị truy lùng nên không dám ra khỏi nhà.

Sau đó, lúc sự hiếu kỳ của mọi người dần biến mất thì lại xuất hiện một cô gái, mỗi ngày đều đứng ở ngã tư nhìn chăm chăm vào cửa nhà anh hàng xóm mới. Thế là bọn họ lại có đề tài để buôn bán. Cô gái thoạt nhìn không lớn tuổi, bộ dạng thuần khiết, nhìn là biết bị diện mạo của anh chàng phương Đông hư hỏng kia lừa gạt. Mọi người đều nhất trí với kết luận này, cũng không quên lắc đầu hoặc đưa cái nhìn xem thường. Đối với lời đồn của hàng xóm, người nào đó chắc chắn không biết, mà dù biết anh cũng không có phản ứng gì. Anh chỉ sống trong thế giới của mình, người ngoài quan tâm anh xem như gió thổi mây bay, chỉ cần không quấy rầy anh là được. Cuộc sống yên tĩnh như vậy là tốt rồi.

Nhưng mà thế sự khó lường, tự nhiên xuất hiện một quái nhân.

Sáng sớm, đúng sáu giờ chuông cửa chọt reo lên. Cô gái đang ấn chuông có dáng người bé nhỏ, mái tóc vàng xinh đẹp, mặc chiếc quần đùi làm lộ ra đôi chân trắng nõn tinh tế.

Một phút qua đi cửa vẫn không mở.

Ngón trỏ tiếp tục ấn chuông cửa, lần này cô ấn liên tục ba lần, một phút qua đi cửa vẫn không mở. Có chút mất kiên nhẫn, tay ấn chuông mạnh hơn nữa. Lần này chưa đến một phút cửa đã mở.

“Mẹ kiếp! Đứa nào vậy?” Trời còn chưa sáng đã ầm ỹ, thực con mẹ nó bức mình. Người đàn ông đầu tóc lộn xộn, trên người chỉ mặc độc chiếc quần lót màu đen, thân mình trắng kiện, cơ bụng sáu múi gọi cảm đủ làm cho người ta chảy nước miếng, nhưng mà sắc mặt của anh ta hết sức u ám chứng tỏ giờ phút này tâm tình vô cùng khó chịu. Đối mặt với lửa giận của người đàn ông, Jill Anderson lại cười rạng rỡ như ánh mặt trời, trái ngược với sắc mặt khó coi của ai kia “Hi! chào buổi sáng”

Mẹ kiếp! Chào buổi sáng cái khỉ gì! Bách Nghiêu Nhất trằm mặt, ngủ không đủ anh đã muốn phát hỏa mà lại bị cô đánh thức như đổ thêm dầu vào lửa. Đôi mắt hung dữ có những tơ máu tròng cô.

Jill nhắc cao túi giấy trong tay tươi cười nói: “Muốn ăn sáng chưa?”

Cửa đóng rầm lại thay cho câu trả lời.

Jill lại giơ tay ấn chuông. Bách Nghiêu Nhất còn chưa đi đến cửa phòng ngủ chuông cửa lại vang lên chói tai.

Chết tiệt! Chắc chắn anh sẽ rút dây điện ra.

Anh hùng hực lửa giận lại mở cửa nhưng lần này không đợi anh lên tiếng Jill đã mở miệng trước.

“Đừng nóng giận cũng đừng đóng cửa nếu không em sẽ bấm chuông liên tục đấy” Anh cũng đừng hòng ngủ tiếp, cô thầm nghĩ trong lòng.

Bách Nghiêu Nhất nheo mắt, loại uy hiếp yếu ớt này thực là buồn cười. Anh khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhướn mày “Tôi có thể gọi cảnh sát”

Jill suy nghĩ một chút nhìn anh hồn nhiên cười “VẬY anh sẽ phải đợi cảnh sát đến, sẽ bị tra hỏi, phiền phức hơn sẽ phải đến tận đồn. Anh thật sự muốn vậy?”

Không! Anh không muốn bởi vì anh ghét phiền phức.

Nhìn chăm chú cô gái, Bách Nghiêu Nhất suy xét ba giây, không thể không thừa nhận loại uy hiếp ngây thơ của cô ta làm anh phải khuất phục. Ngủ không đủ làm đầu anh hơi hơi đau, vốn không có thời gian suy xét. Bách Nghiêu Nhất quay người nhưng lần này không đóng

cửa mà đi thẳng đến sofa dài tùy ý nằm xuống, nhắm mắt lại, đưa khủy tay lên che mắt.

Anh mệt chết đi được! Mặc kệ tiểu quỷ này. Dù sao anh cũng là đàn ông trưởng thành, việc gì phải sợ một cô nữ sinh miệng còn hôi sữa? Cô ta muốn thì cho cô ta vào, anh cũng muốn biết cô ta sẽ làm gì. Được vào nhà, Jill cong khówek môi, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi theo sau Bách Nghiêu Nhất thấy anh đi đến sofa nằm xuống cũng không quấy rầy anh thêm. Jill đặt túi giấy lên bàn. Từ trong túi lấy ra một hộp sữa. Sữa đã lạnh, cô tự nhiên đi vào bếp tùy tiện lấy một ly thủy tinh đổ sữa vào sau đó cho vào lò vi sóng hâm nóng. Nửa phút sau, cô cầm cốc sữa nóng uống một ngụm, để lại trên môi một vòng trắng xóa, vừa uống sữa vừa đánh giá ngôi nhà.

Ngôi nhà với hai màu đen trắng làm chủ đạo, đàn dương cầm màu đen đặt cạnh quầy bar ngăn cách giữa phòng khách với phòng bếp. Phòng khách đặt một bộ sofa màu kem, đối diện là màn hình LCD cỡ siêu đại, bên dưới là kệ tủ màu đen bày đủ loại DVD. Ở một góc phòng khách là máy chạy bộ cùng một vài dụng cụ tập thể hình khác. Tiếp đó là hai phòng ngủ liền kề. Một phòng là phòng ngủ còn lại chắc là phòng sách?

Jill đi đến bên cạnh tivi, phía trên có đặt một khung ảnh. Trong khung ảnh là hình một con mèo xám vằn đang nằm trên sofa chăm chú nhìn về phía trước hay nói cách khác chăm chú nhìn người chụp ảnh.

“Này!” Người trên sofa đột ngột lên tiếng, bỏ khủy tay trên mắt xuống, không vui nhìn cô “Bỏ khung ảnh xuống!”

Jill đặt khung ảnh trở lại chỗ cũ, quay người nhìn anh, khówek môi khế cong lên “Anh không ngủ sao?”

Bách Nghiêu Nhất trầm mặt không đáp. Thần kinh của anh rất nhạy cảm, nếu bị đánh thức sẽ rất khó đi vào giấc ngủ, mặc dù anh thực con mẹ nó cố gắng!

Bách Nghiêu Nhất từ từ ngồi dậy, vì không thường xuyên phơi nắng nên da anh rất trắng. Thân hình cân đối, bộ ngực rắn chắc theo từng động tác của anh mà căng ra phập phồng. Cơ bắp hoàn mỹ, đường cong khêu gợi hết sức mê người. Quần lót bao quanh vật to lớn cực độ tình.

Bình thường phụ nữ nhìn thấy đều phải nuốt nước bọt, nữ sinh thì mặt đỏ tim đập mà Jill thì...một chút phản ứng cũng không có. Người đàn ông này không mặc quần lót cô cũng đã nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn thấy rất nhiều lần đã thành quen rồi cho nên Bách Nghiêu Nhất có trần trụi thì mặt cô vẫn không đổi sắc, một chút thẹn thùng cũng không có.

Cô gái quá bình thản làm cho Bách Nghiêu Nhất gãi gãi cằm. Anh rất rõ mị lực của bản thân, gặp phải cô gái ngay cả đồ mắt cũng không có, hơn nữa còn nhìn chăm chăm anh, không xấu hổ, không trốn tránh, chỉ đơn giản là nhìn anh chăm chú giống như đôi mắt màu nho trong trí nhớ. Tựa như ngày hôm qua cũng vì ánh mắt này anh mới cho cô ta vào nhà, cũng bởi vì ánh mắt này gợi anh nhớ đến con mèo cưng trước đây, làm cho tâm tình anh thực xấu.

Mà bây giờ ánh mắt như vậy lại làm cho lòng anh bất giác xúc động, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn nhưng một chút tươi cười cũng không có. Dù sao bị đánh thức làm anh rất khó chịu.

“Đầu tiên là theo dõi, sau đó mới sáng sớm đã đến quấy rầy, cô gái nhỏ!Dũng khí của cô ở đâu mà có vậy? Hả?”

“Jill Anderson” Jill mỉm cười “Tên của em”.

Có điều cô vẫn thích tên cũ hơn. Ánh mắt xanh lam khẩn thiết nhìn người đàn ông trước mặt, cô thiếu chút không nhìn được nổi xúc động trong lòng nhưng vẫn kiềm chế nhẫn nại bởi vì cô biết nếu nói ra miệng, người trước mặt chắc chắn sẽ đá cô bay ra khỏi cửa, chắc chắn sẽ xem cô như không tồn tại.

Cô biết anh, biết sự cố chấp của anh, cũng biết mọi chuyện anh đều để trong lòng. Ví như khung ảnh con mèo màu xám. Cho nên cô cố gắng nuốt vào nỗi xúc động, nhanh chóng chuyển sắc mặt, mắt mèo láu cá nói "Em là độc giả trung thành của anh."

Những lời này rốt cuộc cũng làm cho Bách Nghiêu Nhất chau mày "Cô nói cái gì"

"Nhất" cô phun ra bút danh của anh sau đó nhắc lại "Em là độc giả của anh"

Bách Nghiêu Nhất đen mặt "Sao cô biết được?Ai nói cho cô?".

Jill rũ mắt,bộ dạng hồn nhiên vô tội nói "Đương nhiên em có nguồn dẫn"

Bách Nghiêu Nhất nhẹ nhàng rửa một câu nhanh chóng cầm điện thoại trên bàn khởi động rồi gọi một cuộc. Máy vừa thông anh đã rít gào.

"Bách Á Mạt!" Chị làm tôi tức chết.Sao chị lại tiết lộ địa chỉ nhà tôi? Cả ảnh chụp nữa? Không đúng! Bách Á Mạt không phải loại người này "Bên cạnh chị không có gián điệp đấy chứ?"

"Chuyện gì vậy?" sáng sớm còn chưa tỉnh ngủ, Bách Á Mạt đã phải chịu đạn pháo của em trai. Cậu ta tưởng cô nhàn dỗi lắm chắc? "Cậu không có việc gì làm thì giao bản thảo cho tôi còn hơn ngồi đó mà tưởng tượng.Tôi nói cho cậu biết...Cậu con mẹ nó sáng sớm phát điên cái gì?...Cậu có biết hôm qua tôi..."

Rụp!!!Bách Nghiêu Nhất dứt khoát tắt máy. Xem ra không phải Bách Á Mạt. Vậy thì là ai?

Bách Nghiêu Nhất không ngừng suy xét những người có khả năng phản bội anh. Anh quen biết không nhiều lắm, mà biết anh viết tiểu

thuyết cũng chỉ có người nhà họ Bách, mà họ cũng không nhàm chán đi tự khoe. Bởi vì Bách Nghiêu Nhất rất độc mồm độc miệng, có thù tất báo. Ăn no rửng mỡ mới có thể đi chọc anh. Trong đầu suy nghĩ một lượt, không có ai khả nghi, vậy cái cô Jill Anderson này làm sao biết được?

Bách Nghiêu Nhất cẩn thận đưa mắt đánh giá cô.

Mà Jill Anderson cười đến ngọt ngào, mắt xanh hồn nhiên vô tội thế nhưng ẩn ẩn một tia gian xảo.

Haha! Những việc em biết không chỉ có vậy đâu.Chủ nhân!.

Nở nụ cười tươi, cô gái đi đến cửa cầm chiếc ô đỏ lên quay đầu nhìn về phía anh, môi cong cong “ Ngày mai em lại đến, bye” không quên kèm theo một nụ hôn gió. Bách Nghiêu Nhất một lần nữa sửng sờ, ngờ ngác nhìn cô gái rời đi. Lần đầu trong đời anh có cảm giác thua cuộc. Loại cảm giác này ...thực mẹ nó khó chịu!.

Chương 3

Nói dối! Chỉ vì muốn có được sự chú ý của anh. Đừng ghét em được không!

Liên tục trong bảy ngày, Jill thuận lợi ra vào nhà Bách đại tác giả trong khi sắc mặt Bách Nghiêu Nhất ngày càng kém đi.

Không phải anh chưa từng rút chuông cửa nhưng không hiểu sao cô ta lại có được số điện thoại của anh. Bị thiếu ngủ khiến tâm trạng anh rất bức bối, lại còn bị tiểu quỷ kia phá bĩnh, anh càng tức điên hơn, bưng bưng lửa giận ấn nút nghe điện thoại. Còn chưa kịp rút gào, đầu dây bên kia đã bình thản phun ra một câu.

“Em nghĩ truyền thông và độc giả rất hứng thú với tác giả “Nhất” thần bí, không biết địa chỉ nơi ở của “Nhất” có thể bán được bao nhiêu tiền nhỉ?”

Đối với loại uy hiếp trẻ con này, Bách Nghiêu Nhất chỉ cười nhạt, anh cũng không thể không chuyển nhà.

“Ah!... Đúng rồi” đối phương dường như nhớ ra cái gì, lại bồi thêm một câu “Ảnh “Nhất” chỉ mặc quần lót gợi cảm chắc chắn sẽ làm độc giả nữ điên cuồng, anh nói có phải không?”

Cái gì?

Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng rút điện thoại, chạy vội về phía cửa dùng sức mở, tức giận đến mức quên mất bản thân trên dưới chỉ mặc mỗi chiếc quần lót.

Jill nhìn chăm chú vào chiếc quần lót đang bao bọc lấy vật to lớn kia,

trong lòng thầm nghĩ – Haizzz! Lần này không phải màu đen mà là màu đỏ.

Jill vẫn duy trì nụ cười trên mặt, tay cầm chiếc điện thoại màu hồng, nhìn người đàn ông chào hỏi “Hi! Chào buổi sáng”

“Sao cô lại có ảnh của tôi?” Bách Nghiêu Nhất cắn răng, không muốn cơn tức giận làm mờ lí trí, bắt buộc bản thân phải thật bình tĩnh.

Click!

Cô gái trả lời rất đơn giản, trực tiếp giờ di động trên tay chụp một tấm, sau đó mỉm cười vô tội “Không phải bây giờ có rồi sao?”

Bách Nghiêu Nhất cảm thấy mình thật ngu ngốc, hằm hằm nhìn di động trên tay cô gái, nhanh chóng vươn tay cướp lấy, mà cô gái lại rất ngoan ngoãn phối hợp đưa ra không phản kháng.

“Hứ! ảnh cho anh xóa.”

Bách Nghiêu Nhất lập tức dừng động tác, đầu óc tiểu thuyết gia bắt đầu không ngừng phân tích, nếu tội phạm nhanh chóng phục tùng như vậy chắc chắn còn có âm mưu nào đó, liếc mắt nhìn di động, con người màu đen loé lên tia cảnh giác.

Jill nhún vai bình thản “Dù sao ảnh cũng đã gửi đến hòm thư của em rồi”

Bách Nghiêu Nhất chưa bao giờ cảm thấy hận sự phát triển của khoa học kỹ thuật đến vậy.

Jill lắc lắc túi giấy trong tay tươi cười ngọt ngào, làm cho người nào đó hận đến nỗi chỉ muốn xóa sạch nụ cười trên gương mặt cô.

“Đã muốn ăn sáng chưa?” Jill cười gian.

Bách Nghiêu Nhất không nói, chỉ nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó hơi nghiêng người. Jill ung dung bước vào, mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Sau đó cuộc sống an tĩnh của Bách Nghiêu Nhất không còn nữa. Liên tục bảy ngày, đúng sáu giờ sáng, tiểu thư Anderson sẽ đến gõ cửa. Lúc đầu Bách Nghiêu Nhất cảm thấy rất thiếu ngủ, nhưng dần dần về sau giấc ngủ cũng trở nên bình thường. Đến ngày thứ năm đồng hồ sinh học của anh bắt đầu theo lịch mà hoạt động, cứ đến sáu giờ là tự nhiên tỉnh dậy, sau đó vừa khéo nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Nói thật anh chưa bao giờ chán ghét bản thân như lúc này.

Bách Nghiêu Nhất mặt lạnh tanh nằm trên sofa, cởi trần trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi, tay cầm truyện tranh không tỏ thái độ gì với sự xâm nhập của người nào đó.

Nhưng mà đối phương cũng tự tìm niềm vui, cô ngồi trên sàn nhà, ôm gối ôm, tay toàn đồ ăn vặt, vui vẻ xem tivi, đôi khi còn bật cười ra tiếng. Bách Nghiêu Nhất ép bản thân dồn sự chú ý vào quyển truyện trên tay nhưng tiếng ồn ào của tivi làm anh phân tâm, hơn nữa lại rất ảm ỹ.

Trên tivi không ngừng phát ra tiếng cười lặp đi lặp lại, sức nhẫn nại của anh theo đó cũng dần cạn kiệt, mà cái người ngồi xem tivi kia còn cười haha....điều này đối với Bách Nghiêu Nhất mà nói chính là tạp âm.

Jill đang xem chương trình yêu thích, màn hình đột nhiên đen ngòm, cô trừng mắt, quay đầu vừa vặn nhìn thấy Bách Nghiêu Nhất lạnh lùng quăng điều khiển lên ghế sofa.

“Muốn xem tivi thì về nhà mà xem, ở đây không phải nhà trẻ”

Jill nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn đồng hồ báo thức vừa vặn mười hai giờ “Em đói bụng.”

Liên quan gì đến tôi!

“Đói bụng thì về tìm mẹ cô” nói với anh cũng vô dụng.

Jill không nói nữa, ôm gối trong lòng, đôi mắt màu lam chăm chú quan sát Bách Nghiêu Nhất. Bách Nghiêu Nhất cũng lười chọc ngoáy cô, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, anh nằm trên sofa tiếp tục đọc truyện tranh.

Rộp Rộp

Bên cạnh truyền đến tiếng đồ ăn vặt. Loại âm thanh này không tính là gì nhưng nó cứ lặp đi lặp lại bên tai sẽ khiến người ta cảm thấy bức bối. Cơn tức lại có dịp bùng phát.

“Âm ỹ quá đi! Cô không thể yên lặng một chút sao?” Bách Nghiêu Nhất đứng bật dậy ném quyển truyện tranh sang một bên.

Jill cắn khoai tây, mắt lam mở to vô tội “Ai bảo anh không cho em ăn cơm” còn không thèm để ý đến cô. Bản thân cô cũng cảm thấy rất nhàm chán.

“Jill Anderson, sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn đó” Anh không phải sợ sự uy hiếp của cô, cũng không muốn làm sáng tỏ chỉ vì anh lười, không thích phiền phức cho nên mới để mặc cô quấy rầy, nhưng điều đó không có nghĩa là chuyện gì cô làm anh cũng dễ dàng cho qua. Một khi sự nhẫn nại của anh đã hết, đừng có nghĩ đến làm phiền anh, dù sao anh cũng chỉ là một nhà văn không phải ngôi sao thần tượng gì hết.

“Nói thật! Cô cho rằng tôi thực sự tin cô là độc giả trung thành của tôi hay sao?”. Anh nhếch môi lộ ra nụ cười châm chọc.

Độc giả cùng lắm cũng chỉ xin chữ ký, nếu không thì chụp ảnh chung, hỏi chương mới bao giờ có... chắc chắn sẽ không đến chắn gác ngoài cửa, mỗi ngày đều đến tận nhà làm phiền. Không muốn vạch trần lời nói dối của cô là vì anh lười, hơn nữa cũng muốn biết ý đồ của cô ta. Dù sao những người biết anh là “Nhất” không nhiều lắm. Bách Á Mạt dù có giận anh đến chết nhưng dù sao cũng là chị ruột, cô cũng hết mực bảo vệ em trai mặc cho tính cách của cậu làm cô chỉ muốn một đao chém chết, nhưng cũng không muốn cậu gặp phiền toái gì. Cho nên ngoại trừ nhà xuất bản, cũng chỉ có Bách Á Mạt biết diện mạo và số điện thoại của anh. Bởi vậy, đối với chuyện Jill biết thân phận của anh, Bách Nghiêu Nhất thừa nhận anh rất tò mò, cũng chính vì lòng hiếu kỳ này mà anh dễ dàng bỏ qua sự quấy rầy của cô.

Có thể nói sinh hoạt hằng ngày của anh quá mức nhàm chán, hơn nữa viết tiểu thuyết trinh thám khiến trí tưởng tượng của anh càng bay xa. Đoán Jill Anderson nhất định có mục đích gì đó, muốn trục lợi gì từ người anh. Nhưng trên người tiểu thuyết gia thì có thể có gì chứ? Cho nên nhất định là cô ăn no rửng mỡ không có việc gì làm.

Mà bây giờ anh cảm thấy bản thân tự mua phiền toái vào người, cho nên anh chán, anh ghét, anh không muốn chơi cùng tiểu quỷ này nữa.

“Cô có thể đi được rồi, tôi không muốn chơi đùa với cô nữa”

Thấy Jill vẫn đứng im, anh nhướn mày “Đừng bắt tôi phải tự tay đuổi người” Anh sẽ không vì cô là con gái mà khách khí.

Jill biết anh nghiêm túc, nói được là làm được liền thức thoir đứng dậy tay vẫn lưu luyến gồi ôm.

“Gối ôm cô có thể mang đi” Bị cô sờ qua anh cũng chẳng muốn dùng nữa. Ngày mai phải gọi công ty vệ sinh đến tổng vệ sinh toàn bộ căn

phòng mới được. Jill cúi đầu yên lặng đi ra cửa, tay mở cửa không quên quay đầu nhìn Bách Nghiêu Nhất. Bách Nghiêu Nhất không thèm chú ý đến cô, tiếp tục đọc truyện... Nhưng mà hình như bụng hơi đói thì phải... thôi tí ăn mì cũng được.

“Tại sao X luôn cố ý để lại chứng cứ cho cảnh sát? Bởi vì bọn họ có mối quan hệ mật thiết với nhau. So với tất cả mọi người trên thế giới này thì bọn họ có quan hệ chặt chẽ nhất, bởi vì từ khi còn chưa ra đời họ đã như vậy rồi.”

Bách Nghiêu Nhất đánh rơi quyển truyện xuống sofa!

Anh ngạc nhiên quay đầu không dám tin nhìn cô.

“Làm sao cô biết?” Anh không có nói cho bất kỳ ai, cũng không có thói quen ghi chép lại ý tưởng, tất cả tình tiết của câu truyện anh đều giữ ở trong đầu.

Jill mỉm cười “Em đã nói! Em là độc giả trung thành của anh mà”.

Chó má!

Bách Nghiêu Nhất hừ lạnh “Cô cho rằng loại chuyện hoang đường này tôi sẽ tin sao?”

“Tại sao không?” Jill nghiêng đầu không hiểu.

“Bởi vì cô không thực sự quan tâm” Bảy ngày qua không phải anh không quan sát cô “Cho tới bây giờ cô chưa từng tò mò tôi viết những gì trong máy tính”

Miệng luôn nói mình là độc giả trung thành nhưng nhìn thấy máy tính đặt trước mặt lại chẳng mảy may để ý, mặc dù anh đã cố tình tránh mặt để máy tính ở lại nhưng cô vẫn vậy, chỉ tập trung xem tivi, một

chút cũng không đả động gì đến laptop.

Jill chính trực nói “Đây là bởi vì em có phép tắc, không nên rình coi đồ vật của người khác khi họ không có ở đây”

“Có phép tắc mà mỗi ngày đều đến quấy rầy một người đàn ông độc thân, lại còn chụp ảnh uy hiếp?” Bách Nghiêu Nhất châm chọc.

“Nếu không làm vậy thì sao tiếp cận anh được chứ?” Jill làm nũng.

Tốt! Trọng điểm đây rồi.

“Cô tiếp cận tôi làm gì?” Ánh mắt Bách Nghiêu Nhất tràn ngập đùa cợt “Đừng nói vì cô là độc giả nữa nhé”

“Vâng ...” Jill gật đầu sau đó nhú mày cố gắng suy nghĩ

“Thế nào! Một người có phép tắc như cô mà cũng phải suy nghĩ xem nên nói dối ra sao à? À...đúng rồi” Bách Nghiêu Nhất giả vờ như bưng tỉnh “Tôi suýt quên mất từ đầu đến giờ cô đã bao giờ nói thật đâu...những lời nói của cô có chỗ nào đáng tin chứ?”

Jill nhú mày nhìn anh, mà Bách Nghiêu Nhất cũng chột nhú mày chờ xem cô còn gì để nói.

“Anh nói gì em không hiểu?” Quanh co một lúc cô vẫn không hiểu, có điều cô biết với tính cách của anh chẳng nói được lời nào tốt đẹp, nhưng cô cũng không so đo tính toán. Anh nói rất đúng, cô quả thật nói dối anh. Cô chưa bao giờ là độc giả của anh.

“Tiểu thư Anderson! Bây giờ làm bộ không còn kịp nữa đâu”.Anh đi thẳng vào vấn đề “Nói! Cô tiếp cận tôi có mục đích gì?”

Lừa tiền! Trên người toàn hàng hiệu thế kia nhìn qua cũng biết gia

cảnh giàu có.

Cô không có mục đích gì chỉ muốn được ở bên cạnh anh nhưng chắc chắn anh không tin, con người đa nghi này lúc nào cũng cho rằng người khác có tâm địa xấu xa.

Jill cắn môi nhíu mày, mắt lam tội nghiệp nhìn Bách Nghiêu Nhất “Em chỉ muốn anh thích em” giống như trước kia vậy.

Mặt anh vẫn không đổi, trực tiếp quăng một câu “Cô nghĩ cũng đừng nghĩ” anh không có hứng thú với nữ sinh.

“Không phải người yêu thì có thể giống như em gái, như bạn bè...”

“Không có khả năng đó” Bách Nghiêu Nhất không lưu tình từ chối “Tôi không thích nhận người không có cùng huyết thống làm em gái, cũng không kết bạn với phụ nữ”.

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi không thích gần gũi với ai, nói gì mà quan hệ nam nữ trong sáng. Thật nực cười! Tôi chỉ có hứng thú lên giường với phụ nữ mà thôi” Jill đang định mở miệng, Bách Nghiêu Nhất lại trực tiếp chặn lời “Cho nên tiểu thư Anderson, cô hãy dập tắt mộng tưởng thiếu nữ đó đi, muốn quan hệ trong sáng thì tìm người khác, tôi đây không có hứng thú. Còn nếu cô muốn làm bạn giường của tôi, tôi cho cô biết, tôi không có hứng thú bởi vì tôi chắc chắn không xuất hiện thú tính với tiểu quỷ như cô.”

Dứt lời anh đẩy cô ra khỏi nhà, đóng cửa lại.

Trước khi đóng cửa để lại một câu “Tin tôi đi, nếu cô còn tiếp tục quấy rầy tôi sẽ gọi cảnh sát xử lý” Sự nhẫn nại của anh đã cạn kiệt rồi.

Cuộc sống an tĩnh của Bách Nghiêu Nhất cuối cùng cũng trở lại.

Tuy rằng đồng hồ sinh học khiến anh cứ đúng sáu giờ là rời giường, nhưng ít nhất cái người phiền phức kia không có xuất hiện.

Bách Nghiêu Nhất rất vừa lòng. Đã ba ngày không thấy cô ta, anh nghĩ chắc chắn cô ta bị những lời nói của anh dọa sợ rồi, nếu tiếp tục dây dưa anh sẽ không vì cô ta còn nhỏ tuổi mà khách khí.

Về phần làm sao cô ta biết kết cục của truyện, anh rất tò mò nhưng cũng không quá chú ý. Dù sao anh cũng chưa viết đến đó, lúc nào cũng có thể chỉnh sửa. Tiểu quỷ chắc chỉ trùng hợp nói đúng ý tưởng của anh mà thôi.

Bách Nghiêu Nhất không để loại chuyện nhỏ này làm phiền não, hơn nữa căn phòng đã yên tĩnh trở lại làm tinh thần anh rất tốt, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu xuống sàn gỗ... Trong phòng chỉ còn lại tiếng bước chân của anh. Khóe miệng gợn lên, vui vẻ huýt sáo đi vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh nhìn một chút, bánh mì không còn, bơ cũng không còn, thực phẩm đông lạnh cũng không còn. Trời ơi!...mỳ cũng chỉ còn hai gói, tất cả đồ ăn vặt đều bị tiểu quỷ kia ăn sạch.

Bách Nghiêu Nhất thầm rủa trong lòng nhưng không sao, dù sao cũng không có việc gì làm, đi mua một chút đồ ăn cũng tốt.

Lấy chìa khóa, anh vớ cái áo sơ mi trắng cùng quần bò vắt trên ghế sofa mặc vào, chân đi dép ra khỏi nhà.

Mấy hàng xóm ở bên đều vô tình quan sát Bách Nghiêu Nhất. Rõ ràng ăn mặc rất đơn giản, dáng người cao ngất, mái tóc đen, ngũ quan tuấn mỹ, nắng chiếu chói mắt làm cho Bách Nghiêu Nhất miễn cưỡng phải đeo kính râm. Cùng một cách ăn mặc như vậy, nếu là người khác thì chẳng khác gì lưu manh, nhưng ở trên người anh thì

lại gọi cảm chết người. Phụ nữ không nhin được nuốt nước bọt, nếu các cô trẻ lại chục tuổi có thể cùng anh ta tình một đêm chắc tuyệt lắm đây.

Bách Nghiêu Nhất đã sớm quen với việc không để ý đến ánh mắt người khác, chân dài chậm chậm đi đến siêu thị phía trước.

Không thể không nói, Bách Á Mạt rất hiểu em mình, nhà ở cũng chọn nơi gần siêu thị và cửa hàng bánh ngọt, sợ em trai chết đói ở nhà.

Một tháng Bách Nghiêu Nhất chỉ đi siêu thị một lần, mua đầy đủ vật dụng cá nhân. Tình cờ đi qua cửa hàng bánh ngọt mua vài cái bánh mì ăn tạm...đến Paris đã nửa năm nhưng anh chưa đi quá trăm dặm.

Anh không phải trạch nam, chỉ là lười!

Bách Nghiêu Nhất thông dong bước đi, xuyên qua kính râm nhìn thấy một con mèo hoang đang nằm bên cạnh thùng rác. Mèo vằn xám, mắt màu xanh lam nhìn anh không sợ, chỉ lười biếng ngáp một cái đưa chi trước lên cọ mặt. Nhìn chăm chú mèo hoang không đến năm giây, Bách Nghiêu Nhất lại tiếp tục bước đi đến siêu thị.

Đến siêu thị, anh đẩy xe nhanh chóng chọn những đồ cần thiết. Anh không có hứng thú đi đông đi tây, chỉ đến những khu mình cần. Đi qua khu vực bán đồ cho vật nuôi, anh dừng lại một chút, mắt nhìn đến quầy thức ăn cho súc vật. Nhìn kệ thức ăn cho mèo hồi lâu, cuối cùng quyết định chọn vị cá chép.

“Anh mua thức ăn cho mèo làm gì?” Phía sau truyền đến tiếng nói chất vấn.

Bách Nghiêu Nhất bị dọa, hơn nữa giọng nói này lại rất quen tai, quay đầu nhìn thấy tiểu quỷ ba ngày không gặp, lông mày nhíu chặt.

Jill cũng nhú mồm không vui nhìn tay anh “Anh mua thức ăn cho mèo làm gì? Anh lại nuôi mèo hả? Nuôi lúc nào mà em không biết?”

Tiểu quỷ này cho rằng cô là ai?.... “Tiện đây, có muốn tôi nói cả tổ tông dòng họ cho cô biết luôn không?”

“Không cần! em không có hứng thú với tổ tông nhà anh, chỉ biết anh có một chị gái và hai em trai” Cô trực tiếp trả lời.

Bách Nghiêu Nhất chớp mắt, Khủy tay phải dựa lên xe đẩy nhìn cô cười lạnh “Xem ra cô hiểu khá rõ về tôi?”

“Đúng vậy” Jill gật đầu nhìn anh cười “Khá rõ rang.”

Bách Nghiêu Nhất nhìn cô, trong đầu hiện lên rất nhiều nghi vấn. Tiểu quỷ này quả thật rất thần bí, hơn nữa lại biết rất nhiều chuyện của anh. Biết anh có anh chị em không phải việc kỳ lạ. Trong giới ai cũng biết “Nhất” và Bách Á Mạt có quan hệ, muốn biết thân thế của anh chỉ cần điều tra Bách Á Mạt là ra. Nhưng cô ta vừa nói “lại” nuôi mèo là có ý gì? “Lại” này làm cho người ta rất hoang mang. Biết anh nuôi mèo cũng không phải việc gì khó khăn, bởi vì trong nhà anh có ảnh. Nhưng con mèo trong ảnh không phải chụp trong căn hộ bây giờ của anh, trong nhà cũng không có vật dụng nuôi mèo, làm sao cô ta biết chính xác con mèo trong ảnh đã chết mà không phải đã chuyển đi nơi khác. Việc cô biết được “Nhất” đã từng nuôi mèo không phải việc kỳ lạ, nhưng cảm giác bị người khác nhìn thấu mà bản thân lại không biết gì về đối phương thực khó chịu. Không ai thích bị điều tra, bị nhìn thấu mà người trước mắt không có một chút tự giác còn coi đó là điều đương nhiên.

“Theo dõi, rình mò, quấy rầy... còn uy hiếp” Anh nói ra một vài hành vi của cô rồi nhướn mày chê cười “Người nhà đã đưa cô đi khám bác sĩ chưa? Sao lại để bệnh nhân thần kinh chạy lung tung khắp nơi thế này”

Bác sĩ! Jill mệt mỏi hạ mắt, thành thực gật đầu “Có! Em mới xuất viện năm tháng trước”.

Đúng là có bệnh thật sao?

Bị bệnh nhân tâm thần quấy rối, anh cảm thấy hơi không an toàn “Gọi người nhà đưa đến bệnh viện đi. À mà đừng đến bệnh viện, đưa đến bệnh viện tâm thần thích hợp hơn đây” Bách Nghiêu Nhất cay nghiệt nói, sau đó không để ý đến phản ứng của đối phương, đẩy xe đi thẳng.

Nhưng anh không để ý đến người ta không có nghĩa là người ta không để ý đến anh.

“Này! Anh còn chưa trả lời em, anh mua đồ ăn cho mèo làm gì?” Jill theo sau không để ý đến lời châm chọc của anh. Cô chỉ mới không đến ba ngày, tự dưng lại xuất hiện một con mèo. Đáng ghét! đều tại Emma quản cô quá chặt làm cô không thể chuồn ra ngoài. Hôm nay, nhân lúc Emma không để ý, cô nhanh chóng lén ra cửa, vừa khéo thấy anh đang trên đường đến siêu thị liền bám theo sau, đang phân vân không biết có nên lên tiếng hay không, nào ngờ lại thấy anh đang mua thức ăn cho mèo, cô không nhịn được chạy lại.

Sao anh có thể nuôi mèo chứ?

“Này! Em không cho anh nuôi mèo đâu” Lời nói như ra lệnh, rốt cuộc làm cho Bách Nghiêu Nhất dừng bước, không kiên nhẫn nhìn cô “Không cho! Xem ra cô không chỉ bị bệnh thần kinh mà còn có chứng ảo tưởng nữa. Cô là ai? Dựa vào cái gì bảo tôi không được nuôi mèo?”

“Bởi vì em chỉ có anh” Mắt xanh mở to thuần túy mà cố chấp “Bởi vì em chỉ có anh cho nên anh cũng chỉ có thể có mình em”

Đúng là có bệnh! Bệnh còn không nhẹ!

Cũng từng có một đôi mắt như vậy nhìn anh, coi anh là thế giới duy nhất. Điểm khác biệt lúc đó là một con mèo mà trước mặt là tiểu quỷ bị bệnh.

Jill và anh nhìn nhau một hồi lâu, mắt lam co lại uất ức nói “Anh thực sự nuôi mèo sao?” Cúi đầu cố gắng che đi lời nói lên án sự phản bội.

Bách Nghiêu nhất cảm thấy thật khó hiểu, tại sao anh lại bị chỉ trích cơ chứ? Bị đôi mắt tội nghiệp này nhìn chăm chú mà cũng mềm lòng.

Anh mềm lòng cái gì vậy?

Bách Nghiêu Nhất cảm thấy bản thân cũng bị bệnh, lẽ nào bệnh thần kinh cũng truyền nhiễm!

Cẩn môi, trằm mặt không nói một câu, đẩy xe đi tính tiền. Jill cũng không nói thêm lời nào, lẻo đẻo theo sau anh, cúi đầu giống như đứa trẻ đáng thương bị bắt nạt. Một người đàn ông đi trước, một nữ sinh theo sau, hơn nữa lúc này bọn họ nói chuyện không hề nhỏ tiếng. Cô gái kia si tình nói bản thân chỉ có anh ta cho nên anh ta cũng chỉ có thể có mình cô. Cô gái đáng thương! Lập tức mọi người nhìn Jill bằng ánh mắt đồng tình, không quên khinh bỉ liếc Bách Nghiêu Nhất.

Bách Nghiêu Nhất cảm giác mình sắp phát điên, nhanh chóng rời khỏi siêu thị về nhà. Mà cái đuôi vẫn cố chấp bám theo miệng còn lảm nhảm “Trứng thối trứng thối...”

Bách Nghiêu Nhất đen mặt, gân xanh trên trán giật giật, tay cầm túi siết chặt tưởng tượng đó là cái cổ của tiểu quỷ. Đột nhiên anh dừng bước, cái đuôi cũng dừng theo, miệng vẫn không ngừng lảm nhảm hai chữ “Trứng thối!”

Bách Nghiêu Nhất mở túi lấy gói thức ăn cho mèo quăng mạnh lên trên thùng rác. Mèo hoang thấy vậy giật mình nhảy sang một bên. Lờn chửi rửa cũng nhanh chóng im bật. Jill tha thiết nhìn gói thức ăn cho

mèo nằm trên thùng rác, dưới đất còn có con mèo hoang đang nhìn chăm chăm bọn họ. Bách Nghiêu Nhất xách túi tiếp tục đi tiếp. Jill nhìn theo bóng lưng anh. Con mèo hoang đã nhảy lên thùng rác cắn cú ă. Mèo hoang này nhìn có vẻ giống mèo xám trước đây, thế nhưng bộ lông không được đẹp cho lắm, đầu cũng có vẻ to hơn, không những thế mắt là màu xanh lục không phải màu n. Cô nhanh chóng đuổi theo anh, mắt lam tỏa sáng, vẻ uể oải khổ sở lúc trước đã biến mất từ lâu.

Anh không có nuôi thêm con mèo nào khác, anh vẫn chỉ có mình cô.

Chương 4

Thời gian anh được yên tĩnh chỉ vồn vện có ba ngày. Sau đó con nhóc kia lại dăm ba hôm thỉnh thoảng xuất hiện. Có khi vào buổi sáng, có hôm lại giữa trưa, tầm ba giờ chiều mà không thấy đâu có nghĩa là không đến. Giống như hôm nay chắc cô ta không xuất hiện, cuối cùng anh cũng có khoảng thời gian của riêng mình. Bách Nghiêu Nhất bị kích phát hiện anh lại cảm động vì sự yên tĩnh nhỏ nhoi này.

Không phải không nghĩ đến việc đuổi người, gọi cảnh sát cũng đơn giản nhưng lúc anh mở di động chuẩn bị ấn ba số kia thì đôi mắt lam của con nhóc cứ luôn yên lặng quan sát anh. Ánh mắt tín nhiệm mà đơn thuần đó không có một chút phòng bị nào. Cuối cùng dù chỉ một vài ký tự anh cũng không có cách nào ấn xuống được.

Chỉ cần ngẩng đầu là thấy cặp mắt kia đang nhìn anh, nếu anh nhìn lại thì khuôn mặt nhỏ nhắn kia lập tức nở rộ tươi cười, hạnh phúc đơn giản chỉ có vậy, chỉ cần anh nhìn cô là cô đã thỏa mãn.

Sau đó Bách Nghiêu Nhất biết rằng mình đã thất bại, rõ ràng không phải là người dễ mềm lòng nhưng lại luôn thua cặp mắt kia. Có lẽ nó làm anh nhớ đến con mèo cưng đã mất cho nên theo thói quen nhượng bộ, lại nhượng bộ, lại nhượng bộ, cuối cùng con nhóc đến nhà đã là chuyện đương nhiên. Sáng sớm Bách Nghiêu Nhất đều mặc kệ con nhóc muốn làm gì thì làm. Giấc ngủ của anh nhờ thế mà trở nên bình thường, dậy sớm ngủ sớm bởi vì con nhóc kia không có khái niệm thời gian. Giống như sáng nay năm rưỡi đã đến ấn chuông cửa inh ỏi. Bị đánh thức, tâm tình Bách Nghiêu Nhất rất không tốt, ngón tay dùng sức gõ bàn phím trong khi tên đầu sở ngồi đối diện lại ôm gối mềm, khuôn mặt cọ cọ vào gối, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất, tâm trạng dường như rất vui vẻ. Bách Nghiêu Nhất để ý cô đã nằm yên như vậy hai tiếng đồng hồ không gây náo loạn thậm chí cũng không cử động.

Có phải rất ngoan không?

Nếu đổi lại là một đứa bé cũng không thể nào ôm gối ôm nằm yên không quấy như vậy được hơn nữa cô cũng đâu còn nhỏ ít nhất cũng tầm mười tám, mười chín tuổi rồi.

“Cô không phải đi học sao?” Bách Nghiêu Nhất đột nhiên nghĩ đến con nhóc ngày nào cũng đến đây chẳng lẽ cô ta không phải đến trường?

Nghe thấy Bách Nghiêu Nhất lên tiếng cô gái lập tức nhìn anh, ánh mắt lóe sáng như là chỉ cần anh chú ý đến cô cũng đủ khiến cô vui vẻ. Cô biết anh rất ghét dậy sớm nhưng cô cũng không phải cố ý muốn đến sớm như vậy, vì Emma quản cô quá chặt nên cô chỉ còn cách nhân lúc Emma chưa tỉnh ngủ mà lên ra ngoài thôi.

Thật ra dậy sớm như vậy cô cũng chưa ngủ đủ nữa là!

Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy anh, tinh thần của cô liền trở nên phấn chấn, nếu anh để ý đến cô thì càng tốt hơn. Jill không biết đi học là gì nên ngoan ngoãn lắc đầu! Bách Nghiêu Nhất bất giác nhíu mày, từng này tuổi rồi mà không phải lên lớp? Hơn nữa nhìn hoàn cảnh của cô, đầu óc tuy có chút vấn đề nhưng không phải không thể đi học.

”Không phải mỗi ngày cô đều trốn học đấy chứ?”

Trốn học, cái này thì cô biết, chỉ có những học sinh hư mới trốn học, cô không phải học sinh hư. Jill ra sức lắc đầu nghiêm túc nói “Không đâu! Emma không nói em phải đi học”

“Emma?” rốt cuộc cũng nghe thấy tên một người từ miệng cô “Emma là ai?”.

“Emma là vú em của em. Bà rất khó tính, luôn không cho em ra ngoài, lúc nào cũng bắt em ở trong nhà nhưng như vậy sao gặp được

anh chứ? Vì thế em mới không nghe lời lèn ra ngoài. Emma vì thế mà rất tức giận, mỗi lần về nhà lại lải nhải sau lưng” Jill chu miệng mất hứng oán giận.

Vú em? Không phải là người giúp việc trong nhà sao?

Bách Nghiêu Nhất tiếp tục hỏi “Nhà cô chỉ có Emma thôi sao?”

“Còn có Suzanne và Paul nữa. Suzanne nấu ăn rất ngon còn Paul thì chăm sóc vườn hoa. Bọn họ đều rất nghe lời Emma cho nên quản em cũng rất chặt.Đúng là siêu chán ghét” Jill nhăn mặt nhưng lại bổ sung thêm một câu “Nhưng bọn họ đều là người tốt”

Chỉ là không nên ngăn cản cô ra khỏi nhà mà thôi!

Nghe qua cũng biết ba người này đều là người giúp việc “Thế cha mẹ cô đâu?Không ở cùng nhau sao?”

Jill lắc đầu “Emma nói bọn họ bận rất nhiều việc”

Bận? Bách Nghiêu Nhất châm biếm nhếch môi, theo như anh thấy con nhóc này chính là bị vứt cho người hầu chăm sóc? Bình thường kẻ có tiền không dễ dàng chấp nhận đầu óc con mình có vấn đề, con nhóc chắc là bị quăng ra khỏi nhà, lấy danh nghĩa là tỉnh dưỡng nhưng thực chất chính là bị vứt bỏ. Nhìn con nhóc hồn nhiên như vậy, Bách Nghiêu Nhất hơi thương xót “Cô không nhớ cha mẹ hả?”

“Không đâu!”Jill lắc đầu thản nhiên nói “Vì sao phải nhớ bọn họ?”

So với họ cô nhớ anh hơn nha!

Được rồi anh quên mất đầu óc con nhóc này không bình thường, nhanh chóng thu hồi lòng thương cảm vừa nãy. Đang định mở miệng hỏi han thêm ít chuyện, ít nhất cũng phải làm rõ nguồn gốc của cô.

“Em có anh rồi!”

Bách Nghiêu Nhất hơi sững sốt ngẩng đầu nhìn cô hỏi lại “Gì cơ?”

Jill ôm gối mềm, khuôn mặt nhỏ nhắn như vùi vào trong gối nhìn vào đôi mắt đen kiên định mà tín nhiệm, khóe miệng hơi cong lên “Em có anh là tốt rồi”

Anh chính là thế giới duy nhất của cô!

Bách Nghiêu Nhất hơi ngẩn người giật mình chăm chú nhìn vào cặp mắt màu lam kia. Nhìn vào ánh mắt cô anh biết cô không hề nói dối. Cô thực sự nghĩ như vậy, trong mắt cô chỉ có anh. Ngực đột nhiên như có vật gì đập mạnh tựa như rơi vào đầm nước mờ sương tạo nên một vòng xoáy nhỏ sau đó từ từ khuếch tán. Ánh mặt trời vẫn trầm tĩnh như mọi ngày nhưng tâm của anh đột nhiên không yên tĩnh.

Trời còn chưa sáng Jill đeo balo màu hồng nhạt nhẹ nhàng mở cửa phòng nhón chân bước xuống cầu thang, nhìn thấy cửa ra vào ngay trước mắt khóe miệng cong lên chuẩn bị lao ra khỏi cửa

“Tiểu thư muốn đi đâu?”

Đáng tiếc một bóng người đã chắn trước mặt cô

Jill bất đắc dĩ xoay người “Hi! Emma” chỉ thấy Emma mặc đồ ngủ đang đứng ở cửa, cô nhìn về phía sofa, trên đó có trải một tấm thảm đoán ra tối qua nhất định Emma ngủ ở phòng khác để bắt gọn cô. Cô không ghét Emma nhưng thực rất phiền đối với sự quản lý của bà. Nhìn gương mặt tiểu thư không che dấu sự không vui bà bất giác thở dài. Bà biết hành vi của mình làm tiểu thư mất hứng, bản thân bà cũng không muốn như vậy nhưng dạo gần đây tiểu thư rất kỳ lạ. Cô đi đâu cũng không nói, chỉ cần bà lơ là một chút là không thấy tiểu thư đâu. Cô lại đi thẳng đến tận tối mới về. Bà cũng thử bảo Paul theo dõi cô nhưng dường như cô phát hiện được, lần nào Paul cũng để mất

dấu. Tiểu thư đã thay đổi, Emma không phải không phát hiện ra. Sau tai nạn đó tính tình của cô hoàn toàn khác trước kia. Nhưng đây cũng là chuyện tốt, ít nhất tiểu thư có thể nói, có thể cười, có thể tức giận, tốt hơn sự trầm mặc trước đây rất nhiều, mặc dù vậy bà vẫn không yên tâm chút nào.

“Tiểu thư! trời còn chưa sáng đâu” bà nhìn đồng hồ báo thức mới bốn giờ sáng “Sớm như vậy con muốn đi đâu?”

Jill không trả lời cũng không nhìn Emma, chỉ hơi cắn môi. Emma biết cô đang tức giận nếu là trước kia chắc bà phải mừng như điên nhưng bây giờ chỉ thấy bất đắc dĩ.

“Tiểu thư! ta chỉ lo lắng sợ con gặp nguy hiểm”

“Nguy hiểm cái gì chứ?” Cuối cùng Jill cũng ngẩng đầu nhìn bà chán nản nói “Không phải mỗi ngày con đều trở về an toàn sao?”

“Ta sợ con bị người ta lừa...”

“Sẽ không!” Jill nhú mày không thích có người nói xấu Bách Nghiêu Nhất. Tuy biết Emma không cố ý nhưng giọng nói của cô cũng vẫn mang theo chút tức giận “Anh ấy sẽ không gạt con, anh ấy là người tốt, tuy rằng tính khí không tốt lắm nhưng vĩnh viễn sẽ không lừa gạt người khác, lại càng không gạt con.”

“Cậu ta là ai?” Emma hỏi. Thấy tiểu thư không hé răng liền nhẹ giọng quan tâm “Tiểu thư không thể nói cho Emma biết sao?”

Thấy Emma nhẹ nhàng hỏi han làm cho tâm trạng không vui của Jill vui đi ít nhiều. Cô biết Emma thực lòng quan tâm cô, nhưng cô không có cách nào giải thích hết cho Emma biết được, bởi vậy cô chỉ có thể lắc đầu. Biết tiểu thư cố chấp Emma cũng không ép chỉ hỏi “Tiểu thư rất thích cậu ta?” Nhìn tiểu thư bẽn lẽn vực cậu ta không muốn người khác nói xấu cậu. Bà chưa từng thấy tiểu thư bảo vệ ai đó như thế

bao giờ.

“Đúng” Jill gật đầu khẽ cười “Rất thích.”

Emma yên lặng nhìn đứa nhỏ mình chăm sóc từ bé đến lớn đang tươi cười sáng lạn như vậy, chỉ cần nhắc đến người kia ánh mắt liền lóe sáng.

“Tiểu thư có người trong lòng, Emma cũng cảm thấy rất vui. Tiểu thư có thể mời cậu ta đến nhà chơi” Emma cố ý dỗ cô “Ta tin rằng lão gia và phu nhân rất có hứng thú với người trong lòng của tiểu thư.”

Bà nghĩ nhắc đến cha mẹ mình thì tiểu thư sẽ mềm lòng. Ai dè Jill lại lắc đầu “Không cần! Anh ấy là của con, không cần người khác cảm thấy hứng thú”

Emma hết sức kinh ngạc lập tức nói “Tiểu thư! lão gia và phu nhân sao lại là người khác được? Hơn nữa con lâu như vậy không gặp bọn họ con không nhớ họ sao?”

“Vì sao phải nhớ?” Jill phản bác lại.

Emma sửng sốt, thấy tiểu thư rất bình thản bà không nhịn được nhíu mày “Tiểu thư! lão gia và phu nhân bọn họ cũng rất muốn...”

“Tai sao con chưa từng thấy bọn họ xuất hiện?”

“Chuyện này...”

Jill ngẩng đầu, đối diện Emma đang không thốt nên lời nở nụ cười đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly không có tạp chất sạch sẽ như vậy làm cho người ta hoảng hốt tựa như bất kỳ lời nói dối nào cũng không qua khỏi mắt cô.

“Emma” Jill bước lên trước nắm lấy tay bà. Cô biết bà đối với cô rất tốt, không chỉ có bà, Suzanne và Paul cũng vậy, bọn họ đối với cô là thật lòng.

“Người không quan tâm đến con, con cũng không quan tâm đến bọn họ” Cô nhẹ nhàng nói, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng “Vú lúc nào cũng nhắc đến lão gia phu nhân nhưng con chưa từng nhìn thấy bọn họ. Nằm viện không có mặt, xuất viện cũng không thấy đâu.”

Cô biết nếu thực sự quan tâm đến một người sẽ không coi người đó như không tồn tại.

“Tiểu thư đó là bởi vì họ bận...”

“Emma” Không muốn Emma lại tìm lý do biện hộ cho họ. Đối với Jill mà nói, cha mẹ không nằm trong phạm vi quan tâm của cô. Cô thực sự không trách họ nhưng cũng không động lòng cho nên cô trực tiếp chặn lời Emma, giọng điệu nhàn nhạt không mang theo một tia cảm tình.

“Nếu thực lòng quan tâm thì chuyện gì cũng không là lý do, bởi vì không có tâm nên mới viện hết lý do này đến lý do khác” Mà cô cũng không muốn tìm hiểu sâu xa về việc cha mẹ vì sao chưa từng xuất hiện. Trên đời này cô chỉ quan tâm đến một người mà thôi..... đối với Emma, Suzanne cùng Paul cũng coi như có chút để ý cho nên cô mới bình thản chịu sự quản lý thái quá của Emma dù có phiền phức nhưng cũng chưa từng cáu giận với bà. Bởi vì bọn họ đối với cô rất tốt cho nên cô cũng nhường nhịn một chút. Emma kinh ngạc không ngờ tiểu thư sẽ nói như vậy. Giờ phút này bà biết tiểu thư không còn là đứa trẻ, cô đã lớn, hơn nữa cũng biết nhận thức được sự việc.

“Con biết vú lo lắng cho con, vú yên tâm, con sẽ không sao đâu” Jill suy nghĩ một chút rồi nhận lời “Thôi được con cam đoan mỗi ngày đúng năm giờ sẽ trở về nhà được không?”

Emma nhú mày nhìn vào ánh mắt cố chấp của tiểu thư, bà biết không thể ngăn cản được đành thở dài thỏa hiệp “Tiểu thư của ta con đã thuyết phục được ta rồi”

Jill cười vui vẻ hôn chụt lên má Emma nhìn bà vẫy tay “Con ra ngoài đây” sau đó xoay người vội vã lao ra khỏi nhà.

Nhìn tiểu thư rời đi, Emma vẫn đứng bất động tại chỗ như suy nghĩ điều gì, sau đó bà quyết định nhắc điện thoại gọi cho phu nhân. Tiểu thư đã không còn là đứa trẻ năm tuổi, bây giờ so với ai cũng đều giống người nhà Anderson. Bà nghĩ lão gia và phu nhân nhất định sẽ vui mừng. Về phần chàng trai kia, Emma nghĩ sẽ không để tiểu thư qua lại với cậu ta nhưng ít nhất bây giờ cứ để tiểu thư vui vẻ một thời gian. Vẫn quyết định nên giấu chuyện này. Bà rất hiểu tính cách của lão gia và phu nhân, nếu biết người trong lòng của tiểu thư không xứng với gia tộc Anderson họ nhất định sẽ ngăn cản, tuyệt đối không cho phép hai người tiếp tục quan hệ. Ít nhất bây giờ cứ để tiểu thư muốn làm gì thì làm.

Bách Nghiêu Nhất tài nghệ bình thường, tính tình thì lười biếng. Anh không kén ăn, chỉ cần ăn no bụng là được rồi. Bình thường luôn ăn đồ ăn sẵn, nếu không sẽ gọi người mang tới tận cửa. Thời gian ăn cơm cũng không theo quy luật hết như thời gian nghỉ ngơi vậy, đều tùy hứng. Cuộc sống của anh chỉ đi vào nề nếp ở ba năm trước đây khi nuôi mèo cưng. Bởi vì anh có thể đói nhưng Miu Miu thì không thể. Nhưng mà kể từ khi Miu Miu không còn nữa, anh lại khôi phục cuộc sống không điều độ trước đây, cho đến khi gặp phải sự quấy rối của con nhóc, cuộc sống của anh lại bắt đầu giống như người bình thường. Ngủ sớm dậy sớm khiến anh có rất nhiều thời gian dư dả. Con nhóc tuy mặt dày nhưng không phải người ồn ào. Bình thường nếu anh đang có việc cô sẽ yên lặng ngồi một bên. Bởi vì anh thích yên tĩnh cho nên cô không xem tivi, chỉ ôm gối ôm nằm dài trên ghế sofa phơi nắng hoặc lấy bút sáp vẽ loạn lên giấy. Bách Nghiêu Nhất có lúc cũng quan sát cô. Để một thiếu nữ trẻ măng như vậy ở trong phòng còn muốn cô yên lặng không tranh cãi mà cô cũng chịu được sao? Nhưng con nhóc này lại chưa từng oán trách suốt ngày nằm trên

ghế hưởng thụ ánh nắng mặt trời. Bách Nghiêu Nhất đi đến bên cạnh nhẹ nhàng chạm tay lên mặt cô. Da của cô giống như da em bé vừa mềm mại vừa giống bánh chưng vừa giống bánh bao. Bị quấy rầy giấc ngủ, mắt lam hơi mở thấy anh lại nhắm vào tóm lấy tay anh cọ cọ vào lòng bàn tay thật giống như con mèo nhỏ. Không biết chừng nếu anh cãi cầm cô cũng sẽ nghe thấy tiếng kêu thỏa mãn giống loài mèo.

“Nhóc con” Anh bóp hai cánh mũi của cô không cho cô thở “ Đã ngủ cả buổi sáng rồi vẫn còn muốn ngủ tiếp hả?”

Cô đến nhà anh là để ngủ sao?

“Uhm..” Jill giãy dụa gạt tay anh ra, cánh mũi bị anh bóp chặt mà ửng đỏ mắt hững há miệng cắn anh. Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng rút tay lại tránh được cô cắn. Con nhóc này rất thích cắn người. Có lần anh kéo bím tóc của cô, cô không nói không rằng quay đầu trực tiếp cắn vào mu bàn tay của anh. Bách Nghiêu Nhất kêu lên một tiếng vội vàng rút tay về. Trên bàn tay để lại dấu răng rất rõ cùng với nước bọt của cô mà cô thì hừ lạnh “Ai bảo anh kéo? Mái tóc này em làm mãi mới được đấy”

Sau đó chỉ cần anh làm cô đau một chút cô liền không do dự vồ đến cắn anh, tuy không thấy máu nhưng để lại dấu răng loang lổ.

“Cô thật giống mèo, đều thích cắn người” Bách Nghiêu Nhất nói thầm, mèo cưng hồi trước cũng vậy, chọc nó tức lên nó cũng sẽ giương nanh múa vuốt, tuy không làm anh bị thương nhưng vẫn có chút đau. Jill ôm gối nghe thấy anh nói mắt lam hơi lóe sáng oán trách “Ai bảo anh làm em đau”

Tuy rằng mắt hững nhưng cô vẫn đi qua nằm sấp bên cạnh anh hai chân đung đưa nhìn chăm chú vào màn hình laptop “Vẫn chưa viết xong?”

“Đúng vậy” Bách Nghiêu Nhất xem xét lại một chút, bản thảo so với

tốc độ dự đoán của anh nhanh hơn một chút. Bởi vì dậy sớm nên không có việc gì làm đành ngồi viết bản thảo. Bách Nghiêu Nhất nhìn người hại anh phải dậy sớm. Nếu Bách Á Mạt biết công lao to lớn của con nhóc này nhất định sẽ ôm chầm lấy cô, có khi còn thấp hươg lễ bái cảm tạ đại ơn đại đức của cô nữa. Nói đến Bách Á Mạt, rốt cuộc Bách Nghiêu Nhất cũng mở điện thoại tắt máy đã lâu. Vừa khởi động điện thoại liền đổ chuông, Bách Nghiêu Nhất miễn cưỡng nghe điện.

“Bách Nghiêu Nhất, bản thảo của tôi đâu? Cậu cho là cậu tắt máy thì tôi không tìm được cậu? Cậu nghĩ tôi không biết nhà cậu chắc? Cậu đừng quên nhà cũng là do tôi tìm cho cậu đó. Bách Nghiêu Nhất cậu đừng có đấu với tôi. Bản thảo...”

“Ờ trong máy tính” dừng lại một chút bổ sung thêm một câu “Muốn sao”?

“Bách Nghiêu Nhất!” Bách Á Mạt thật muốn một đao chém chết cậu ta.

“Tôi biết tên của tôi nghe rất êm tai, chị không cần thiết phải luôn miệng nhắc lại” Nhìn sang con nhóc bên cạnh, cô chăm chú nhìn anh không ồn ào ầm ỹ. Bách Nghiêu Nhất không nhịn được giờ tay vuốt ve đầu cô. Cô híp mắt hưởng thụ, hơi dịch người càng sát vào người anh, mái tóc mềm mại lướt qua ngón tay cũng tựa như lướt qua trái tim anh, tê tê dại dại cảm giác rất xa lạ.

“Buổi trưa cùng nhau ăn cơm” Bách Á Mạt không nghĩ anh sẽ nói ra câu này.

“Cái gì?” Bách Á Mạt ngây cả người, kinh ngạc nhìn chăm chú điện thoại hoài nghi đây không phải em trai mình.

Tên quỷ lười biếng này muốn ra khỏi cửa sao?

“Ăn ở đâu tùy chị, nhắn tin địa chỉ cho tôi. À quên, bữa cơm này chị

mời” nói xong không đợi Bách Á Mạt trả lời nhanh chóng cúp điện thoại.

“Nhóc con đói chưa”? Bách Nghiêu Nhất vỗ nhẹ mặt cô.

Jill ra sức gật đầu, vừa rồi cô cũng nghe được chút ít “Anh muốn đưa em ra ngoài ăn cơm?” Mắt lam tỏa sáng tràn đầy chờ đợi.

Bách Nghiêu Nhất nhún vai vờ như không để ý, nhưng khóe môi bất giác cong lên “Dù sao cũng có người mời cơm, không ăn thì phí” không quên kèm theo một câu cường điệu. Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận anh vì con nhóc này suốt ngày ở trong nhà thật không phù hợp với cá tính kiên cường bất khuất của cô nên mới muốn mang cô ra ngoài.

Chương 5

Không phải giận dữ mà chỉ mong anh dễ giành!

Bách Á Mạt rất dễ nhận ra Bách Nghiêu Nhất, với chiều cao một mét tám tám, cho dù anh là người Phương Đông nhưng cũng không khác đàn ông phương Tây là mấy, thậm chí có phần nổi bật hơn.

Tóc đen hơi xoăn, áo sơ mi trắng cởi ba khuy đầu để lộ cơ ngực săn chắc gợi cảm, quần bò bao lấy đôi chân dài rắn chắc, cả người toát lên vẻ phong lưu gợi tình khiến cho phụ nữ đi qua ai cũng phải ngoái nhìn.

Ngay cả Bách Á Mạt cũng phải thừa nhận rằng em trai khó tính khó nết nhà mình có thừa tiêu chuẩn đi làm trai bao, nếu cậu ta làm việc tại một tụ điểm ăn chơi nào đó chắc chắn sẽ thuộc hàng top. Nhưng cô đang tò mò cái người bên cạnh cậu ta là ai vậy? Nếu cô không nhìn lầm thì đó là một cô gái tóc vàng, trang phục toàn màu hồng nhạt, lưng đeo balo có hình mèo Katy mặc quần đùi để lộ ra đôi chân dài thon thả trông khá xinh đẹp, chỉ có điều đây chắc chắn không phải khẩu vị của Bách Nghiêu Nhất. Cậu ta thích phụ nữ trưởng thành gợi cảm còn cô gái kia chắc chắn còn chưa phát triển hoàn toàn, cùng lắm chỉ giống em gái nhà bên, chắc chắn không phải đồ ăn của cậu ta. Nhưng cô lại nhìn thấy cô gái nhỏ ấy đang đi sát bên cạnh Bách Nghiêu Nhất, còn ôm lấy cánh tay của cậu ta, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

So với tinh thần vui vẻ của cô gái Bách Nghiêu Nhất vẫn lãnh đạm như mọi khi, tỏ vẻ không để ý nhưng lại nghịch tóc đuôi ngựa của cô.

Hai người đi trên đường cãi nhau loạn lên!

Trời ơi! Người ngoài hành tinh xâm nhập sao?! Người này không

phải Bách Nghiêu Nhất!

Khi chỉ còn cách hai người ba bước chân, Bách Á Mạt khiếp sợ dừng lại. Bách Nghiêu Nhất bây giờ mới nhìn thấy cô, cũng dừng động tác. Jill ở đằng sau đánh lên lưng anh, đang đi tự nhiên dừng lại làm gì để cô bị đụng đầu gối.

“Bách Á Mạt, chị đến muộn năm phút” Anh ghét nhất phải đợi chờ.

“Tắc đường” Bách Á Mạt từ nãy đến giờ vẫn quan sát Jill, nhưng ngoài miệng vẫn nói “Bản thảo đâu?”

“Năm ngày sau đưa cho chị” đến chậm một phút tính một ngày.

Bách Á Mạt trừng lớn mắt. Cái tính khó chịu này của Bách Nghiêu Nhất thật khiến người ta chán ghét. Bách Nghiêu Nhất bị trừng chẳng những không sợ mà còn bổ sung thêm một câu “Ít nhất không phải năm tháng sau” Cô còn không biết cảm ơn.

Chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi cơn giận của cô đã bốc lên tận trời. Em trai cô quả là có năng khiếu chọc giận người khác.

“Chào chị” một cái đầu ló ra đằng sau lưng Bách Nghiêu Nhất thăm dò, mắt lam tươi cười nhìn Bách Á Mạt chào hỏi.

Bách Á Mạt nhìn cô gái rồi lại nhìn em trai hỏi “Cậu đổi khẩu vị rồi hả?”

Bách Nghiêu Nhất không để ý đến câu hỏi ngu ngốc của Bách Á Mạt cúi đầu kéo mở tay Jill nhìn chiếc mũi sưng đỏ của cô, nhướn mày nói “Đồ ngốc” không một chút đau lòng.

Jill mất hứng lườm anh “Còn không phải tại anh sao? Đồ trứng thối” Cô nói thảm, khuôn mặt nhỏ nhắn tủi thân tức giận hất tay anh ra.

“Ai biết cô không những chẳng thông minh mà não cũng không phát triển như vậy chứ” Bách Nghiêu Nhất hừ một tiếng làm ra vẻ người xấu. Bách Á Mạt một bên đồng tình với cô gái chỉ sợ cô bị lời nói Bách Nghiêu Nhất làm cho phát khóc.

Jill nhú mày nhìn Bách Nghiêu Nhất mà Bách Nghiêu Nhất cũng nhướn mày nhìn cô chờ cô phản ứng.

Jill suy nghĩ một chút rồi cuộc mở miệng “Em đói bụng”

Bách Nghiêu Nhất đã thành thói quen với phản ứng của cô. Ngày đầu anh còn ngạc nhiên đến bây giờ thì không còn cảm giác nữa. Đối với những lời nói ác ý của anh, người bình thường phải phản ứng giống như Bách Á Mạt bị anh chọc cho phát điên lên không nhin được gây gổ với anh, nhưng Jill thì khác, cô hoàn toàn không có bất cứ thái độ gì.

Thật ra Jill không phải không biết phản ứng mà chỉ đơn giản một khi cô đói bụng thì trong đầu chỉ toàn là món ăn yêu thích “Em muốn ăn cá” Cô tha thiết nhìn Bách Nghiêu Nhất.

Bách Nghiêu Nhất vừa quay đầu lại bắt gặp Bách Á Mạt đang ngây ngốc đứng im một chỗ. Anh thật không muốn thừa nhận mình có cùng huyết thống với cô “Bách Á Mạt, còn không mau dẫn đường”

Cuối cùng Bách Á Mạt cũng hoàn hồn, cô thật không tin được trên đời có người có thể chịu được lời nói độc mồm của Bách Nghiêu Nhất, còn làm bộ như tai điếc đúng là khâm phục.

Trong lòng cô thầm thở dài tán thưởng sau đó nhanh chóng dẫn hai người đến nhà hàng.

“Đồ hải sản ở đây được chứ?” Bách Nghiêu Nhất đi đằng sau hỏi.

“Cũng được! Rất tươi” Bách Á Mạt đáp sau đó lại cảm thấy không

đúng “Không phải cậu rất ghét ăn hải sản sao?”

Bởi vì lười. Bách Nghiêu Nhất cảm thấy ăn hải sản mà cứ phải bóc vỏ thật phiền toái cho nên không có hứng thú. Bách Nghiêu Nhất không hé răng chỉ cúi đầu nhìn Jill đang đi bên cạnh nghe thấy hải sản mắt lam lập tức sáng lên.

Dây dưa lâu như vậy cô đã phần đều ăn cơm ở nhà anh. Cô không kén chọn gì nhưng lại đặc biệt thích ăn cá. Cá ở nhà anh đều chui hết vào bụng cô.

Ngồi vào bàn ăn, Bách Nghiêu Nhất gọi hẵn một bàn toàn là hải sản còn bản thân lại chọn bít tết.

Bây giờ Bách Á Mạt mới hiểu tại sao em trai mình tuy không ăn hải sản nhưng lại nhất định vào đây ăn. Thì ra là vì cô gái kia. Từ khi nào cậu ta biết quan tâm đến người khác như vậy.

Bách Á Mạt vừa kinh ngạc vừa tò mò nghiêm túc đánh giá Jill “Em gái!Em tên gì?”

Jill cầm cốc nước tò mò nhìn ngó xung quanh, nghe thấy Bách Á Mạt hỏi chuyện liền nhìn cô cười ngọt ngào “Jill”

Bách Á Mạt yên lặng.Đôi mắt này trong suốt như thủy tinh không có một tia tạp chất, không hề giả tạo, ngay cả nụ cười cũng ngọt ngào tự nhiên làm cho Bách Á Mạt rất có cảm tình.

“Jill, tên thật đáng yêu, rất hợp với em”

Biết Bách Á Mạt đang khen mình, Jill cười híp mắt, cúi đầu uống cốc nước trong tay. Mới uống được một ngụm cô liền phun đầy bàn,mặt nhăn nhó.

“A Nhất! nước này có vị rất lạ”

Bách Nghiêu Nhất trực tiếp cầm cốc nước lên nếm thử, là vị chanh thôi mà, anh quát “Ngu ngốc, nước chanh cũng không biết”

Jill cố gắng nuốt xuống. Chán ghét buồng cốc, cô thật ghê sợ vị trong miệng.

Bách Á Mạt nhìn bộ dạng đáng thương của Jill lờm em trai một cái đang định hỏi Jill có muốn một li nước trái cây không thì Bách Nghiêu Nhất vẫy tay gọi phục vụ. “Cho tôi một ly nước lọc”

“Vâng tiên sinh” Nhân viên phục vụ lễ phép khom người, lát sau đã mang đến một li nước lọc “Tiên sinh! Nước lọc của anh đây”.

Bách Nghiêu Nhất nhận lấy cốc nước đưa đến trước mặt Jill.

Jill cẩn thận nhìn cốc nước sau đó ngẩng đầu nhìn Bách Nghiêu Nhất thấy anh nhướn mày. Jill miễn cưỡng cầm lấy thè lưỡi liếm thấy nước không có vị mới yên tâm uống.

“Cám ơn anh A Nhất” Jill cười thỏa mãn.

Bách Nghiêu Nhất hừ nhẹ đưa tay nghịch tóc đuôi ngựa của cô lần này cô không có cắn anh chỉ cau mũi uống nước.

Bách Á Mạt nhìn một màn trước mặt đầy hứng thú. Cô thấy em trai mình tuy rằng lời nói khó nghe nhưng hành động thì ngược lại, thực ra cậu ta rất chiều Jill.

Đồ ăn được đưa tới, Jill lúng túng cầm dao nĩa nhưng dù có cố gắng thế nào thì miếng cá cắt ra cũng không hoàn chỉnh. Nhấn mặt, Jill khó khăn đưa từng miếng cá bị cắt tan nát lên miệng. Một chút cũng không có cảm giác làm cô tức giận tay dùng thêm sức, dao nĩa phát

ra âm thanh chói tai thu hút sự chú ý của không ít người, thậm chí có người còn cười trộm.

Bách Nghiêu Nhất nhàn nhạt liếc người vừa cười, trong lòng khó chịu cười lạnh thầm nghĩ “Quý nhỏ nhà anh không biết dùng dao nữa thì có gì buồn cười chứ?”

Người bị Bách Nghiêu Nhất nhìn chăm chăm nhanh chóng lảng đi chỗ khác.

Bách Nghiêu Nhất hừ nhẹ một tiếng quay sang nhìn Jill.

“Đồ ngốc, ngay cả việc này cũng không biết” Thực sự là ngốc không chịu được. Anh trực tiếp dùng dao nữa của mình cắt cá trên đĩa của Jill.

Jill cầm đĩa ngoan ngoãn ăn mặc anh trách mắng. Nhìn thịt cá của mình rồi nhìn thịt bò trên đĩa của anh...trông cũng có vẻ ngon. Bách Nghiêu Nhất phát hiện ánh mắt của cô “Ng ngoan ngoãn ăn cá của cô đi.”

Jill há miệng cắn một khúc cá to. Vị cá thật tươi mới. Ánh mắt cô tràn ngập thỏa mãn chỉ là ăn được mấy miếng lại đánh mắt sang thịt bò trên đĩa của anh.

“A Nhất...” đang định mở miệng trao đổi dùng một khúc cá đổi lấy một miếng thịt bò thì đột nhiên bị một miếng thịt chặn lời.

“Ăn đi, đừng có để nước bọt văng tung tóe ở đây” Bách Nghiêu Nhất lạnh lùng trừng cô.

Jill ngậm miệng lại cố gắng ăn hết miếng thịt bò...Thật khó ăn.Cô thà ăn cá của mình còn hơn.

Bách Nghiêu Nhất chuyên tâm cắt thịt bò không thèm để ý đến ánh mắt vụng trộm của Bách Á Mạt. Cô căn bản không hiểu được quỷ nhỏ này tham ăn thế nào. Nhìn thấy cái gì cũng muốn ăn cho bằng được. Không cho cô ăn cô sẽ nhắc đi nhắc lại âm ỹ muốn chết.

“A Nhất à! Đúng là hiếm có nha” Bách Á Mạt tranh thủ châm biếm anh nhưng cô vừa định mở miệng thì...

“Ai thế này? Bách Nghiêu Nhất, không ngờ có thể gặp được anh ở đây”

Trên người toàn đồ hiệu của Chanel, tay cầm túi xách loại mới nhất, mái tóc xoăn dài, mùi nước hoa bay đến thu hút sự chú ý của hầu hết đàn ông trong quán. Anna tháo kính râm kinh ngạc nhìn Bách Nghiêu Nhất.

Bách Nghiêu Nhất từ tốn lấy khăn ăn lau miệng, miễn cưỡng nhìn về phía Anna đang định mở miệng.

“Ất xì!” người nào đó thật không lịch sự, bao nhiêu thịt cá trong miệng văng hết ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, cả người trên dưới đều là đồ hiệu. Jill nhăn nhó lùi ra phía sau chán ghét lên tiếng “Mùi gì kinh vậy?”

Trí nhớ của Jill rất tốt, người nào đối xử tốt với cô cô đều nhớ rất rõ, không tốt với cô cô càng nhớ rõ hơn, còn một khi cô đã ghét thì một đời không quên. Tuy rằng bị văng bắn lên người nhưng Anna vẫn giữ phong độ không so đo, cô ta tươi cười ngồi xuống bên cạnh Bách Nghiêu Nhất vừa khéo đối diện với Jill. Jill trầm mặt mắt hửng nhìn Anna, trong mắt tràn ngập địch ý, vẻ chán ghét hiện rõ trên khuôn mặt. Cô không chỉ ghét Anna mà còn ghét cả mùi hương trên người cô ta. Thật lâu trước đây từng có thời gian trên người Bách Nghiêu Nhất luôn nhiễm mùi này. Hơn nữa anh còn bỏ rơi đưa cô đến nơi

nuôi thú cưng đến tận tối mới đem cô về. Bên cạnh lúc nào cũng có mặt Anna. Theo lời Đại Hắc nói (Đại Hắc là vật nuôi của ông chủ cửa tiệm thú cưng) mùi hương ở trên người Anna có thể làm khơi gợi ham muốn của đàn ông. Bởi vì Đại Hắc nhìn thấy Anna cũng chảy nước miếng. Thời kì Bách Nghiêu Nhất động dục kéo dài khoảng nửa năm, trong nửa năm đó cô hoàn toàn bị bỏ rơi, thường hay chạy đến bên cạnh Bách Nghiêu Nhất làm nũng nhưng đều bị Bách Nghiêu Nhất đá vào mông. Thâm thù đại hận với Anna bắt đầu từ đó.

Không khí trầm mặc có chút ngưng ngù. Jill cũng không phải cố ý. Cô đang định giơ tay lấy cốc nước thì Bách Nghiêu Nhất đã trực tiếp đưa đến. Jill một tay cầm cốc nước vẫn định ý nhìn Anna. Bách Á Mạt thấy vậy lên tiếng hòa giải. Anna là bạn gái cũ của Bách Nghiêu Nhất, quen nhau không bao lâu. Bách Á Mạt cũng có gặp qua vài lần, không thân lắm chỉ xã giao vài câu.

“Không sao! Quần áo cũng không bẩn bao nhiêu”Anna mỉm cười nhìn Bách Nghiêu Nhất “Thật không ngờ tới đây lại có thể gặp mọi người. Bách, anh đến Paris chơi sao?”

“Không” Bách Nghiêu Nhất lạnh lùng trả lời “Tôi chuyển đến đây sống”

Anna kinh ngạc. Đã từng có quan hệ với Bách Nghiêu Nhất nên Anna cũng khá hiểu tính anh. Anh chính là người lười biếng cho dù có chuyển nhà cũng sẽ không chuyển từ New York đến Paris xa xôi. Năm đó bọn họ yêu nhau không bao lâu cô bị chuyển công tác đến London. Cô yêu cầu Bách Nghiêu Nhất cùng chuyển đi, vì đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt cô muốn được ở cùng nhau nhưng Bách Nghiêu Nhất lại cự tuyệt, nguyên nhân chỉ là Bách Nghiêu Nhất rất yêu chiều con mèo của mình, anh không bao giờ qua đêm bên ngoài, mỗi ngày nhất định về nhà, cũng không cho cô đến nhà anh vì con mèo sợ người lạ. Anna nghe anh kể cũng biết đó không phải giống mèo quý gì, chỉ đơn thuần là con mèo màu xám bình thường, không biết Bách Nghiêu Nhất thích nó ở điểm nào?

Cô cũng từng vì chuyện này mà gây gổ với anh. Gia thế của cô tốt, ngoại hình xinh đẹp, rất nhiều đàn ông tán tỉnh lâu ngày tạo thành tính tình kiêu ngạo. Bách Nghiêu Nhất lại chưa từng lấy lòng cô, cho dù cô có âm ỹ giận dỗi anh cũng không để ý tới, cuối cùng cô bắt buộc anh phải chuyển đến Paris nếu không thì chia tay nhưng anh vẫn lựa chọn con mèo ác độc kia. Bách Nghiêu Nhất là người đàn ông duy nhất không nghe lời cô cho nên cô không quên được anh, không liên quan đến tình yêu chỉ là lòng tự trọng bị tổn thương.

Anna dời ánh mắt nhìn về phía Jill, kỳ thật cô đã sớm nhìn thấy bọn họ, cũng thấy Bách Nghiêu Nhất săn sóc cho Jill. Cô biết Bách Nghiêu Nhất không phải là người dịu dàng với phụ nữ, lúc hai người yêu nhau cuồng nhiệt nhất anh ta cũng không có săn sóc cô như vậy.

“Chị nhìn gì vậy?” Jill chán ghét nhìn ánh mắt đánh giá của Anna, loại ánh mắt coi thường người khác này khiến cô cảm thấy bị xúc phạm. Lưng thẳng tắp, mắt lam nheo lại tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Anna cười khê “Tôi không cố ý, chỉ tò mò tại sao bên cạnh Bách Nghiêu Nhất lại xuất hiện một cô gái nhỏ tuổi như vậy? Anh ấy không có hứng thú với trẻ nhỏ cơ mà”.

“Tôi biết” Jill hừ hừ “Anh ấy chỉ động dục với những người như cô mà thôi”

Đang uống nước, Bách Nghiêu Nhất thiếu chút nữa thì sặc, động dục? Cô dùng loại từ này nói anh?

Anh đen mặt trừng Jill “Quỷ nhỏ! nói bậy bạ gì đó?”

“Em không nói bậy” Jill khẳng khái nói “Đại Hắc nói đàn ông chỉ thích phụ nữ ngực to, hơn nữa một khi động dục thì không phân biệt bốn mùa”

Tên Đại Hắc này từ đâu mà ra vậy, từ trước đến nay chưa từng nghe thấy cô nhắc đến hẳn. Bách Nghiêu Nhất cau mày “Tên Đại Hắc này đúng là làm hư cô rồi”

“Sao anh lại bảo cậu ấy nói bậy?” Đại Hắc là bạn tốt của cô, cô phải bênh vực bạn “Em thấy Đại Hắc nói một chút cũng không sai”

“Cái gì?” Bách nghiêu Nhất hoài nghi có phải bản thân mình nghe nhầm hay không, quỳ nhỏ lại phản bác anh.

“Không phải anh thích phụ nữ có bộ ngực to, trên người còn có mùi nước hoa sao?”

Cô đã từng chứng kiến không chỉ có Anna, những người anh yêu toàn một kiểu như vậy.

“Em không hiểu, lúc các người giao phối không bị hắt xì sao?” Anna ngồi bên cạnh cũng sắp không chịu nổi.

Giao? Giao phối?

Anh biết cô không bình thường nhưng không ngờ cô sẽ dùng hai từ kỳ quái như vậy “Ai dạy cô dùng hai từ này?”

“Không cần ai dạy” Jill nâng cằm kiêu ngạo nói “Đây là lẽ thường, ngay cả từ này anh cũng không hiểu sao?”

Bây giờ anh là đang bị chê cười?

“Haha” Bách Á Mạt phì cười, khuôn mặt vì nhin cười mà đỏ ửng cả lên. Trời ơi! cô có nhìn lầm hay không, Bách Nghiêu Nhất lại có ngày bị ghen hòng như hôm nay. Còn Anna sớm đã há hốc mồm, trước kia cô cãi nhau với Bách Nghiêu Nhất, anh đều quay đầu bước đi không thèm quan tâm đến lý lẽ của cô, mà bây giờ lại cãi nhau với

một cô gái?

“Thế nào?” Thấy Bách Nghiêu Nhất không mở miệng, Jill đánh trống thắng trận.

“Có vẻ cô có rất nhiều thành kiến với tôi, sao còn ở bên tôi làm gì? Tôi cũng không để ý cô đi tìm người khác. Bọn họ nhất định sẽ thích cùng cô . . .”

Anh cao thấp đánh giá cô rồi phun ra hai chữ “Giao phối”

“Em không cần bọn họ” lời nói của Bách Nghiêu Nhất làm Jill cảm thấy bị tổn thương, tức giận nói “Em cũng không giống anh, tùy tiện người nào cũng được”

Trong lòng cô luôn chỉ có một người!

Có vẻ khả năng cãi lại anh của cô có tiến bộ, bây giờ đã biến thành chỉ trích anh!

Bách Nghiêu Nhất cảm thấy khó chịu, đang định nói lại thì cô đã mở miệng trước.

“Bách Nghiêu Nhất! anh nghĩ rằng em muốn anh sao? Nếu không phải thích anh em cũng sẽ không quanh quẩn bên anh, trên đời này em chỉ có anh mà thôi..” cô càng nói càng đau lòng “Anh bảo em đến bên người khác, bọn họ không phải anh...”

Thấy cô cắn môi hốc mắt đỏ lên, Bách Nghiêu Nhất ngạc nhiên. Hồi xưa cho dù anh châm chọc cô thế nào cô cũng không như vậy.

“Quý nhỏ!” Anh cẩn thận chạm vào người cô.

“Trúng thôi!” cô khụt khịt hất tay anh ra đứng dậy bỏ chạy.

Bách Nghiêu Nhất sững sốt nhìn cô chạy ra ngoài. Phía dưới gầm bàn Bách Á Mặt đá đá chân em trai.

“Ngốc vậy? không mau đuổi theo” bình thường khôn khéo sao vào lúc này lại ngu ngốc thế chứ?

Đuổi theo? Sao anh phải đuổi theo?

Cô chạy đi như vậy không phải tốt lắm sao? Cô sẽ không đến làm phiền anh nữa.

Nhưng mà...nghĩ đến phiền mắt cô hồng hồng, lòng Bách Nghiêu Nhất nặng trĩu, cô thực sự khóc, lúc xoay người chạy đi anh thấy khóe mắt cô có ánh lệ.

Không nghĩ bản thân lại làm cho cô khóc, anh luôn nghĩ cô ngốc như vậy, chậm hiểu như vậy cho dù anh có nói cái gì cô cũng sẽ không bị tổn thương.

Nhưng mà cô vừa mới khóc!

Bộ dạng đáng thương đó luôn luôn quanh quẩn trong đầu anh, Bách Nghiêu Nhất hơi nhếch môi rút cuộc đứng dậy đuổi theo.

Khi Bách Nghiêu Nhất chạy ra khỏi nhà hàng, Jill đã sớm không thấy bóng dáng đâu!

Anh tìm kiếm ở xung quanh rất lâu, cũng hỏi người đi đường có nhìn thấy một cô gái mặc bộ đồ màu hồng, lưng đeo balo Katy, tóc dài màu vàng đi qua đây hay không nhưng người đi đường đều lắc đầu không biết. Tâm trạng Bách Nghiêu Nhất hơi hoảng loạn, chỉ sợ cô chạy lung tung bị lạc đường, cô chắc chắn sẽ không đi tàu điện ngầm, anh lại không biết số điện thoại nhà cô, một cô gái xuân xanh mơn mớn như vậy trên người lại toàn hàng hiệu anh sợ cô bị người ta lừa mà không biết.

Shit! Nếu biết sẽ chọc cô khóc anh tuyệt đối không nói những lời này!

Lần đầu tiên Bách Nghiêu Nhất vì miệng mình mà hối hận. Anh không phải cố ý nói những lời đó, ai bảo cô bệnh vực tên Đại Hắc kia, còn vì hắn mà cãi lại anh. Chẳng lẽ cô coi trọng hắn hơn anh?

Anh không chịu nổi cô vì tên đàn ông khác mà nói lại anh, nếu tên Đại Hắc kia tốt như vậy thì cô ở bên anh làm gì? Sao không đến với Đại Hắc tốt đẹp của cô đi.

Anh chính là cảm tức mới nói những lời này!

Anh cho rằng cô sẽ như mọi lần làm lơ, giả bộ lắng sang chuyện khác nhưng không ngờ cô lại đỏ mắt, bộ dạng đáng thương như vậy.

Rõ ràng trước đó còn rất đắc ý, miệng lưỡi sắc nhọn mà phút sau đã thành bộ dạng đáng thương biến anh thành người xấu, còn nói những lời làm anh cảm thấy áy náy.

Bởi vì thích anh nên mới đến bên anh... Trên đời này em chỉ có anh, chỉ có anh mà thôi.

Cô thích anh ở điểm gì chứ? Anh nói lời cay độc, đối với cô lại không tốt, bình thường phụ nữ tán tỉnh anh cũng chỉ vì khuôn mặt này hoặc là muốn thử sức chinh phục một người đàn ông hư hỏng mà thôi. Bọn họ sẽ không muốn ở cùng anh cả đời, họ chỉ nhìn thấy anh là kẻ không có việc làm chỉ có thể lên giường, chắc chắn sẽ không yêu thương anh.

Anh cảm thấy như vậy cũng tốt. Tình tình yêu yêu rất phiền toái, quan hệ xác thịt tuy nông cạn nhưng ít ra sẽ không có gánh nặng, anh vui vẻ với loại quan hệ này.

Nhưng ở đâu lại xuất hiện một cô ngốc nói thích anh, ánh mắt cô nhìn anh là nghiêm túc, mỗi khi cô nhìn anh đều làm cho lòng anh hoảng loạn, thẳng thốt. Anh từng đuổi cô đi nhưng thế nào cô cũng không chịu đi. Bây giờ anh buông tha cho cô, dù sao cô còn trẻ như vậy chỉ là nhất thời nông nổi, thời gian qua đi sẽ quên ngay thôi không phải sao?

Bách Nghiêu Nhất chậm rãi đi về nhà. Trời đã tối đen như mực, cả người anh trầm mặc, bước đi rất chậm, đèn đường chiếu lên bóng lưng anh khắc dưới đất một sự cô đơn tĩnh mịch.

Anh mở cửa gỗ cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa thì đột nhiên dừng lại đi về phía bên phải. Ở góc bên phải lộ ra một góc mặt mèo Katy. Anh đi đến bên cạnh Katy thấy cô gái lưng đeo balo Katy đang ngồi xổm một góc, hai tay bó gối, mặt vùi vào giữa hai cánh tay. Bách Nghiêu Nhất đá balo Katy một chút, người ngồi đó cũng có phản ứng.

“Jill Anderson”

Người nào đó vẫn không hé răng.

Anh nhìn chăm chú cái gáy của cô, thấy cô dường như không quan tâm đến anh, anh trực tiếp cúi xuống ôm lấy eo cô, bàn tay nâng người cô lên giống như ôm con nhỏ.

Cô vẫn không nói chuyện, hai chân tự động quán quanh eo anh, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ anh, mặt vùi vào gáy anh. Trong nháy mắt truyền đến đau đớn, Bách Nghiêu Nhất không hé răng để mặc cho cô cắn. Anh ôm cô, người cô gầy như vậy cũng không nặng lắm, trên người còn có mùi sữa nhàn nhạt, một chút cũng không gọi cảm lại làm cho anh không nhịn được nhếch môi. Anh mở cửa, đèn tự động bật sáng, anh ôm cô đi đến bên ghế sofa, khom người đặt xuống. Cô vẫn bám chặt lấy anh, miệng vẫn cắn. Bách Nghiêu Nhất khom gối ngồi xuống cũng không buông cô ra cứ để cô cắn cổ mình đau nhói. Anh nghe được tiếng cô hít mũi, một dòng chất lỏng chảy xuống áo anh, men theo cổ rơi xuống lồng ngực xâm nhập tâm tư anh.

Rất lâu sau cuối cùng cô cũng buông anh ra, trực tiếp cuộn tròn người lại. Bách Nghiêu Nhất đứng dậy đi đến nhà tắm đem khăn mặt nóng bước ra, ngồi xổm xuống trước mặt cô “Jill” anh không gọi cô là quỷ nhỏ nữa, anh trực tiếp gọi tên cô.

Jill vẫn không nói chuyện yên lặng cúi thấp đầu!

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn từng vệt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt lam còn hơi phồng hồng, khóc giống như con mèo nhỏ vậy. Khăn bông nhẹ nhàng lau gò má cô, lau sạch nước mắt. Jill vẫn khịt khịt mũi đáng thương nhìn anh.

“Ngu ngốc” anh một chút cũng không thương tình. Ai bảo đuổi cô không đi, một bên mắng anh hư một bên lại vẫn đến bên anh, thật đúng là ngốc hết thuốc chữa “Đồ ngốc”

Mặc dù đang mắng cô nhưng khóe môi không nhịn được mỉm cười, tâm tình mềm mại.

Mà cô vẫn là dùng cặp mắt lam kia nhìn anh, chỉ nhìn anh.

Trong mắt cô chỉ có anh.

Bách Nghiêu Nhất không thể nào đè nén khát vọng trong lòng, anh hơi nhướng người về phía trước hôn nhẹ lên đôi mắt còn có lệ kia, vị mằn mặn nhưng trong lòng anh lại ngọt ngào biết bao.

“A Nhất” cô hạ mắt xuống nghi ngờ.

“Sao vậy?” anh nhẹ giọng đáp lại, từng nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống chóp mũi giống như hôn bảo vật trân quý. Sau đó dừng lại ở đôi môi kia. Anh khẽ liếm “Ngoan mở miệng ra nào”

Khi nói chuyện, môi anh vẫn trần trọc trên môi cô giống như khiêu khích giác quan của cô. Cánh môi hơi ngửa, Jill có cảm giác là lạ mà giọng nói của anh lại như ma quỷ kích thích tim cô đập thành thịch. Cô nghe lời hơi hé môi, đầu lưỡi trực tiếp xâm nhập như mưa rền gió dữ trong miệng cô. Cô sợ đến nỗi định chạy trốn nhưng lại bị cánh tay trắng kiện của anh giữ chặt lấy, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, quán lấy cái lưỡi của cô cắn nuốt không cho cô có cơ hội bỏ chạy.

Là cô luôn luôn quấy lấy anh, là cô luôn luôn nhìn anh, là cô nói thích anh trước, tất cả đều là cô... Là cô ép anh đến vách núi làm cho anh không thể không nhìn thẳng vào trái tim sớm đã vụng trộm rung động của mình. Bây giờ anh đã hiểu được rồi, cho dù cô có muốn chạy trốn anh cũng không cho.

Chương 6

Bầu ngực non nớt của thiếu nữ động lòng người, áo lót màu trắng thuần khiết bao bọc lấy nơi đó, ngay cả quần lót cũng không có một chút gợi cảm nào thể nhưng Bách Nghiêu Nhất phát hiện bản thân mình lại không dừng lại được. Bàn tay thon thả lướt qua từng tác da thịt nõn nà, trơn láng như muốn hút trụ ngón tay anh làm anh không nỡ rút tay về.

“A Nhất!” Mắt lam mở to căng thẳng nhìn anh. Cô không hiểu tại sao anh lại cởi sạch quần áo của cô, miệng còn bị anh cắn vừa đau vừa tê, trái tim không hiểu sao đập nhanh hơn, thân thể bị anh vuốt ve bắt đầu nóng lên, cảm giác thật xa lạ.

Chẳng lẽ là thời kỳ động dục như Đại Hắc nói?

“Sao vậy?” Anh nằm đè lên người cô, khẽ liếm cánh môi cô, nhẹ nhàng linh hoạt quần lấy đầu lưỡi trêu đùa. “Không thích sao?”.

“Không phải” cô khó khăn nuốt nước miếng muốn thu đầu lưỡi lại bị anh mạnh mẽ hút lấy đến nỗi cô dường như cảm thấy đầu lưỡi chính mình tê dần.

“Anh . . . muốn cùng em giao phối sao?” cô bị cắn khẽ run lên, giã dựa phun ra câu này.

Khó khăn cắn môi dưới Bách Nghiêu Nhất ngẩng đầu lên bắt gặp bộ dạng vừa căng thẳng vừa tò mò của cô thật đáng yêu làm cho anh không nhịn được nhếch môi cười.

“Không phải” anh đưa ngón tay vói vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô tìm kiếm, cánh môi đầy đặn hồng phấn, nước miếng hơi trào

ra khỏi miệng. Bách Nghiêu Nhất dùng lưỡi liếm đi sau đó mới trả lời “Là làm tình”

Làm tình? Có khác gì với giao phối chứ?

Jill nghi hoặc, định mở miệng nhưng ngón tay trong miệng cứ quấy nhiễu làm cho cô không thể lên tiếng được thậm chí nước bọt cũng không thể nuốt xuống. Cô không thích vội lấy đầu lưỡi đẩy ngón tay rời đi nhưng đều bị quấy lấy.” Đừng mà..” nhìn ánh mắt kháng nghị của cô, Bách Nghiêu Nhất cười khế.

“Ngoan sẽ thoải mái nhanh thôi” Anh dụ dỗ nhẹ nhàng hôn lên mắt lam, chóp mũi, sau đó rút ngón tay khỏi miệng cô. Anh chậm rãi cúi xuống ngậm lấy chiếc lưỡi hấp dẫn hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn.

Jill không thể kháng cự, cô thích anh dỗ cô, thích anh chú ý đến cô, sự dịu dàng của anh làm cô dần không còn phản kháng, miệng của cô giờ đây toàn mùi vị của anh.

Cô thích mùi của anh!

Như tò mò như tham luyến. Cô chủ động quấn lấy chiếc lưỡi dài, khế liếm một chút. Bách Nghiêu Nhất bị cô khiêu khích càng mạnh mẽ quấn lấy cái lưỡi cắn cắn, kịch liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay dần dần di chuyển xuống dưới lẩn vào trong áo lót khéo léo ôm trọn lấy bầu ngực, lòng bàn tay cố ý cọ cọ nụ hoa của cô.

“Ừm...” Jill bị hôn không chịu nổi khế đẩy vai anh, miệng khế than “A Nhất”

Bách Nghiêu Nhất buông lỏng miệng của cô, Jill lập tức thở dốc, mắt lam hơi phẫn nước, má ửng hồng đáng thương nhưng lại làm cho người ta càng muốn hung hăng bắt nạt.

Bách Nghiêu Nhất tóm lấy tay cô mạnh mẽ hôn lên môi cô, lúc cắn

lúc liếm, mà con người đen lại luôn chăm chú nhìn cô. Đôi mắt thâm thúy như phẳng phát có ánh lửa. Thân thể cô theo từng động tác của anh mà run lên, tim đập nhanh hơn, có chút hưng phấn có chút ngượng ngùng mắt vẫn dõi từng động tác của anh. Cánh môi ẩm áp di chuyển xuống phía dưới nhẹ nhàng cắn một cái. Jill hơi lui người, nơi đó quá mức mẫn cảm, cả người cô như bị điện giật, ánh mắt không khỏi có một chút uất ức, lại không biết như vậy càng làm cho đàn ông bộc phát thú tính, muốn ăn sạch cô, muốn chiếm lấy sự ngọt ngào, thuần khiết của cô. Ngón tay bao phủ lấy nhũ hoa tà ác trên đầu, nước bọt vương trên đỉnh nhũ hoa hồng nhạt dưới ánh đèn càng thêm mê đắm. Anh dùng miệng cởi bỏ nút áo lót, nhanh chóng ngậm lấy bầu tuyết trắng, hơn phân nửa nụ hoa đều bị anh nuốt vào, đầu lưỡi đảo quanh nhũ hoa ác liệt trên trục thân thể non nớt.

Jill yên lặng nhìn từng động tác của anh, bị anh đụng chạm vào bầu ngực dấy lên từng trận kích thích. Cô cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc trong người làm cho toàn thân nóng lên khó chịu, vừa vặn vẹo cơ thể vừa phát ra tiếng rên khe khẽ.

“A Nhất khó chịu lắm” Cô liếm môi, miệng lưỡi khô nóng, thân thể truyền đến cảm giác trống rỗng không nói nên lời. Cô không nhịn được khép hai chân lại làm cho hai độn thịt cọ vào nhau.

Biết cô bắt đầu hứng thú, Bách Nghiêu Nhất tiếp tục hôn bầu ngực thỉnh thoảng khẽ cắn để lại trên đó dấu răng mờ mờ.

“Đừng...” Jill nhúu mày hừ nhẹ, bầu ngực bị anh liếm mút từ từ dừng đứng, cảm giác giống như bị điện giật, thân thể cô run lên từng cơn.

Giữa hai chân như có thứ gì đó tràn ra ngoài!

“Nhanh như vậy đã ẩm ướt rồi sao?” Bách Nghiêu Nhất nhìn quần lót màu trắng hiện lên một mảng ẩm ướt khẽ liếm môi, dục vọng trong lòng không gì kiềm chế được.

Thiếu nữ ngây ngơ mẫn cảm gọi lên dục vọng chinh phục của đàn ông muốn cho cô càng ẩm ướt, tốt nhất là hét chót tai, sau đó hung hăng tiến vào cô, anh có thể tưởng tượng cô non nớt ngon miệng như vậy chặt nóng biết bao nhiêu. Yết hầu khẽ động, anh tách hai chân cô ra tham lam nhìn chăm chú vào nơi bí ẩn đang bị quần lót che phủ.

“Không cần” Jill cảm thấy rất kỳ lạ gian nan, cố gắng khép hai chân nhưng lại bị anh mạnh mẽ ngăn chặn.

“Đừng nhúc nhích” Giọng anh khàn khàn.

“Nhưng mà...” Cô cảm thấy như vậy rất kỳ lạ giống như đem bản thân mình hoàn toàn lộ ra trước mắt anh, nghĩ đến đây làm mặt cô bỗng chốc nóng lên.

“Ngoan..đừng sợ” anh dịu dàng nói, ngón tay đẩy quần lót sang một bên nhẹ nhàng thâm nhập tìm đến nơi ẩm ướt kia.

Cô ẩm ướt như vậy càng kích thích anh nhanh chóng tìm đến nơi tư mật, vừa vo vê trên đùa vừa nhẹ nhàng trấn an thân thể còn đang khấn trương của cô.

“A...” Jill cắn môi, thân thể không chịu được run nhẹ. Cô cố gắng thả lỏng nhìn anh quỳ gối trước cô, cách lớp quần lót khẽ ngậm lấy nhụy hoa.

“A....A Nhất...” Cô bị dọa sợ hãi hơi lùi về phía sau lại bị anh mạnh mẽ giữ chặt lấy hai chân không cho cô trốn thoát.

“Đừng nhúc nhích, rất nhanh sẽ thoải mái thôi” Anh khẽ liếm quần lót, đầu lưỡi lên xuống, nước bọt làm cho quần lót ngày càng ẩm ướt ngay tại đóa hoa xinh đẹp.

Anh không ngừng dụ hoặc cô, Bách Nghiêu Nhất lấy tay khẽ kéo quần lót xuống, ngón tay khẽ chạm, đóa hoa xinh đẹp lập tức co rút lại

phẳng phát như muốn mời gọi anh tiến vào.

Anh thè lưỡi khẽ liếm ngậm lấy cánh hoa, ngón tay tìm tòi thâm nhập, nộn thịt lập tức co rút nhanh, chất lỏng thơm ngọt chảy xuôi xuống nhanh chóng hòa lẫn trên môi anh. Anh liếm lấy ngón tay nhẹ nhàng đưa đẩy làm cho cô run rẩy.

Đầu óc Jill mơ hồ, đôi mắt vì động tình mà trở nên mờ mịt, thân thể không ngừng run run khoan khoái thật giống như anh nói rất thoải mái.

“A Nhất” Cô kêu tên anh, cảm xúc xa lạ này làm cho cô sợ hãi cô không nhìn được xin anh muốn anh ngừng lại. Mà bản thân cô không biết rằng anh đang muốn cô điên cuồng, muốn cùng cô đạt đến cao trào, muốn cô chảy ra càng nhiều nước ngọt càng tốt. Như vậy anh mới có thể hưởng thụ thân thể thuần khiết của cô.

Miệng lưỡi dùng sức liếm mút nộn thịt, ngón tay không ngừng ra vào nhanh hơn cảm nhận nhụy hoa không ngừng co rút từng cơn.

“A” Jill cong người toàn thân căng cứng, cơ thể ửng hồng lấm tấm mồ hôi, lòng bàn tay trắng bệch trước mắt mơ hồ. Thẳng đến khi cơ thể trở xuống sofa hô hấp vẫn hỗn độn, yêu dịch trong suốt không ngừng chảy xuống ghế sofa. Jill khẽ nhắm mắt cảm nhận anh rời khỏi cơ thể mình, mệt mỏi ngược mắt thấy Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng cởi hết quần áo trên người quăng xuống nền đất. Anh đứng trước mặt cô, thân hình cao lớn, cơ bụng rắn chắc đục vọng to lớn giữa hai chân ngày càng bành trướng.

Cô nhìn chăm chú vào nơi đó của anh ,đồng tử hơi co lại. Tuy rằng chưa từng giao phối nhưng bản năng cho cô biết đó là cái gì,tò như vậy làm sao có thể...

Nhìn thấy biểu hiện của cô, anh nói “Anh muốn nhìn thấy ánh mắt của em” Bách Nghiêu Nhất càng muốn hưng hăng tiến vào.Tuy rằng

không muốn nhìn thấy cô khóc nhưng anh cũng không để ý nếu cô thút thít dưới thân mình.

Ánh mắt gì?

Jill không hiểu anh nói gì nhưng mơ hồ cảm thấy nguy hiểm. Cô theo bản năng định chạy trốn nhưng lại bị Bách Nghiêu Nhất khóa chặt trong lòng ngực.

“Bản thân hưởng thụ xong rồi định cứ thế mà đi sao?” Anh kéo quần lót của cô xuống đem đặt cô trên người, vật đàn ông to lớn đặt ở mông cô.

Cảm nhận được dự vọng của anh, Jill càng khẩn trương hơn, hai tay bám chặt vào ngực anh. Nhìn cơ ngực săn chắc trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái.

“A Nhất” hai mắt cô khẩn cầu mong muốn anh buông tha cho mình.

Bách Nghiêu Nhất không trả, lời trực tiếp kéo chiếc áo lót màu trắng xuống, không còn vật che chắn hai bầu ngực tuyết trắng lộ ra ngoài không khí, anh vo vê sờ nắn trên đùi.

“Yên tâm, của em đủ ẩm ướt để ăn anh rồi” Anh tà ác nói, tay kia dùng sức nhéo mông.

Jill vặn vẹo thân mình cảm nhận cái đó càng ngày càng lớn hơn khiến toàn thân cô trở nên căng thẳng.

“Em khiêu khích anh”

Ngón tay trên đùi nụ hoa, ngẩng đầu cắn vào môi cô.

“Không...Đừng” lời kiến nghị của cô bị anh nuốt vào, anh cắn nuốt

cái lưới của cô, hai tay chế ngự eo nhỏ thừa dịp cô bị hôn choáng váng đầu óc thân thể hơi hướng lên phía trước, đặt ở cửa động, hai tay giữ chặt eo cô hung hăng tiến vào.

“Không...Đừng” tư thế như vậy khiến anh có thể tiến vào nơi sâu nhất của cô. Đau đớn làm cho Jill bật khóc, nước mắt chảy dài, bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy bờ vai anh, móng tay in xuống từng vết rỉ máu.

“Đau” đau quá. Cô giãy dụa muốn thoát khỏi anh, chất lỏng màu đỏ thấm ướt chảy xuôi xuống cơ thể hai người. Cô co rút nhanh làm cả người Bách Nghiêu Nhất căng cứng.

Nóng quá, chặt quá, cảm giác thật thoải mái, nhìn chất dịch thuần khiết chảy ra kia chứng minh niềm vui sướng tầm thường của đàn ông. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, anh thích như vậy.

Bách Nghiêu Nhất ôm chặt lấy cô, vuốt ve hai nhũ hoa muốn cô thả lỏng cơ thể. Mà vật đàn ông kia ở cửa động lại nhẹ nhàng di chuyển từng chút từng chút một. Dưới sự âu yếm của anh cơ thể Jill bắt đầu thả lỏng, tuy vẫn còn đau nhưng lại cảm thấy như thiếu cái gì đó. Cô không nhìn được di động thân thể, vách tường bao quanh lửa nóng hơi co rút lại. Động tác của cô làm Bách Nghiêu Nhất không thể khắc chế được dùng sức hướng lên trên, miệng lưới bao phủ lấy môi cô. Toàn lực xâm chiếm cơ thể xinh đẹp.

Động tác của anh quá mức kịch liệt, Jill căn bản không theo kịp chỉ có thể bị động ôm chặt anh, đầu lưới nhiệt liệt giao tranh.

Cô dường như không còn nhận biết được gì nữa, thân dưới liên tiếp bị xâm chiếm, đem vật bồng bồng phần chấn đó nuốt càng sâu, mồ hôi của hai người hòa quyện, cơ thể gắt gao va chạm, nhiệt độ của anh truyền đến làm cô không thể hô hấp được chỉ có thể thừa nhận anh.

“Jill” Bách Nghiêu Nhất nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, giống như

muốn nuốt luôn cô vào bụng, tay giữ chặt eo nhỏ, yêu dịch của cô bao lấy vật nóng của anh. Mắt lam phiền nước nhìn thoáng qua mặt anh tựa như anh là tất cả.

Cô là của anh.

Nghĩ đến đây anh càng hung hăng tiến vào. Cô vì anh mà rưng rưng, nước mắt vui sướng theo khóe mắt chảy xuống “A Nhất...Ồ...Không cần...” Cô thút thít, bộ dạng hết sức đáng thương càng khiến anh ra sức xâm lược. Cơ thể của cô tràn ngập mùi vị của anh, anh dường như điên cuồng không buông cô ra được. Muốn cô luôn luôn nhìn anh, muốn làm thế giới của cô, muốn cô chỉ thuộc về duy nhất mình anh.

Chỉ có thể!

Jill đói bụng chợt tỉnh giấc.

Khó khăn mở mắt, ánh nắng nhạt nhòa chiếu qua rèm cửa nhưng trong phòng vẫn u ám, mà trên giường chỉ có một mình cô.

Jill cọ mình vào gối thân thể đau nhức làm cô nhú mày, hai chân như muốn nhũn ra, trên người tràn ngập dấu hôn hồng hồng. Chậm rãi ngồi dậy cô xoa nhẹ hai mắt sờ cái bụng trống trơn của mình, vận động quá độ làm cô chẳng còn chút sức lực nào nữa, phải tìm cái gì ăn để bổ sung năng lượng mới được. Cô bò xuống giường nhìn quanh không thấy quần áo của mình đâu, bèn lấy tạm chiếc áo sơ mi trên ghế mặc vào. Áo sơ mi màu đen vừa vặn che được hông cô, cô nhón chân ra khỏi phòng.

“Tỉnh rồi à?” Bách Nghiêu Nhất đang đứng ở phòng bếp chậm rãi quay người lại miệng cắn thịt hun khói.

Anh cũng vì đói nên mới tỉnh dậy liền nhìn thấy cô vẫn đang ngủ ngon lành trong lòng mình. Anh hơi đẩy cô ra, cô lại hướng về phía

trước cọ cọ vào ngực anh, môi lướt qua đầu ngực làm cho anh suýt bùng phát dục hỏa. Nếu không phải cô đang ngủ ngon, mà bản thân anh còn đang đói bụng anh nhất định sẽ áp đảo cô, tùy ý cắn nuốt từng tác cơ thể cô, sau đó tiến vào cảm nhận sự ướt át cùng căng chặt của cô.

Đáng tiếc nhìn bộ dạng mệt mỏi đó làm anh mềm lòng đành xuống giường tìm cái gì ăn lót dạ trước.

“Anh nghĩ em sẽ ngủ đến tận chiều luôn chứ” Anh dựa vào quầy bar thấy cô mặc áo sơ mi của anh. Áo sơ mi màu đen làm nổi bật làn da trắng của cô, mái tóc vàng rối tung, men theo cổ áo có thể nhìn thấy trên bầu ngực còn lưu lại rất nhiều dấu hôn. Áo sơ mi chỉ đủ che đi cặp mông để lộ ra đôi chân thon dài, anh bất giác nhớ đến hai chân của cô quăn chặt lấy eo anh, sau đó anh hưng phấn xuyên qua cô, nghĩ đến đây lập tức cảm thấy hạ thân lại xốn xang.

Không nhận thấy nguy hiểm, Jill sờ bụng nói “Em đói”

Bách Nghiêu Nhất nuốt thịt hun khói vào”Lại đây”

Jill ngoan ngoãn đi về phía anh, Bách Nghiêu Nhất một tay đưa sữa đến bên miệng cô, thấy cô do dự anh nói “Không nóng đâu nguội rồi”

Anh luôn cảm thấy khẩu vị của cô hơi khác người. Cô không đụng vào đồ lạnh cũng không thích đồ nóng mà chỉ động đến đồ ăn nào ấm ấm. Nghe anh nói vậy, Jill mới liếm môi một hơi uống hết để lại trên môi một vòng trắng xóa. Bách Nghiêu Nhất cúi đầu liếm đi vòng trắng đó, đầu lưỡi tự nhiên tiến vào miệng cô khẽ cạy mở hàm răng đem sữa uống hết, sau đó nhìn cô khó khăn hô hấp mới thỏa mãn buông ra. Jill mềm nhũn ở trong lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng. Bách Nghiêu Nhất một tay ôm lấy cô đặt cô lên quầy bar, chen vào giữa hai chân cô không cho cô có cơ hội khép lại, bàn tay luồn vào áo sơ mi vuốt ve bầu ngực.

Anh khẽ hôn lên cằm cô nhìn vào mắt cô nói “Chuyện phát sinh hôm qua, em không có gì muốn nói sao?”

Jill bị anh đụng chạm cảm thấy hơi ngứa, thân thể vừa mới biết đến tình dục có phần nhạy cảm thiếu chút nữa phát ra tiếng rên rỉ, sợ quá cô liền giữ chặt tay anh không cho anh đi xuống.

“Muốn nói gì cơ?” né tránh cái hôn của anh, cô nhìn thẳng vào mắt anh nghi hoặc hỏi.

“Không hỏi hận?”

“Đương nhiên là hỏi hận” cô chu miệng không để ý ánh mắt anh dần trở nên lạnh giá, tiếp tục oán hận “Anh gạt người ta, rõ ràng là rất đau mà”

Nói cái gì mà thoải mái chứ. Tuy rằng về sau có thoải mái thật nhưng lại quá mệt mỏi. Cơ thể của cô bây giờ chỗ nào cũng đau.

Jill bất mãn trừng mắt “Anh đúng là đồ trướng thối” cô chỉ biết dùng hai chữ này, không có ý tưởng gì mới nhưng Bách Nghiêu Nhất lại thấy vô cùng dễ nghe.

Cơ thể căng thẳng dần thả lỏng, khóe môi hơi gợn lên ý cười, hàn khí trong mắt sớm đã bị lời nói của cô đánh tan “Nhưng em lại thích tên trướng thối này đúng không?”

“Đúng vậy” Jill một chút cũng không ngại ngừng thừa nhận, mắt lam chân thành vô cùng, không có một tia giả dối “Tuy rằng anh hư còn gạt em nhưng em vẫn rất thích anh”

“Tại sao?” anh tò mò vì sao cô lại thích anh chứ.

Tại sao...bởi vì anh nhặt cô về, cho cô ăn, cho cô uống còn cho cô ở

lại. Đối xử với cô rất tốt. Mặc cô làm nũng, mặc cô la lối om sòm, tuy có tức giận tuy có mắng cô lại còn đánh mông cô nhưng chưa từng nghĩ sẽ bỏ rơi cô.

Cái ngày mưa kia có rất nhiều người đi qua nhưng chỉ có mỗi mình anh chịu dừng lại đứng trước cô sau đó ôm lấy cô cho cô ấm áp. Mà sự ấm áp đó chiếm lĩnh toàn bộ thế giới của cô, làm cô không thể nhìn thấy bất cứ ai khác ngoài anh.

Jill cúi đầu đặt trán lên trán anh, mắt lam nhìn thật sâu vào đôi mắt anh.

“Em chỉ nhìn thấy anh, sẽ không có ai khác ngoài anh”

Vào thời khắc đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, trong ý thức của cô luôn có anh, mặc dù sau khi tỉnh lại thế giới đã hoàn toàn biến đổi nhưng cô cũng chỉ nhớ tới anh.

Cô muốn tìm anh. Mỗi ngày cô đều chạy ra ngoài cố gắng tìm kiếm. Cô biết anh sẽ chuyển đến Paris nhưng lại không biết hiện tại anh đã chuyển đến Paris chưa hay vẫn ở NewYork. Cô muốn tìm anh nhưng không biết địa chỉ và số điện thoại của anh, cô chỉ có thể dựa vào chính mình lang thang trên đường mong có thể tìm được anh.

Sau đó rốt cuộc cô cũng gặp lại anh.

Cô hưng phấn xông lên phía trước nhưng lại sợ hãi bản thân không còn bộ dạng trước đây nữa, anh sẽ không nhận ra cô, điều này làm cô cảm thấy lạc lõng khổ sở.

Cô chỉ có thể vụng trộm đi theo sau anh, giữ khoảng cách không xa cũng không gần. Cô không biết làm cách nào để tiếp cận anh, chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc này đứng ở trước cửa nhà anh chờ anh nhặt cô về giống như đêm mưa năm đó.

“Thích anh...chỉ thích anh” Anh đã cứu cô, anh là lý do duy nhất cô còn sống “Em rất thích anh. A Nhất”

Ngữ điệu của cô rất nghiêm túc, mắt lam nhìn sâu vào mắt anh. Thâm tâm Bách Nghiêu Nhất hoàn toàn chấn động, cảm nhận trái tim mình đập rộn ràng chỉ vì một lời nói của cô.

Không phải chưa từng nghe phụ nữ nói yêu anh nhưng anh chưa từng cho là thật. Anh biết đó chỉ là nam nữ trong lúc hoan ái thuận miệng nói ra mà thôi. Nhưng lời nói của cô anh hoàn toàn tin tưởng.

“Anh thì sao, A Nhất anh có thích em không?” Jill mở to mắt tò mò nhìn anh sau đó không đợi anh trả lời đã tự nói “Em biết anh thích em”

Bằng không sẽ không để cô quấy rầy cũng không giao phối cùng cô...à không đúng, A Nhất nói là làm tình.

Bách Nghiêu Nhất không trả lời mặc cô đặc ý quyết định. Anh không phản bác, chỉ nhìn cô chăm chú

Mà nụ cười nơi khóe môi mãi vẫn chưa tiêu tan.

Chương 7

Đại Hắc nói tình yêu là phải chiến đấu.

Em không biết tình yêu là gì nhưng em nguyện vì anh mà tranh đấu.

Jill nhẹ nhàng đẩy cửa, ló đầu thăm dò, ánh mắt đảo một vòng quanh căn phòng chắc chắn không thấy ai mới kiễng mũi chân chậm rãi đóng cửa lại.

“Tiểu thư!”

“A!” Jill giật nảy mình nhảy dựng lên hai tay ôm lấy ngực vội quay đầu lại “Suzanne! Vú làm con sợ chết khiếp”.

Cũng may không phải là Emma ách...may mắn chưa thấy đâu, Emma đã xuất hiện phía sau Suzanne, sắc mặt không tốt nhìn cô.

“Tiểu thư! Con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Emma xăm mặt, bây giờ đã 8h rồi “Tiểu thư! Dạo gần đây con về nhà càng ngày càng trễ đấy. Chẳng lẽ con đã quên mình còn phải đi học gia sư sao?”.

Jill sờ sờ mũi, cô biết mình đuối lý nhưng so với về nhà cô muốn ở bên cạnh Bách Nghiêu Nhất hơn. Gần đây Bách Nghiêu Nhất đối xử với cô rất tốt, cho dù cô có làm loạn thế nào anh cũng không tức giận cùng lắm chỉ cắn cái miệng nhỏ nhắn của cô sau đó cùng cô làm tình. Cô thích Bách Nghiêu Nhất ôm cô...tuy rằng làm tình xong rất mệt nhưng lại rất thoải mái bởi vì người đó không phải ai khác mà là Bách Nghiêu Nhất, người mà cô thích nhất trên đời này! Cô thích cùng Bách Nghiêu Nhất hưởng thụ loại cảm giác khi anh tiến vào cô, da thịt hai người cùng va chạm, tim cùng đập chung một nhịp như là bọn họ

chỉ có nhau vậy. Cô thích cảm giác thân mật như vậy nên càng quấn Bách Nghiêu Nhất. Không muốn xa anh cho nên mỗi lần phải trở về cô đều cảm thấy thật gian nan, nhưng không thể không trở về, thật đúng là phiền phức. Đặc biệt là, nếu về trễ còn phải đối mặt với Emma, làm cô không khỏi đau đầu. Jill bắt đắc dĩ, đối mặt với sự quan tâm của Emma đành lộ ra vẻ đáng thương hai tay chấp lại cầu xin tha thứ.

“Emma vú đừng tức giận nữa có được không, con hứa từ nay về sau sẽ chú ý thời gian về nhà, chắc chắn sẽ không về muộn nữa đâu”

Được rồi cô sẽ ngoan ngoãn ít nhất mấy ngày để Emma nguôi giận, đỡ cho Emma lúc nào cũng canh chừng cô làm cô không chịu nổi.

Đáng tiếc Emma không bị bộ dạng của cô đánh lừa “Tiểu thư, những lời này ta đã nghe nhiều lần lắm rồi” bà luôn bị bộ dạng này của tiểu thư làm mềm lòng nhưng bây giờ thì không.

Thấy Emma sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, Jill len lén liếc nhìn Suzanne cầu cứu. Bắt gặp ánh mắt cầu cứu của tiểu thư, Suzanne có chút do dự, dạo gần đây đúng là hành tung của tiểu thư rất kỳ quái, không chỉ có mình Emma lo lắng mà bản thân bà và Paul cũng rất phiền não nhưng lại không đành lòng cự tuyệt tiểu thư “Emma”

“Suzanne tôi còn quần áo chưa lấy vào, cô giúp tôi mang vào có được không?” Emma hoàn toàn không cho bà có cơ hội lên tiếng, mỉm cười bảo bà rời đi. Suzanne cũng không còn biện pháp nào khác, đưa mắt nhìn tiểu thư rồi lẳng lặng rời đi.

Jill trơ mắt nhìn Suzanne rời đi mà không biết phải làm thế nào đối mặt với Emma.

“Tiểu thư, con có thể giải thích cho ta vì sao dạo này con hay về trễ không?” Emma cũng không quanh co trực tiếp hỏi thẳng.

Jill sờ sờ mũi mắt chớp chớp không dám nhìn thẳng Emma “Chỉ là ngoài ý muốn..”

“Ngoài ý muốn cái gì? Có phải liên quan đến người mà tiểu thư thích không? Cậu ta là ai? Tại sao luôn luôn là tiểu thư đi tìm cậu ta? Cậu ta ở đâu? Sao chưa từng tới đây?”

Đối mặt với cơn giận của Emma, lông mày Jill nhíu chặt, cô không thích Emma to tiếng với mình càng không thích bà dùng ngữ khí chán ghét như vậy để nói về Bách Nghiêu Nhất.

Thấy tiểu thư nhíu mày bà biết tiểu thư đang tức giận nên không khỏi nhẹ giọng “Tiểu thư, người đàn ông Phương Đông kia không thích hợp với cô đâu.Cậu ta...”

“Vú làm sao biết anh ấy là người Phương Đông?” Jill càng nhíu chặt mày “Không phải vú sai người theo dõi con đấy chứ?”

Cô biết ngay từ đầu Paul bám theo sau mình nhưng sau vài lần cắt đuôi, Paul không còn đi theo cô nữa, cô tưởng rằng Emma đã buông tha rồi, ai ngờ bà còn biết Bách Nghiêu Nhất là người Phương Đông.

Emma không phủ nhận “Tiểu thư vú chỉ lo lắng..”

“Emma” Jill thật sự tức giận, cô không thích Emma làm như vậy “Con không phải phạm nhân cũng không làm chuyện gì xấu xa, con biết vú quan tâm đến con nhưng cũng không thể phái người giám sát con như thế được”

Emma biết tiểu thư sẽ tức giận nhưng không ngờ cô sẽ giận đến mức này.Tiểu thư của bà trước kia dù có giận cỡ nào cũng sẽ không nói chuyện với bà kiểu đó, chắc chắn là tên Phương Đông kia làm hư cô. Điều này càng làm cho bà có ác cảm với Bách Nghiêu Nhất.

“Tiểu thư, vú biết vú làm như vậy là không đúng nhưng vú có trách

nhệm bảo vệ con, người đàn ông đó không có việc làm, cậu ta không xứng với con, con bị cậu ta lừa rồi”

Theo báo cáo điều tra bà biết cậu ta rất đẹp trai, nhưng lại không có việc làm, mỗi ngày đều ở nhà, quan hệ nam nữ thì phức tạp, theo bà tiểu thư là bị cậu ta lừa gạt, bà không phải không phát hiện dấu hôn trên người tiểu thư, cũng biết tiểu thư đã thay đổi. Đại khái cũng đoán được quan hệ của tiểu thư và cậu ta đã đến giai đoạn nào, điều này làm cho bà vừa tức vừa vội.

“Bảo bối, vú biết bây giờ con nhất định không nghe lời vú, vú cũng chỉ muốn tốt cho con mà thôi, người đàn ông đó vừa nhìn đã biết không phải người tốt, con...”

“Đừng nói nữa! Emma, con không cho phép vú nói bậy về A Nhất” Jill rất tức giận, đối với cô mà nói, Bách Nghiêu Nhất là người tốt nhất trên đời, cô không cho phép người khác nói về anh như vậy “Emma, vú không biết A Nhất là người như thế nào thì đừng nói bậy”

“Ta chỉ cần biết cậu ta không phải người tốt, tiểu thư bị lừa rồi”

“Không phải vậy” Jill bị Emma chọc tức, cô nóng nảy không suy nghĩ gì hét lên “ Anh ấy không lừa con mà là con lừa anh ấy”

Nói xong cô vội vàng cắn vào đầu lưỡi suýt chút nữa thì buột miệng, nhanh chóng ngậm miệng lại, trong lòng thầm mắng chửi bản thân ngu ngốc.

“Tiểu thư nói cái gì?” Emma không hiểu ý của cô “Tại sao tiểu thư lại lừa cậu ta?”

“Không có gì” Jill chợt dạ cúi đầu không nhìn Emma “Tóm lại A Nhất là người tốt, anh ấy một chút cũng không hư...vú biết thế là được rồi” vội vàng bỏ lại câu này sau đó Jill chạy nhanh lên trên lầu.

“Tiểu thư” Emma gọi lại

Tâm trạng của Jill như lửa đốt cô đưa lưng về phía Emma, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi “Còn chuyện gì nữa?”

“Được! Vú sẽ không quản nữa, nhưng tuần sau lão gia và phu nhân sẽ đến Paris thăm con, bọn họ nhất định sẽ không chấp nhận chuyện của con với tên đó” bà là người dưới không ngăn cản được tiểu thư, nhưng lão gia và phu nhân thì có thể.

Cái gì mà lão gia và phu nhân? Bọn họ dựa vào cái gì mà nói không được!

Jill không hiểu, chỉ cảm thấy bây giờ Emma rất phiền phức. Không để ý đến lời nói của Emma, cô đi nhanh lên lầu vào phòng bỏ nhào lên giường vui mặt vào gối.

Chán ghét! chán ghét! chán ghét!.

Làm người chẳng có gì hay ho, suốt ngày bị quản đông quản tây một chút cũng không tự do, không được ở cùng một chỗ với chủ nhân. Cô chỉ muốn tiếp tục làm mèo xám mà thôi, như vậy sẽ được ở bên chủ nhân, sẽ không có người nói chủ nhân không tốt, không có người ngăn cản bọn họ. Nhưng mà làm mèo cũng có điều không tốt, Đại Hắc từng nói chủ nhân sớm muộn gì cũng sẽ không cần cô, sẽ ở cùng một người phụ nữ khác, bởi vì chỉ có cô ta mới động dục cùng chủ nhân, chủ nhân sẽ không động dục cùng con mèo. Mà lúc này đây cô biến thành người có thể cùng chủ nhân động dục, gắn chặt một chỗ với chủ nhân. Nhưng Emma bọn họ không thích cô và chủ nhân ở cùng nhau. Lúc cô nằm viện cũng chưa từng thấy bóng dáng bọn họ. Cô biết lão gia và phu nhân là cha mẹ của Jill nhưng bọn họ chưa từng xuất hiện, cũng không quan tâm đến Jill. Lúc cô bị bệnh, chủ nhân luôn mang cô đi tiêm, một tắc cũng không rời. Bên cạnh Jill chỉ có ba người, cô không ngu ngốc, cô biết cha mẹ Jill không quan tâm đến Jill thật là kỳ lạ. Bình thường không quan tâm cũng không xuất hiện, sao bây giờ lại muốn xen vào chuyện của cô chứ?

Cô không hiểu, chỉ thấy phiền. Làm người luôn phiền phức như vậy hay sao?

Jill không hiểu, đầu óc đơn thuần căn bản không thể lý giải chuyện của loài người phức tạp, cái gì xứng với không xứng phiền toái chết thôi.

Đối với cô mà nói, thích là thích ghét là ghét, cô thích chủ nhân, muốn cùng chủ nhân ở một chỗ, ai cũng không có quyền ngăn cản.

Bách Nghiêu Nhất phát hiện mấy ngày nay hình như Jill có tâm sự, không còn cười tươi như trước nữa, lúc nào cũng ngẩn người một chỗ.

Sao lại có chuyện như vậy được?

Anh cho rằng đầu óc của cô thẳng tắp vô ưu vô lo, thế mà cũng có những lúc phiền não. Bách Nghiêu Nhất ngừng gõ phím ngừng đầu nhìn về phía Jill đang tì cằm lên gối mềm, ngón tay vuốt nhẹ khung ảnh trên tivi. Anh đã từng không cho cô chạm vào khung ảnh đó. Nó là bảo bối của anh, không cho bất luận kẻ nào chạm vào. Mà bây giờ anh chỉ nhìn thấy gò má, cái nhướn mày và tiếng thở dài của cô.

Xem ra sự việc thật sự nghiêm trọng đến nỗi cô cũng phải thở dài.

Bách Nghiêu Nhất bỏ Laptop xuống ôm lấy cô từ phía sau, khẽ cắn cắn vành tai cô.

“Nghĩ cái gì vậy? đầu óc của em không thích hợp suy xét chuyện khó khăn đâu. Có việc gì nói ra anh sẽ giải quyết thay em”

Jill bị cắn, tai hơi ngứa quay đầu tránh né, chu miệng “Anh không hiểu đâu. Anh cũng không giải quyết được việc của em” cô quay đầu

cầu kính.

“Anh không giúp được? So với người ngốc như em có lẽ còn có tác dụng hơn đây. Vốn đã không thông minh, suy nghĩ nhiều thế nữa càng ngày càng ngốc đi thì biết làm thế nào?” Bách Nghiêu Nhất không khách khí cười nhạo cô. Hai tay ôm lấy khuôn mặt cô cắn một cái nói “Nói! Tính nhẫn nại của anh có giới hạn, anh không muốn nhắc lại lần thứ ba đâu”

Jill trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt mắt lại phiền não, hơn nữa tâm trạng thực sự rất buồn. Cô cảm thấy phiền chán mỗi ngày về lại phải đối mặt với ánh mắt không hài lòng của Emma, tuy rằng Emma không nói gì nhưng nhìn vào ánh mắt của bà cô biết bà rất thất vọng. Nhưng mà cô thực sự đâu có làm gì sai? Cô chỉ là muốn ở bên chủ nhân mà thôi như vậy cũng không được sao?

Jill rầu rĩ nhìn ảnh chụp mèo xám.

“Em cảm thấy làm mèo thật tốt”

Bách Nghiêu Nhất hơi kinh ngạc.

Theo ánh mắt của cô nhìn về phía bức ảnh, tuy rằng dở khóc dở cười nhưng anh vẫn ép bản thân nghiêm túc đặt câu hỏi “Tốt thế nào?”

“Ăn no là ngủ ngủ dậy lại ăn không có phiền não không bị quấy rầy lại còn có thể làm nũng với anh, có thể sống cùng anh không ai quản lý ngăn cản.” Nói xong, cuối cùng cô yên lặng gục đầu xuống, giọng điệu rất buồn.

Bách Nghiêu Nhất hiểu được đại khái, nhìn bộ dạng ủ oải phiền não của cô cảm thấy cô thật ngốc nhưng như vậy lại rất đáng yêu.

“Cho nên em muốn làm mèo?” Anh cầm lấy khung ảnh, ngón tay sờ

qua ảnh chụp nhìn mèo xám, con người màu đen lộ ra vẻ ảm áp “nhưng anh không muốn em biến thành mèo”

Jill ngẩng đầu lo lắng khó hiểu “Tại sao?” chẳng lẽ anh không thích mèo sao?”

“Bởi vì nếu em là mèo thì bây giờ không thể ngồi bên anh” Bách Nghiêu Nhất cúi đầu khẽ đặt trán mình lên trán cô, cánh môi cách môi cô rất gần “Miu Miu mất nhưng còn có em, Miu Miu là Miu Miu, em là Jill, em không cần trở thành Miu Miu em chỉ cần làm Jill của anh là được rồi”

Câu cuối cùng dừng lại trên môi cô.

Mèo xám Miu Miu mất đi làm sinh hoạt của anh khôi phục lại sự yên tĩnh bình thường. Không con mèo nào có thể thay thế được Miu Miu. Nhưng đột nhiên từ đâu lại xuất hiện thêm một Miu Miu màu vàng, cô rất ngốc nhưng cũng có lúc thông minh, sự xuất hiện của cô làm cho cuộc sống của anh có thêm nhiều màu sắc, làm cho người không có tình cảm đặc biệt với ai như anh cũng rung động vì cô mất rồi.

Anh hôn cô tựa như che chở vật quý báu.

Jill cảm thấy mình đang trên mây, cô nghe không hiểu tất cả những lời anh nói, nhưng cô lại nghe được câu cuối cùng.

Anh nói cô chỉ cần làm Jill của anh.

Cô từng là Miu Miu nhưng bây giờ cô là Jill, là Jill của anh. Cô rất thích cách gọi này.

Cô ôm chặt lấy cổ anh, mắt lam cong lên “ Bách Nghiêu Nhất, em rất thích anh” sau đó lại ôm chặt lấy anh. Cảm thấy mình làm thế nào cũng ôm không đủ bèn đẩy ngã anh, sau đó nằm đè lên. Bách Nghiêu Nhất hơi nhíu mày nhìn hành động của cô.

Jill cắn cắn môi anh, đầu lưỡi liếm một chút...cô thích mùi vị của anh, đầu lưỡi tham lam thâm nhập quần lấy đầu lưỡi của anh, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi, cúi xuống cắn cầm anh. Bách Nghiêu Nhất mặc cô muốn làm gì thì làm, tay anh men theo đùi sờ cánh mông đầy đà của cô. Jill thô lỗ giật phăng áo sơ mi của anh, cúc áo bị bật tung, cô như nữ chiến binh tham lam vuốt ve chiến lợi phẩm của mình, sau đó lấy răng khể cắn lấy đầu ngực của anh. Bách Nghiêu Nhất bị cô khiêu khích, bàn tay không chút do dự thâm nhập vào quần lót của cô nhanh chóng cảm nhận được cô ẩm ướt.

Đối với tình dục cô thật miễn cảm chưa bao giờ che giấu.

Jill xoay eo cọ vào ngón tay dài, hai đầu ngực của anh bị cô liếm trở nên ẩm ướt, cô khể lấy tay chạm vào, nghe thấy tiếng anh cúi đầu khể rên.

“A Nhất! anh thật miễn cảm” cô cười khể cắn ngực anh một phát, sau đó bàn tay đi xuống cách lớp quần lót túm lấy vật cứng rắn.

“Anh đã cứng rồi sao?”

Bách Nghiêu Nhất khể mím môi, con người đen ánh lên ngọn lửa, ngón tay ở nhụy hoa khể động, Jill không khỏi phát ra tiếng kêu yêu kiều. Anh rút ngón tay ra đem ngón tay đặt trên môi cô. Jill mở miệng ngậm lấy, bàn tay bé nhỏ cởi bỏ quần của anh, trực tiếp nắm lấy vật nam tính đang bùng bùng phấn chấn kia. Mông cô cọ nhẹ cổ tình chạm vào vật thô dài, hành động ám chỉ mạnh mẽ như vậy làm cho đáy mắt Bách Nghiêu Nhất càng trở nên thắm lại, không có gã đàn ông nào có thể chống lại loại trêu ghẹo này hướng hồ anh lại biết rõ cô có bao nhiêu ngọt ngào.

Bách Nghiêu Nhất nghiêng người áp đảo cô, thô lỗ kéo quần lót đã sớm ẩm ướt của cô xuống, thật sâu tiến vào trong cơ thể cô.

“A” hai chân Jill quấn quanh hông anh. Anh đi vào càng sâu, nụ hoa co rút lại như muốn cắn nuốt vật to lớn của anh.

Bách Nghiêu Nhất hưng hăng hân cô, thật sâu tiến vào hưởng thụ sự căng chặt cùng ấm nóng của cô.

Cô như đang lang thang trong tình ái, mặc anh tiến vào, biến hóa đủ loại tư thế, muốn anh ở trong cơ thể cô mà điên cuồng.

“A Nhất tuyệt quá...thật thoái mái” Jill quỳ sấp xuống, ngón tay bám chặt lấy ghế sofa, anh ở phía sau ôm chặt lấy cánh hông cô, vật thô dài tiến vào càng ngày càng sâu. Anh dùng lực xoa bóp hai bầu ngực của cô, ngón tay đặt trên đỉnh đồi khe gầy

“Jill em xem nếu em là mèo thì làm sao nuốt được anh?”

Thân mình Jill chột căng thẳng, nước mắt đã sớm chảy ra, hưng phấn làm cô co rút càng chặt, cơ thể không ngừng run run.

“Đã tới rồi sao? Em thật mẫn cảm” anh còn chưa đến cao trào đâu.

“Ô...A Nhất”

“Muốn cao trào sao?” Anh khẽ cắn sừng cánh môi đỏ của cô.

Xin anh...Jill quay đầu ngậm lấy miệng anh, xoay hông dùng sức muốn anh nhanh hơn một chút.

Jill gặt đầu bộ dạng thật đáng thương

“Vậy phải nghe lời anh”

“Được” cô ngoan ngoãn nghe lời.

“Hôm nay anh đưa em về nhà” người phụ nữ của anh không được phiền não, cô cứ ngốc nghếch như mọi ngày là được rồi, vô ưu vô lo có vẻ thích hợp với cô hơn.

“Không được...A” anh đột nhiên xoay cô đặt xuống dưới vật to dài khẽ động kích thích cô kêu lên, nước mắt lại trào ra, cơ thể run lên bần bật.

Bách Nghiêu Nhất ở trong cơ thể cô khuấy động một hồi, quá nhiều khoái cảm khiến cơ thể cô như nhũn ra, chỉ muốn ngất đi. Không cho cô có cơ hội cự tuyệt, anh mạnh mẽ xâm chiếm, mồ hôi nhỏ giọt lên cơ thể cô.

Nóng quá! Cô dường như muốn tan ra!

Anh tiến vào càng ngày càng sâu như muốn ăn luôn cô vào bụng, Jill bị anh làm cho không thể suy xét, không thể cự tuyệt chỉ có thể thừa nhận anh, mặc anh sở hữu.

Thẳng đến khi anh phóng thích, yêu dịch như xuyên thẳng qua cơ thể cô, cô run rẩy rên rỉ muốn hét lên nhưng lại bị anh khóa trụ đôi môi.

Cô chỉ có thể cảm nhận anh, chỉ có anh!

Bị ác ma xâm lăng một hồi, Jill chỉ có thể lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời để Bách Nghiêu Nhất hộ tống về nhà.

Cô không phải không muốn cho anh đến nhà mà chỉ sợ sắc mặt của Emma khi nhìn thấy anh, hoặc nói những lời không xuôi tai với anh mà thôi.

Anh không cần đổi mặt này nọ, bởi vì cô biết anh tốt thế nào, cũng sẽ không vì nghe người khác nói mà hiểu lầm anh.

“Đang nghĩ gì vậy?” thấy cô không lên tiếng anh khẽ nâng mặt cô lên hỏi.

Jill tóm lấy tay anh sau đó nắm chặt, có chút bất an nhìn anh “A Nhất nếu Emma có nói gì không xuôi tai anh cũng đừng tức giận, Emma chỉ lo lắng cho em mà thôi, tuy em thấy không cần thiết nhưng thực sự thì bà rất tốt, một chút cũng không phải người xấu, bọn họ đều không biết anh tốt thế nào...nhưng không sao, mình em biết là được rồi, như vậy mới không có người cướp anh đi mất.”

Bách Nghiêu Nhất khẽ nhếch môi, đúng là đồ ngốc, chỉ có cô mới cho rằng cái gì anh cũng tốt, đối với cô mà nói anh hoàn mỹ như vậy, một chút khuyết điểm cũng không có.

Được một người yêu đến mức như vậy, nói thật là anh cảm thấy rất thích thú.

Jill dẫn anh đến một khu dân cư cao cấp, đến bây giờ anh mới biết hóa ra cô ở ngay phía sau nhà anh. Chỗ của anh chỉ là nơi dân cư bình thường mà nơi này dành cho những kẻ có tiền đến ở.

Đương nhiên, không phải Bách Nghiêu Nhất không mua nổi, chỉ là, phòng do Bách Á Mạt tìm nên anh không phải mất tiền thuê, lại còn có thể ở ngay, hơn nữa anh cũng không có yêu cầu gì cao, chỉ cần yên tĩnh là được.

Đối với gia cảnh của Jill anh đã sớm đoán được phần nào, quần áo của cô không có gì đặc biệt nhưng chất liệu vô cùng tốt, có thể thấy được gia cảnh không tồi, bởi vậy, thấy cô ở khu cao cấp này cũng không có gì ngạc nhiên.

“Nhà của em ở ngay phía trước” Jill đi lên trước chỉ đường “Nhưng sao lại có xe đỗ ngay ở cửa nhỉ?”

Hơn nữa sao Emma bọn họ lại ở bên ngoài?

Jill nhú mảy nhìn cách cửa chiếc xe màu đen sang trọng, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Đương nhiên Bách Nghiêu Nhất cũng thấy được chiếc Roll Royce quyền quý.

“Tiểu thư” Emma nhìn thấy bọn họ, lại liếc mắt sang Bách Nghiêu Nhất. Bà hơi nhú mảy lo lắng nhìn về phía chiếc xe một cái.

Lúc này, một phu nhân trang điểm cao quý bước ra khỏi xe. Khuôn mặt tinh tế, tư thái ung dung tao nhã.

“Jill” phu nhân mỉm cười với Jill, lại nhìn sang Bách Nghiêu Nhất, khuôn mặt không che giấu vẻ khinh thường. Bộ dạng Bách Nghiêu Nhất giống như kẻ hạ lưu, làm thế nào lại lọt vào mắt bà được.

Bà lại nhìn Bách Nghiêu Nhất và Jill vẫn đang tay cầm tay, nụ cười trên môi còn chưa kịp thu hồi lập tức nhìn về phía Emma, chất vấn “Emma đây là chuyện gì?”

Emma cũng không biết phải nói thế nào, chỉ có thể cúi đầu xoay người “Phu nhân, là tôi không chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

Phu nhân lạnh mặt quay đầu nhìn Jill “Jill lại đây.”

Jill không nhúc nhích, phu nhân nhú mảy đang định mở miệng thì một người đàn ông trung niên bên trong xe cũng đi ra.

“Làm sao vậy?” ông hỏi vợ, sau đó nhìn về phía Jill, bắt gặp Bách Nghiêu Nhất mảy không tự giác cũng nhú chặt lại.

Bách Nghiêu Nhất biết đã đến lúc mình nên lên tiếng. Anh tiến lên một bước, dùng giọng điệu nhã nhặn ôn hòa cười “Chào hai bác, cháu họ Bách, lo Jill một mình về nhà không an toàn nên cháu đưa cô

ấy về” sau đó lại bổ sung thêm một câu “ À, thật có lỗi, cháu quên nói cháu là bạn trai của Jill.”

Sau đó không tình nguyện nhìn mọi người đều trầm mặt xuống. Trong lòng Bách Nghiêu Nhất tự giễu, xem ra anh không được hoan nghênh rồi.

Đúng lúc này, một chiếc xe màu đỏ dừng lại trước mặt, một mỹ nữ xinh đẹp bước ra.

“Cha! mẹ! dì! Bách Nghiêu Nhất, sao anh lại ở đây?” Anna kinh ngạc nhìn Bách Nghiêu Nhất.

Bách Nghiêu Nhất cũng không biết phải nói gì, anh chỉ cảm thấy đầu mình bắt đầu phát đau.

Jill bỗng tiến lên đứng trước mặt Bách Nghiêu Nhất, cô hát cảm như nữ vương nhìn mọi người xung quanh, tầm mắt dừng trên người Anna. Tư thế cô thẳng tắp như nữ chiến binh, sau đó mở miệng, giọng nói kiên định mà vững chãi “Bởi vì anh ấy là bạn trai của tôi”.

Chương 8

Bách nghiêu nhất không nghĩ rằng Jill là người của gia tộc Anderson, anh biết họ của cô nhưng chưa bao giờ cho rằng cô cùng danh gia vọng tộc Anderson nổi tiếng nước Anh có quan hệ. Cũng không thể trách anh được, kỳ thật anh là người không quan tâm đến mọi việc trên đời, biết đến gia tộc Anderson không phải vì gia tộc này rất nổi tiếng trong kinh doanh ở nước Anh mà là anh đã từng có thời gian qua lại cùng Anna, ít nhiều cũng nghe mọi người nói Anna có gia thế giàu có, cũng biết chút ít về tập đoàn Anderson hùng vĩ. Nhưng anh chưa từng để gia thế của Anna vào lòng, cả hai đều biết rõ quan hệ giữa bọn họ chỉ là qua đường mà thôi, Anna nghĩ anh chỉ là tên vô danh tiểu tốt không xứng với thiên kim tiểu thư như cô. Cho nên khi biết Jill của anh thật ra là em gái của bạn gái cũ, Bách Nghiêu Nhất có loại cảm giác ông trời đang trêu người mình.

Chẳng lẽ anh tạo nghiệt nhiều lắm nên ông trời muốn trừng anh sao?

Anh nhớ lại lúc ở nhà hàng Anna không nhận ra em mình, nhìn bộ dạng cứng họng của cô ta khi biết Jill là em gái ruột, Bách Nghiêu Nhất mới cảm thấy tâm tình mình tốt hơn một chút. Nhưng điều làm anh cảm thấy vui nhất đó chính là Jill đứng chắn ở phía trước anh, trước bao nhiêu người công khai nói anh là bạn trai của cô, hơn nữa, nhìn chằm chằm vào Anna, bộ dạng này của cô suýt chút nữa khiến anh bật cười.

Jill của anh sao lại đáng yêu thế cơ chứ?

Nếu không phải đang đứng đối diện với hai vợ chồng mặt ngày càng đen kia anh nhất định sẽ ôm chầm lấy cô hung hăng yêu thương cô.

Katherine lạnh lùng nhìn Bách nghiêu Nhất, lại nhìn Jill đang đứng

chắn phía trước bảo vệ cho anh. Đứa con gái nhiều năm không gặp giờ đã không còn là đứa trẻ tự kỷ mười tuổi trước kia nữa, bộ dạng vẫn vậy, không có gì xuất sắc nhưng lại nhìn họ với ánh mắt như đang nhìn kẻ thù. Điều này làm cho Katherine rất buồn lòng.

Nghe Emma nói sau khi con gái xảy ra tai nạn đã thay đổi, không còn tự kỷ ngây thơ nữa, nói chuyện nhiều hơn, linh hoạt hơn, không giống với đứa bé cả đời chỉ mãi năm tuổi như bác sĩ nói năm xưa, bà thật sự rất vui. Dù sao cũng là con mình sinh ra, cho dù bận không có thời gian thăm nó nhưng bà vẫn luôn quan tâm đến nó. Bởi vậy mới cùng chồng gác mọi chuyện riêng đến Paris gặp Jill, muốn xem cô có giống như lời Emma nói đã hết bệnh rồi không?

Ai ngờ lại bắt gặp con gái đi cùng một gã châu Á, không thể phủ nhận cậu ta rất đẹp trai, nhưng bộ dạng lại không đứng đắn, áo sơ mi trắng phối cùng quần Jean, chân đi đôi dép lê...nhìn thế nào cũng là thành phần không tốt.

Sao Jill lại ở cùng người như vậy? Cậu ta căn bản là đồ lưu manh? Không xứng với con gái bà.

Jill rất không thích ánh mắt mẹ mình nhìn Bách nghiêu Nhất, nói chính xác cô không thích bất kì ai để mắt đến Bách Nghiêu Nhất của cô. Ngoài Anna, bọn họ đều nhìn Bách Nghiêu Nhất như nhìn một đồng rác, điều này làm cô rất không hài lòng, bèn kéo tay Bách Nghiêu Nhất.

“A Nhất, em vào nhà đây, anh về đi” chủ nhân của cô không cần phải chịu sự coi thường của bất kì ai.

Bách Nghiêu Nhất cúi đầu nhìn Jill, biết cô đang tức giận. Cô bé này vì anh mà tức giận, anh thực sự rất vui. Anh xoa đầu cô, anh có thể ở lại, có thể đứng chắn trước cô để cô không bị người nhà trách mắng, bởi vì anh chính là nguyên nhân. Nhưng anh biết cô không cần anh làm như vậy, cô không phải người nhu nhược chỉ biết trốn phía sau anh, khi cần, sức chiến đấu của cô mạnh hơn bất kì ai. Ánh mắt cô

nói cho anh biết cô không cần anh đứng chắn trước cô, cô muốn bảo vệ anh, vậy thì anh đành chiều theo ý cô.

“Được anh về đây” bách nghiêu nhất mỉm cười sau đó gật đầu với mọi người xoay người chuẩn bị bước đi.

“Đợi chút” Katherine gọi anh lại.

Bách Nghiêu Nhất dừng chân nhìn về phía bà.

Katherine cao ngạo ngẩng đầu giọng điệu lạnh như băng, bà không cần biểu lộ sự coi nhẹ mà thái độ của bà là cao cao tại thượng.

“Bách tiên sinh, phiền cậu từ nay về sau đừng gần gũi với Jill nữa”

Bách Nghiêu Nhất nhú mày, anh đột nhiên bật cười, thật không ngờ bản thân lại gặp chuyện hoang đường đến vậy.

Thái độ của anh là cho Katherine không vui trừng mắt nhìn anh hỏi

“Cậu cười cái gì?”

“Thật xin lỗi phu nhân tôi thất lễ rồi” Bách Nghiêu Nhất thu lại nụ cười, tuy rằng ngữ khí cung kính nhưng phong thái vẫn ung dung.

“Tôi chỉ muốn Jill có quyền lựa chọn mà thôi”

“Tôi là mẹ nó” cho nên bà có quyền thay con gái mình giải quyết hết những gì không xứng với thân phận nó.

“Tôi biết” nếu không phải là mẹ của Jill, còn lâu anh mới để cho bà ta cao ngạo như vậy.

“Nhưng kể cả là cha mẹ cũng không có tư cách thay cô ấy quyết

định mọi việc được.”

“Cậu nói cái gì?” Katherine nổi giận, đời này chưa có ai dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với bà. Bà đang muốn mở miệng bồng ông xã bên cạnh tóm lấy tay bà ngăn lại.

“Bách tiên sinh, cậu nói rất đúng, chúng tôi không có quyền thay Jill quyết định nhưng vì Jill còn nhỏ tuổi, chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ nó không bị lừa gạt” Todd nhàn nhạt mở miệng nhìn về phía đứa con gái ông đã lãng quên từ lâu.

Con gái ông bây giờ đang trầm mặt, nhìn bọn họ không chút thân mật, chỉ có sự xa lạ cùng phòng bị, nhưng khi đối mặt với cậu ta nó lại nhẹ nhàng và tín nhiệm như thể cậu ta mới là chỗ dựa của nó.

“Đúng vậy” Katherine phụ họa cùng chồng mà nói “ Cho nên phiền Bách tiên sinh hãy cách xa Jill ra một chút, cậu không thích hợp với nó, Jill đi vào nhà với mẹ”

Jill không nhúc nhích căn bản không để ý đến bà cô ngẩng đầu nhìn bách nghiêu nhất.

“A Nhất, anh về trước đi mai em sẽ đến tìm anh”

Không ngờ con gái không thèm để ý đến lời nói của mình bà tức giận

“Jill mẹ không cho phép con đi tìm cậu ta”

“Không cho phép?” lúc này Jill mới chuyển mắt nhìn về phía bà, môi khẽ nhếch lên trào phúng “Dựa vào cái gì không được?”

Nhìn Katherine phía trước

“Tôi biết bà là mẹ tôi, người mẹ đã biến mất thật lâu trước đây, lúc tôi nằm viện cũng không thấy có mặt, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện lấy danh nghĩa cha mẹ quan tâm tới chuyện của tôi là sao?”

Katherine không nói nổi câu nào, bà không ngờ con gái lại nói chuyện với mình như vậy, hoặc có lẽ bà chưa từng nghĩ đứa con ngốc nghếch của mình lại có ngày nhanh mồm nhanh miệng như hôm nay.

“Jill” Todd nhú mày trách cứ không vui nhìn Jill “Con nói chuyện với mẹ mình như vậy sao? Mau xin lỗi đi”

“Vì sao phải xin lỗi?” Jill bất mãn, cô thực sự chán ghét những người này “Nói thật thì chết sao?”

“Jill” Bách Nghiêu Nhất vỗ nhẹ mặt cô “Không được nói chuyện với người lớn như vậy”

Dù sao bọn họ cũng là cha mẹ của cô, mặc dù tính tình anh không tốt nhưng đối với cha mẹ cũng rất hiếu thuận, cho dù vợ chồng Anderson không tốt lắm nhưng Jill cũng không nên đối với họ như vậy “Xin lỗi đi”

Jill cắn môi rất không tình nguyện, nhưng nhìn thái độ của Bách Nghiêu Nhất rất nghiêm túc, cô liếc mắt nhìn Todd và Katherine một cái.

“Rất xin lỗi” nói xong cô ôm lấy Bách Nghiêu Nhất, vùi mặt vào trong lòng anh.

Vợ chồng Anderson nhìn Jill với ánh mắt phức tạp, họ không thể ngờ con gái lại chán ghét mình đến vậy nhưng lại rất nghe lời gã đàn ông kia. Mọi người đều nghĩ người không dám phát ra tiếng, đặc biệt là Anna, cô không ngờ cô bé gập ở nhà hàng lại chính là em gái ngốc nghếch của mình.

Cô thực sự không có ấn tượng sâu sắc gì về Jill, không chỉ vì tuổi tác chênh lệch mà Jill còn là nỗi nhục của gia đình. Cô cùng hai anh trai đã rất lâu rồi không gặp Jill nếu cha mẹ không nhắc tới cô sớm đã quên bản thân còn có một cô em gái. Mà cô không nghĩ Jill lại dám ăn nói như vậy với cha mẹ, cho dù ông bà có yêu thương cô bao nhiêu thì cô cùng anh trai cũng đối với bọn họ vừa kính vừa sợ hoàn toàn không dám làm càn.

Anna nhìn Jill với ánh mắt sùng bái, hóa ra em gái ngốc nghếch của cô không phải quá kém cỏi.

Bách Nghiêu Nhất vuốt tóc Jill, khẽ kéo cô ra véo nhẹ mũi cô nói:

“Ngoan, theo mẹ vào nhà đi. anh về đây”

Thấy Jill ngoan ngoãn gật đầu anh mới xoay người nhìn vợ chồng Anderson gật đầu một cái rồi mới cất bước đi.

Jill nhìn theo bóng anh khuất dần mới quay lại phía người nhà, cô hơi cắn môi sau đó mở miệng.

“Vừa rồi thực xin lỗi”

Bọn họ là cha mẹ của Jill cho dù cô có chán ghét họ cũng không thể đối xử với họ như vậy. Nhưng cô cũng không muốn nói nhiều với họ, xin lỗi xong liền đi thẳng vào nhà trốn trong phòng.

Jill nằm dài trên giường, bữa tối cũng không xuống ăn. Cô không muốn để ý đến bất kỳ ai. Cô thật giận chính bản thân mình. Cô biết thái độ của cô đối với gia đình của Jill không tốt nhưng cô không thích họ đối xử với chủ nhân như vậy. Nói đi nói lại, thái độ của cô đúng là sai rồi, cho nên chủ nhân mới mắng cô bắt cô xin lỗi, mới chính là điều cô buồn lòng nhất.

Hồi vẫn còn là Miu Miu anh không bao giờ tùy tiện đánh cô, trừ khi cô làm gì sai hoặc cố ý quấy rối.

Cô làm sai chủ nhân mới có thể đánh cô

Chỉ là, cô không thích thôi, không thích bọn họ có thái độ không tốt với chủ nhân, không thích bọn họ nhìn chủ nhân với ánh mắt như vậy, không thích bọn họ ngăn cản cô và chủ nhân ở bên nhau.

Đối với cô mà nói, bất kể ai ngăn cản cô và chủ nhân đều là người xấu.

Nhưng bây giờ là cha mẹ của Jill, cô có cảm giác như mình làm gì cũng không đúng, đều sai cả.

A...phiền chết thôi!

Làm người sao lại phức tạp như vậy chứ!

Jill tức giận cắn gỏi gà thét trong lòng thẳng cho đến khi điện thoại trong túi xách đổ chuông, cô cho tay vào trong túi lấy di động ấn nút nghe.

Phone bên kia truyền đến tiếng cười.

“Giận sao?”

Bách Nghiêu Nhất có thể đoán được giờ phút này cô đang tức giận ôm gỏi.

Jill vẫn không nói lời nào Bách Nghiêu Nhất ôn nhu hỏi.

“Đã ăn tối chưa?”

“Chưa ăn” cô buồn bực nói “Không muốn ăn”

“Không đói bụng sao?”

Giọng cô còn buồn hơn “Đói”. Đúng lúc này bụng bỗng reo lên.

Bách Nghiêu Nhất không hài lòng mắng “Ngốc” chỉ có đồ ngốc mới để bản thân bị đói.

“Xuống nhà ăn cơm đi”

“Không ăn” cô không muốn nhìn thấy những người đó “em không thích bọn họ, bọn họ đều nói anh không tốt, còn bảo anh là kẻ lừa đảo”

Nhưng rõ ràng kẻ lừa đảo là cô mà.

“Anh đúng là kẻ lừa đảo đấy”

“Anh không phải”

“Anh quả thực đang lừa tình cảm của em, không phải sao?” Bách Nghiêu Nhất buồn cười nói.

Jill ngậy người sau đó cũng cười đột nhiên thấy tâm trạng tốt hẳn lên “A Nhất”

“Sao vậy?”

“Em thích anh” thật sự rất thích.

Bách Nghiêu Nhất cong khóe miệng, rõ ràng đã nghe cô nói rất nhiều lần nhưng không hiểu vì sao anh vẫn không thấy ngấy. Hơn nữa mỗi lần nghe tâm tình đều nóng bỏng như đang trên chín tảng

mây vậy.

“Anh biết” chỉ có đồ ngốc như cô mới có thể thích anh.

Jill cười hì hì đang muốn mở miệng cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

“Jill, buổi tối con chưa ăn gì nên mẹ có bảo Emma làm chút điểm tâm, con...” Katherine mang khay thức ăn đi vào thấy Jill đang cầm điện thoại, khuôn mặt nở nụ cười đến ngọt ngào, vừa nhìn thấy bà nụ cười ấy lập tức biến mất.

Bách Nghiêu Nhất qua điện thoại cũng nghe được giọng của Katherine “Ngoan em ăn cơm đi đừng giận nữa, anh cúp máy trước đây” sau đó cắt phăng điện thoại.

Jill bỏ điện thoại xuống cảnh giác nhìn Katherine, liếc đến khay thức ăn ngon miệng vụng trộm nuốt nước bọt sau đó xoay mặt đi.

Thái độ của Jill làm cho Katherine rất tức giận, bà có thể đoán được vừa rồi cô nói chuyện cùng ai. Thái độ hoàn toàn trái ngược như vậy làm bà thật bất mãn.

Bà không quan tâm đến Jill là bởi vì bà rất bận không có thời gian chăm sóc đứa con thiếu năng trí tuệ, cho nên bà mới đưa Jill đến Paris. Đó cũng là vì bảo vệ cho cô. Bà căn dặn Emma đối xử tốt với Jill, bà không để cô thiếu cơm ăn, bà không bạc đãi cô, vậy mà vì sao đứa con gái nhỏ của bà lại coi bà không bằng một tên đàn ông cơ chứ?

Hơn nữa chỉ cần nhìn qua là biết cậu ta không phải loại tốt đẹp gì, vậy mà con gái bà lại nghe lời cậu ta coi bà như kẻ thù. Katherine tối sầm mặt, các con của bà chưa ai dám đối với bà như vậy. Thái độ của Jill bà chắc chắn không cho phép. Nghĩ đến việc Jill chưa từng được bà dạy bảo lại vừa khỏi bệnh xong, khó trách không hiểu chuyện, nghĩ đến đây thần sắc bà mới hòa hoãn hơn.

“Jill, đói bụng chưa?” bà cầm cốc sữa đến trước mặt Jill.

Jill không nhận, chỉ nhìn bà. Bà ôn hòa cười đặt khay thức ăn xuống bàn rồi đưa sữa cho con gái. Mắt lam nhìn chằm chằm bà như muốn xuyên thấu bà vậy.

“Jill?” Bà không thích Jill nhìn mình với ánh mắt như vậy, lông mày không tự giác nhíu lại.

“Bà không thích thái độ của tôi đúng không?” Jill mở miệng cô có thể cảm nhận được mẹ không hài lòng với mình “Bà tưởng chỉ cần dỗ dành tôi, khiến tôi hết giận thì tôi sẽ nghe lời bà nói có phải không?”

Cô nâng cầm ưỡn ngực gần từng tiếng nói “ Tôi không phải búp bê, cũng không phải con rối, tôi sẽ không nghe lời bà đâu”

Katherine thực sự bị chọc giận “Jill Anderson” bà đứng bật dậy ngực phập phồng tức giận.

“Có phải cậu ta bảo con nói như vậy không? Có phải cậu ta bảo con đối nghịch với mẹ? Mẹ là mẹ con, mẹ làm gì cũng đều muốn tốt cho con, mà con...” thấy Jill quay mặt đi bà biết cô không muốn nghe, bà hít một hơi thật sâu không nói thêm lời vô nghĩa “ Đưa di động đây”

Jill không phản kháng đưa di động cho bà “Sau đó thì sao? Bà muốn quản lý tôi? Giống như một phạm nhân” cô hỏi, nhìn Katherine bằng ánh mắt trào phúng khiến cho bà càng tức điên.

Katherine nắm chặt di động trừng mắt với Jill “ Nếu con không nghe lời mẹ sẽ” bà đặt mạnh cốc sữa lên bàn.

“Muốn ăn hay không tùy con” sau đó giận dữ đi ra ngoài.

Jill nhìn cốc sữa khẽ nhếch môi, thực sự cô rất đói, không thể nhịn

thêm được nữa rót cuộc vươn tay lấy cốc sữa.

Mới uống có một ngụm cửa phòng truyền đến tiếng nói.

“Em không nên cãi nhau với mẹ” Anna dựa vào cửa phòng không đồng ý nhìn Jill.

Jill không muốn nói chuyện, ngay cả mắt cũng không buồn liếc đến.

Nếu nói ai là người cô ghét nhất trong gia đình này thì đó chính là Anna, ân oán trước kia cộng với bây giờ vĩnh viễn không bao giờ tiêu tan.

Xui xẻo nhất Anna lại chính là chị gái của Jill.

Hừ.... làm người chẳng có gì tốt đẹp!

Anna biết Jill ghét mình bởi vì Jill chưa bao giờ che giấu điều đó.

Jill mất hứng trừng cô “Cô cùng A Nhất thì xứng đôi?”

“Đương nhiên không” Anna mỉm cười cao ngạo vuốt tóc.

Cô đứng đỉnh tự mình đi vào phòng “Mẹ sẽ không đồng ý cho hai người bên nhau, hai người không xứng đôi.”

Bách Nghiêu Nhất có bộ dạng hết sức hư hỏng, cùng anh ta ở chung một chỗ giống như đang mặc hàng hiệu vậy, có thể nhận lấy ánh mắt hết sức ghen tị của mọi phụ nữ xung quanh. Mà cô quả thực rất thích cảm giác này. Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, cô chưa từng xác định sẽ lâu dài với anh ta.

“Thân phận và địa vị của Bách không xứng với chúng ta, yêu đương thì được nhưng đừng nghiêm túc, cũng không nên coi anh ta là đối

tượng để kết hôn. Một nửa hoàn hảo của chúng ta phải xứng đôi với chúng ta mới được”

“Tôi biết” Jill uống sữa về mặt lãnh đạm trong lòng không cho là đúng.

“Loài người và loài mèo có điểm giống nhau. Mèo hoang không thể nào được lai giống với mèo cao quý”

“Đúng vậy” Anna gật đầu nghĩ rằng Jill đã thông suốt.

“Nhưng mà” Jill mỉm cười ánh mắt trong suốt nhìn Anna “Tôi có gặp qua một con mèo có huyết thống cao quý bên đường, trên người nó có rất nhiều khiếm khuyết so với con mèo hoang cũng chẳng bằng. Khi đã chết đi thì cũng giống mèo hoang mà thôi sẽ chẳng có ai thèm liếc mắt tới. Chị có biết con mèo đó trước khi chết nói gì với tôi không? Nó nói chúng ta thực ra đều giống nhau.”

Đều là mèo cả, khác biệt ở chỗ mèo xinh đẹp thì được cưng chiều, khi xấu xí thì bị quăng đi không khác gì một con chuột ven đường.

Anna nhú mày không hiểu ý của Jill

“Cái gì mà thân phận, địa vị không xứng” Jill nhăn mũi hỏi lại Anna “Chẳng lẽ thiếu đi thân phận và địa vị thì chị không phải là chị? mà là con mèo ven đường kia sao?”

Anna bị một đồng mèo làm cho rối rắm cuối cùng vầy vầy tay thật lòng khuyên bảo Jill

“Dù sao tốt nhất em nên buông tha cho Bách, đừng phản kháng nữa, các người không có khả năng đâu. ” Nói xong cô liền đi ra ngoài.

Jill nhìn bóng lưng Anna mặt đầy oán trách, một hơi uống hết cốc

sữa.

Hừ.... mặc kệ ai ngăn cản, cô và chủ nhân nhất định phải ở bên nhau!

Bách Nghiêu Nhất cầm điện thoại, trong đó truyền đến tiếng nói đối phương không chỉ đã tắt máy mà là đã đành chỉ sử dụng.

Đành chỉ sử dụng?

Bách Nghiêu Nhất chợt nhíu mày, mấy ngày nay Jill không đến tìm anh, điện thoại thì tắt máy, đại khái có thể đoán được cô ấy bị tịch thu điện thoại, mà bây giờ số này đã đành chỉ sử dụng. Nhà Anderson muốn anh không tìm được Jill sao?

Anh suy nghĩ một chút lấy chìa khóa tìm đến nhà Jill

Đến trước cửa nhà cô, nhìn thấy cánh cửa sắt đóng chặt, bấm chuông cũng không ai trả lời.

“Tiên sinh, anh tìm người nhà này sao?” vừa khéo gặp người hàng xóm tốt bụng nói cho anh biết “ Người nhà này mấy hôm trước đã chuyển đi rồi”

Chuyển nhà? Được lắm! Bách Nghiêu Nhất không ngạc nhiên chút nào.

Nhìn người hàng xóm gật đầu cảm ơn. Bách Nghiêu Nhất gãi cằm nhíu chặt mày suy tư.

Jill nhất định sẽ không ngoan ngoãn rời đi, với cái tính gà bay chó sủa của cô sẽ không dễ dàng nghe theo người khác. Muốn cô rời đi trừ khi ép buộc. Nhưng nhìn thái độ bình thản của người hàng xóm vừa rời lại cho thấy nếu Jill bị bắt buộc rời đi cô ấy chắc chắn sẽ tranh

cãi ằm ỹ, dù là người ngoài thì cũng sẽ bàn tán ra vào nhưng người hàng xóm kia một chữ cũng không nhắc đến. Chỉ có thể nói Jill an tĩnh rồi đi, nhưng sao cô có thể dễ dàng thuận theo như vậy? Jill rất yêu anh, sẽ không buông tay anh. Nghĩ đến đây Bách Nghiêu Nhất rất đặc ý.

Chẳng lẽ bị bỏ thuốc?

Nếu là như vậy thì quả thật gia tộc Anderson quá độc ác và biến thái. Vừa nghĩ đến mẹ của Jill, người đàn bà ngoại quốc đó, bộ dạng hết sức độc tài cố chấp, mắt bà ta nhìn anh như nhìn đồng phân vậy.

Nếu cô bị bỏ thuốc thì anh không kinh ngạc chút nào!

Xem ra Jill đã bị đưa về Anh. Gia đình Anderson chắc chắn sẽ quản cô rất chặt, không cho bọn họ có cơ hội gặp mặt.

Bách Nghiêu Nhất thở dài, không ngờ bị kịch khoa trương này lại có ngày xảy ra với anh, nhưng trong lòng anh giờ đây đã không thể không để ý, không thể không đuổi theo cô.

Được rồi, anh sẽ đi mua vé máy bay, không còn biện pháp nào khác...đang suy nghĩ xem có biện pháp nào hay hơn thì điện thoại đột ngột đổ chuông. Trong lòng anh khẽ run lên tưởng Jill, nhanh chóng bắt máy nhìn, hóa ra là Bách Á Mạt, tâm tình kích động dần trở nên lạnh lẽo.

Tâm tình bức dọc tiếp điện thoại “ sao vậy?”

Bách Á Mạt không để ý đến thái độ khó chịu của em trai, dù sao cô cũng quen rồi “ A Nhất cậu đã đọc báo chưa?”

Bách Nghiêu Nhất căn bản không để ý đến thái độ của cô “ Chị cảm thấy tôi là loại người thích đọc báo hay sao?” anh và xã hội đã không còn liên quan đến nhau từ lâu rồi.

“Đúng là” Bách Á Mạt đã quên mất thằng em này tự kỷ bao nhiêu
“Nhanh đi mua báo đi”

“Không có hứng thú” anh thực sự bận.

Đang muốn cắt phăng điện thoại bỗng nhiên nghe Bách Á Mạt hét lớn “Tôi nhìn thấy Jill này”

Cái gì? Bách Nghiêu Nhất lập tức hỏi lại “Chị nhìn thấy Jill ở đâu?”

Báo chí ư!

“Không ngờ Jill lại là người nhà gia tộc Anderson gia thế hiển hách nha, A Nhất cậu...alo...alo...bách nghiêu nhất cậu dám ngắt điện thoại của tôi.”

Bách Nghiêu Nhất không đếm xỉa đến tiếng rống giận dữ của chị gái, anh nhanh chóng tìm đến sạp bán báo tùy tay lật giở mấy trang cho đến khi nhìn thấy Jill.

Cô mặc trang phục màu hồng nhạt kết hợp với màu kem, bị một đám vệ sĩ hộ tống, đeo kính râm che gần hết cả khuôn mặt. Tuy Bách Nghiêu Nhất không thấy được biểu cảm của cô nhưng nhìn cô đang nhếch môi cũng đoán được rằng tâm tình cô đang rất khó chịu. Mà trên báo còn viết con gái của gia tộc Anderson mới đi du học bên Pháp trở về, trong ngày sinh nhật của cô phu nhân Katherine sẽ thông báo tuyển chồng cho con gái.

Bách Nghiêu Nhất tức giận “Vị hôn phu” hừ lạnh khinh thường, xem ra bà ta nhất định muốn tách họ ra.

Du học Pháp, chuyện quái quỷ như vậy mà cũng nói ra được.

Bách Nghiêu Nhất quăng tờ báo bào thùng rác lấy điện thoại gọi ngay cho Bách Á Mạt “Bách Á Mạt giúp tôi đặt một vé máy bay đi Anh”

“Gì cơ? Tôi đâu có nợ cậu cái gì, biết điều thì gọi một tiếng chị gái đi.”

“Bản thảo tháng sau sẽ giao cho chị.”

“Ok, tôi đặt ngay đây” Bách Á Mạt chỉ cần có bản thảo cái gì cũng dễ thương lượng.

Bách Nghiêu Nhất cúp điện thoại cả người như muốn bốc hỏa.

Jill là người phụ nữ của anh, cô trên dưới cao thấp gì đều là của anh, những gã đàn ông khác đừng hòng có được.

Chương 9

Là người cũng được, là mèo cũng được, chỉ cần được ở bên cạnh anh.

Thực ra Jill không ngờ khi vừa thức dậy cô đã không còn ở Paris nữa mà đang ở nước Anh xa xôi. Đầu óc choáng váng, cơ thể dường như không còn một chút sức lực.

Cô chỉ nhớ rõ cô uống cốc sữa, sau đó...sau đó cái gì cũng không nhớ nữa.

Cô không ngu ngốc, có thể đoán ra trong sữa có thuốc ngủ. Mẹ của Jill chắc chắn bỏ thuốc vào trong ly sữa của cô.

Thật đáng giận! Loài người đúng là xấu xa!

Cô rất bồn chồn muốn đi tìm chủ nhân, nếu anh không thấy cô chắc chắn sẽ lo lắng.

Nhưng mà mỗi ngày đều có một đám vệ sĩ theo sau, cô đã từng thử trốn đi mấy lần nhưng đều bị bắt lại, mỗi lần như vậy số lượng người canh giữ lại tăng thêm.

“Jill Anderson con đừng có ép mẹ phải nhốt con trong phòng” Đối mặt với khiêu chiến của Jill, Katherine đã nhẫn nại đến cực hạn.

Jill không sợ bà, không có tự do, không được gặp chủ nhân khiến cô phát điên “ Tôi nói cho bà biết tôi không sợ bà, bà không có quyền quản tôi, tôi là người, tôi có tự do của tôi, tôi sẽ tố cáo bà làm cho bà thân bại danh liệt để mọi người nhạo báng bà”.

Cô rất tức giận cực kỳ, tức giận đến mức lật đồ cả tivi “Còn có sẽ có người thay mặt ánh trăng đến trừng phạt bà.”

“Aiiizaaa” đứng một bên, Wright Anderson không nhịn được phì cười, nhìn thấy ánh mắt mẹ anh phóng đến đành cố gắng nín nhịn ép bản thân phải bày ra bộ dạng nghiêm túc.

Katherine tức đến toàn thân phát run, mỗi một câu của Jill đều đã kích bà “ Jill Anderson, con dám ăn nói vậy với mẹ? Mẹ là mẹ con, vậy mà con muốn tố cáo mẹ, muốn mẹ thân bại danh liệt? Được! tốt lắm!”

Bà tức đến nổi bật cười bất đắc dĩ!

“Con muốn đấu với mẹ đúng không? Nhốt tiểu thư vào phòng cho tôi” bà hạ lệnh “Nếu nó ko xin lỗi, không xin tha thứ thì không cho nó ăn cơm”

“Xin lỗi?” Jill hát hàm hừ lạnh “Bà đợi đến chết đi...đừng động vào tôi...tôi tự đi” sau đó thẳng lưng giống đấu sĩ thản nhiên đi thẳng.

Vừa vào phòng Jill đã nghe thấy tiếng chốt cửa bên ngoài, trong phòng đến một cái cửa sổ cũng không có, lối ra duy nhất đã bị khóa lại. Ý đồ chuồn ra bằng lối cửa sổ của cô coi như thất bại. Xem ra Katherine cố tình nhốt cô ở phòng này không cho cô có cơ hội leo ra bằng lối cửa sổ.

Jill cắn móng tay đi đi lại lại trong phòng.

Được rồi, cố gắng tỉnh táo lại, cô hơi hối hận vì vừa rồi đã nổi nóng với Katherine, thể lực của cô có hạn, cứng đấu với cứng không phải cách hay, cô phải giả vờ nghe lời để Katherine nói lỏng cảnh giác. như vậy mới có cơ hội chạy trốn.

Cô rời đi lâu như vậy, chủ nhân không tìm thấy cô thì làm sao?

Cô thực lo lắng.

“A...Fuck” cô tức giận đá cửa, lần đầu tiên nói bậy.

Sau đó cô nghe thấy tiếng mở cửa.

Wright đứng trước cửa chợt nghe thấy tiếng đá cửa cùng chữi tục “Em gái, thô lỗ như vậy không ngoan chút nào” anh cười nói, cử chỉ không đứng đắn, một chút cũng không nghiêm túc như vừa rồi ở dưới lầu.

Jill trừng mắt nhìn anh hai “ Anh muốn gì?” Cô vừa nói, mắt không nhìn được nhìn về phía cánh cửa phía sau Wright.

“Đừng nghĩ” Wright nhìn ra ý đồ của cô, nhanh chóng xoay người đóng cửa lại, quay ra thì đã thấy Jill đang hung tợn nhìn mình chằm chằm.

Xem ra em gái rất ghét anh! Wright nhướn mày, cảm giác bị chính em gái mình ghét đúng là không nói nên lời.

Anh biết mình còn có một cô em gái ngốc nghếch, cũng không phải anh không muốn quan tâm, chỉ là từ nhỏ Jill đã sống khép kín không tiếp xúc với ai, về sau lại bị cha mẹ đưa đến Paris nên anh không có cơ hội tiếp cận cô em gái mới mười tuổi của mình.

Mà bây giờ Jill trở về với cá tính rất mạnh mẽ, nghe nói do tai nạn xe cộ nên đầu óc con bé đã trở lại bình thường. Biết Jill bị tai nạn, thân là anh trai mà lại không biết chút gì, anh luôn tự trách bản thân đã quá vô tâm.

Cũng khó trách con bé nhìn người nhà như người xa lạ, thậm chí còn rất chán ghét.

Đổi mặt với ánh mắt đề phòng của Jill, trong lòng Wright bất đắc dĩ “Jill, anh là anh hai của em, không phải người xấu.”

Jill hừ lạnh, mọi người ở đây cô đều chán ghét!

Quay đầu, cô ngồi xuống giường không thèm để ý đến anh Hai – anh ta dám đóng cửa thì chính là đứng cùng phe với Katherine, là kẻ địch của cô.

Wright cũng biết mình đóng cửa làm cho con bé không vui “Jill, đừng chạy trốn nữa, em không thắng mẹ được đâu” Anh dịu dàng khuyên cô “Đừng đối đầu với mẹ, đối bụng không phải là cách hay, đi xin lỗi mẹ đi có được không?”

Không thích! Không cần! trong lòng Jill tự trả lời, cô sẽ không khuất phục bà ta đâu.

“Đối bụng thì lấy sức đâu mà chạy trốn.”

Hả? Jill kinh ngạc nhìn Wright.

Wright chớp chớp mắt “Thế nào? Cuối cùng cũng chịu để ý đến anh hả?”

Jill có chút hoài nghi, đảo mắt đánh giá Wright một hồi vẫn cảnh giác “rốt cuộc quỷ kế của anh gì?” bị lừa một lần nên giờ này phải ở Anh, cô sẽ không dễ dàng tin người nữa.

“Quỷ kế gì chứ?” Wright thờ dãi, bị em gái nghi ngờ thật khiến cho người ta uể oải “Jill, anh hai đứng về phía em.”

Wright không đồng ý mẹ đối xử với Jill như vậy. Quan niệm môn đăng hộ đối của bà anh cũng không chấp nhận, nhưng anh biết bà là người cố chấp cho nên không tranh chấp với bà làm gì. Trước mặt bà

đều tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời, vậy mà Jill dám đối đầu với bà, anh thật bội phục.

Nói thật em gái như bây giờ anh rất thích!

Phải không? Vẻ mặt Jill không che giấu niềm nghi ngờ.

Lúc này cửa lại bị mở ra lần nữa. Một người đàn ông tóc vàng tây trang sang trọng đang cầm khay thức ăn bước vào, ngoài ý muốn nhìn thấy Wright cũng đang ở đấy.

“Anh! Sao hôm nay về sớm vậy?” Wright nhướn mày nhìn anh cả.

Sắc mặt Dior đậm bạc, đặt khay thức ăn lên bàn rồi nhìn Jill “Đói bụng thì ăn đi”. Giọng nói của anh lãnh đạm, mặt không chút biểu cảm, chắc chắn không phải người hiền lành.

Jill quan sát khay thức ăn, để ý đến cốc sữa.

Dior biết cô đang nghĩ gì “Yên tâm, không có thuốc đâu.” Anh biết mẹ bỏ thuốc bắt buộc Jill trở về, cũng biết nguyên nhân bà làm vậy.

Anh và Wright giống nhau, đều không tán thành việc này nhưng biết bà cố chấp, bởi vậy cũng không nói gì.

Hôm nay về nhà biết Jill bị nhốt trong phòng, hơn nữa lại còn bị bỏ đói cho nên anh mới đem đồ ăn đến.

“Đối đầu với mẹ không phải cách hay” Dior thản nhiên nói, thấy Jill có vẻ vẫn chưa hiểu lại nói tiếp “Chính em cũng biết, nếu tiếp tục ở trong này em sẽ không thắng nổi mẹ mà.”

Jill ngậm miệng không nói, tức giận cắn môi!

“Thả lỏng đi, động não một tí, đừng để mất lý trí” Nói xong Dior xoay người bước đi.

“Anh cả nói đúng đấy, em nghe lời ăn đi, ăn no mới có sức, đừng để bản thân bị đói.”

Wright yêu chiều vuốt ve tóc Jill, nháy mắt với cô một cái “Yên tâm ,anh và anh cả đều đứng về phía em” sau đó cũng theo Dior đi ra ngoài.

Jill nhìn cửa phòng rồi nhìn sandwich và sữa nóng, một lúc sau rốt cuộc vươn tay ra.

Cắn một miếng sandwich, uống hai ngụm sữa từ từ nuốt xuống.

Có lẽ nơi này không phải ai cũng là người xấu!

Bách Nghiêu Nhất vừa ra khỏi sân bay đang kéo hành lý nhướn mày nhìn thấy một người đàn ông phương tây đang đứng trước mũi xe Benz, sắc mặt nghiêm trang ai nhìn thấy cũng phải tránh.

“Bách tiên sinh, mời lên xe.” Anh ta nhìn Bách Nghiêu Nhất làm động tác mời.

Là người thức thời, Bách Nghiêu Nhất vút hành lý cho anh ta rồi thản nhiên lên xe.

Anh được đưa đến một Pub, ánh đèn bên trong màu vàng, pub đang chơi nhạc Jazz, nhìn về phía quầy bar nơi có một người đàn ông tóc vàng ngồi đợi sẵn. Bách Nghiêu Nhất đến bên cạnh người đàn ông đó rồi ngồi xuống, nói với người phục vụ “Một ly coca, cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ ngây cả người, vào pub mà gọi coca?

Dior nhìn người phục vụ nói “Anh đi mua một lon coca về đây.”

Nhân viên phục vụ liền gật đầu lấy một ly nước đặt trước mặt Bách Nghiêu Nhất rồi rời đi.

Bách Nghiêu Nhất cầm cốc nước uống một ngụm lười biếng lắc lắc cốc “Sao anh biết tôi đến, còn sai bao nhiêu người ra sân bay đón vậy?”

Ban đầu anh còn tưởng là người nhà Anderson, vậy nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không ngờ lại gặp được người bạn thời đại học này.

Rời trường đại học bọn họ cũng có liên lạc vài lần nhưng không có cơ hội gặp mặt, nguyên nhân đương nhiên là do Bách Nghiêu Nhất lười ra khỏi nhà. Nhiều năm không gặp đàn anh vẫn vậy, mặt lạnh như tiền, giống hệt cương thi.

“Cậu vẫn như trước đây không động đến rượu.” Dior mặc áo sơ mi cùng quần tây đã cởi bỏ cà vạt, mái tóc vàng vuốt ra phía sau càng làm tôn thêm vẻ tuấn mĩ, khí chất tôn quý không ai dám tiếp cận.

“Uống rượu sẽ loạn tính” Bách Nghiêu Nhất chống cằm, cười chế nhạo “Về điều này tôi tin rằng anh là người rõ ràng nhất không phải sao?”

Dior không hé răng chỉ nhấp một ngụm rượu.

Bách Nghiêu Nhất nhún vai không tiếp tục bới móc vết thương của người khác, trực tiếp vào vấn đề “Có chuyện gì? đi đón tôi không phải chỉ để ôn chuyện cũ chứ, nếu là vậy thì bây giờ tôi không rảnh” anh thực sự rất bận.

Thấy Bách Nghiêu Nhất muốn bỏ đi Dior chậm rãi mở miệng “ Muốn gặp Jill không?”

Bách Nghiêu Nhất dừng bước, quay đầu nhìn anh hỏi “Anh biết Jill?”

Dior nâng chén rượu, mắt lam thâm trầm, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng “Sao vậy? không phải cậu rất thông minh sao? Đến bây giờ vẫn chưa đoán ra?”

Bách Nghiêu Nhất chau mày, đầu chợt lóe lên, cùng màu tóc vàng, mắt lam...rất cuộc nhớ tới họ của Dior “ Trời ạ! Sao tôi lại quên mất anh là người của dòng họ Anderson chứ?”

Ông trời có phải khéo quá hay không?

Anh sớm đã quên mất họ của Dior, chỉ biết gia cảnh của anh ta rất khá giả nhưng không ngờ lại là người của gia tộc Anderson, chính xác mà nói, anh không muốn tìm hiểu nhiều về mấy kẻ có tiền.

Bách Nghiêu Nhất liếc một cái, có cảm giác run rẩy “Anh có quan hệ với Jill, không phải chứ?”

Dior nhếch môi, mắt lam đùa cợt “ Tôi cũng không ngờ cậu lại có duyên với cả hai đứa em gái tôi đến vậy.”

Theo tư liệu điều tra được, biết người dây dưa với Jill ở Paris là Bách Nghiêu Nhất anh cũng rất kinh ngạc.

Bách Nghiêu Nhất sờ mũi, chính anh cũng không tin được!

Ngồi xuống ghế một lần nữa, bây giờ anh có hứng thú ôn chuyện cùng Dior rồi.

“Nói đi, anh muốn thế nào? Có phải muốn tôi rời xa Jill không? Nếu vậy thì anh phí thời gian rồi” anh không có khả năng buông tha Jill.

“Cậu nghiêm túc với Jill?” Dior không ngờ cậu em khóa dưới lại nói

những lời này.

“Có hay không là chuyện của tôi” Bách Nghiêu Nhất cảm thấy không cần thiết phải trả lời. “Tôi đây rất hiếu kỳ, các người quảng Jill đến Paris chẳng quan tâm, tại sao bây giờ lại quan tâm cô ấy vậy?”

Dior không trả lời, quả thật Jill chịu thiệt thòi. Anh là anh cả cũng phải chịu trách nhiệm.

Cũng bởi vậy anh mới tìm Bách Nghiêu Nhất muốn xem thái độ của cậu ta, anh quen Bách Nghiêu Nhất đã lâu, rất hiểu tính cách cậu ta.

Bách Nghiêu Nhất không phải là người dễ tiếp nhận, có sức hút vô cùng lớn với phụ nữ, ai cậu ta cũng không từ chối, quan hệ lung tung hoang đường khiến Dior rất không hài lòng.

Bởi vậy khi biết Jill yêu Bách Nghiêu Nhất, anh lập tức nghĩ Jill bị vẻ ngoài của Bách Nghiêu Nhất lừa gạt.

Vậy mà Bách Nghiêu Nhất lại đuổi theo đến tận nước Anh làm cho anh hết sức kinh ngạc, Bách Nghiêu Nhất không phải là người chạy theo phụ nữ mà bây giờ nhìn thái độ của cậu ta, có vẻ như không phải trêu đùa Jill.

Bách Nghiêu Nhất cũng không muốn nghe anh ta trả lời, anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi. Nhưng mà dù sao cũng là anh trai của Jill, anh cần sự hỗ trợ của anh ta cho nên thái độ cũng hòa hoãn hơn.

“Tôi biết các người sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho Jill, anh tìm cách để tôi trà trộn vào được không?” Anh đưa ra yêu cầu.

Dior nhìn anh nhướng mày “Thái độ của cậu là đang cầu xin người khác hả?” Khẩu khí của cậu ta thật khiến cho người khác khó chịu, một chút cũng không thay đổi.

Bách Nghiêu Nhất nhếch môi “Đương nhiên anh sẽ không giúp không công, tôi biết anh chưa quên được bà chị ngốc nghếch của tôi.”

Có đi có lại, anh đương nhiên biết đạo lý này!

“Giúp tôi! tôi sẽ cho anh số điện thoại của chị ấy, anh muốn biết gì tôi đều có thể kể, thậm chí còn khiến chị ấy chủ động đến tìm anh.”

Về mặt Dior vẫn đậm bạc, mắt lam chột lóe sáng, những lời của Bách Nghiêu Nhất thực sự khiến anh động tâm.

“Thật không ngờ cậu lại bán đứng chị gái của mình.” Anh châm chọc.

“Thì cũng phải có người muốn mua, không phải sao?” Bách Nghiêu Nhất cười vươn tay ra.

Dior không nói một câu cũng vươn tay ra bắt tay anh.

Bách Nghiêu Nhất biết anh vừa tìm được một đồng minh hữu hiệu!

Jill suy xét thật lâu, rốt cuộc cũng nghe theo lời hai anh trai, không cãi lời, ngoan ngoãn thuận theo Katherine, không chạy trốn, không ngỗ nghịch, mặc dù trong lòng bất mãn.

Katherine thấy Jill ngoan ngoãn nghe lời rất vừa lòng. Cho rằng Jill đã nhận ra không thể cãi lại bà nên phải ngoan ngoãn nghe theo.

Bà cũng từng nghĩ Jill giả vờ thuận theo rồi thừa dịp bỏ trốn nên có cho người theo dõi, nhưng mà sau một thời gian không thấy Jill có ý định bỏ trốn Katherine mới yên tâm, tuy rằng vẫn cho vệ sĩ đi theo nhưng cũng không làm quá lên nữa.

Jill thực sự chán ghét những ngày tháng mất tự do này, tuy rằng

không phản kháng Katherine nhưng cũng không mỉm cười dù chỉ một lần.

Katherine cũng không nói gì, bà nghĩ qua một thời gian sẽ hết!

Dù sao Jill cũng nghe lời không chạy trốn nữa là tốt rồi, về phần anh chàng họ Bách kia, bà nghĩ con gái chỉ quyến luyến một thời gian thôi, cũng vì Jill chưa gặp được người nào tốt.

Hôm nay bà sẽ giới thiệu Jill với mọi người, cũng là cơ hội tìm cho Jill một người tương xứng.

Bà thực sự muốn Jill quên Bách Nghiêu Nhất đi!

Jill mặc chiếc váy trắng tinh lộ đôi vai trần quyến rũ, chân váy màu hồng lãng mạn, mái tóc vàng buông lơi, đầu đội một chiếc vương miện bằng kim cương, khuyên tai cùng vòng cổ đều là đá quý màu hồng, chân đi đôi giày cao gót màu đen trông vừa quyến rũ vừa ngọt ngào.

“Con gái của cha thật xinh đẹp” Todd ca ngợi.

Jill vẫn lạnh mặt ngồi trên sofa, nhìn cũng không nhìn một lần!

Đối mặt với sự lạnh lùng của con gái, Todd khẽ thở dài trong lòng. Ông biết Jill không tiếp nhận bọn họ, tuy con bé không chạy trốn nhưng cũng không nói chuyện với họ.

Ông cũng biết vợ mình rất cực đoan nhưng cũng vì muốn tốt cho Jill, muốn bồi thường cho con bé, chỉ không biết thể hiện ra sao?

“Jill, con rất ghét chúng ta sao?” ông không ngờ có một ngày con gái lại ghét mình như vậy.

Jill không nói lời nào.

Todd thở dài “Jill cha và mẹ con cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

“Vậy để con về Paris đi” mắt lam cầu xin “Con không muốn ở đây, con muốn về Paris” muốn ở bên chủ nhân.

Cô rất nhớ chủ nhân!

Todd bị ánh mắt của Jill làm mềm lòng “Jill, cậu ta không thích hợp với con.”

Vừa nhìn cậu ta đã biết đó không phải người đứng đắn, một người đàn ông như vậy sao có thể nghiêm túc với một nữ sinh được chứ?

Nếu không, đó cũng chỉ vì gia tộc Anderson phía sau Jill mà thôi.

Todd đoán Jill bị lừa, cho nên ông mới không ngăn vợ mình, hai bọn họ đều nghĩ Bách Nghiêu Nhất là người bất lương.

Nghe Todd nói vậy, Jill cảm thấy cơn giận mấy ngày kìm nén của mình như muốn bùng nổ, cô không nhịn được nói “Người như thế nào thì thích hợp?”

“Hôm nay con sẽ biết người đàn ông như thế nào là thích hợp với con.” Katherine đứng ở cửa, bà mặc trang phục màu đen tao nhã, khí chất ung dung.

“Đi thôi, buổi lễ bắt đầu rồi.” Katherine khoác tay chồng.

Jill lạnh mặt đè nén cơn giận trong lòng, đi ra khỏi phòng.

Bọn họ đi đến giữa đại sảnh của buổi tiệc, đèn thủy tinh lấp lánh, có dàn nhạc diễn tấu, mọi người nâng ly trò chuyện cho đến khi nhân vật

chính xuất hiện mới yên tĩnh lại.

“Rất cảm ơn các vị đã đến dự tiệc sinh nhật của con gái tôi” Todd mỉm cười, mặc dù đã có tuổi nhưng nhìn ông vẫn rất phong độ, tao nhã. “Xin giới thiệu với mọi người, đây là con gái tôi, JILL!!!”

Jill tiến lên phía trước, cố gắng mỉm cười, mọi người phía dưới vỗ tay ầm ầm.

Todd khẽ đẩy lưng Jill “Jill, nghe lời” Sau đó nhìn mọi người “Hy vọng mọi người có thời gian vui vẻ.”

“Ngoan cái rắm” Jill thầm nghĩ phải mau chóng trở về Paris.

Trong lòng Jill chán ghét, một lúc sau, vài công tử nhà giàu vây lấy cô.

“Jill, xin chào, tôi là Bill”

“Tôi là Jacson, rất vui được làm quen với em.”

“Tôi là...”

Một đồng âm thanh làm Jill muốn phát điên.

Cô chán ghét lễ tiệc! chán ghét nơi này.

“Rất xin lỗi, tôi phải đi toilet một chút” Cô tìm lý do vội vã bỏ đi. Người đàn ông đang đứng trong góc phòng lập tức đi theo cô.

Cảm giác đi đâu cũng có người theo dõi làm Jill không thoải mái, hai tay nắm chặt, đi đến góc khuất không người lập tức quay lại rống lên “Đừng đi theo tôi có được không?”

“Thật xin lỗi, đây là trách nhiệm của tôi.”

Jill thở sâu, cô biết anh ta không cố ý nhưng cô không chịu nổi nữa, nhẫn nại đã đến cực hạn, đang chuẩn bị tức giận bùng nổ hai mắt chọn tròn.

Vệ sĩ thấy bất thường liền xoay người lại, lập tức lĩnh ngay một cú đấm. Anh ta phản ứng cực nhanh, Bách Nghiêu Nhất lùi lại phía sau tránh đòn của vệ sĩ, sau đó lấy ra một lọ thuốc.

“A” vệ sĩ bị Bách Nghiêu Nhất xịt thẳng vào mặt bất ngờ kêu to, Bách Nghiêu Nhất không bỏ qua cơ hội, giáng một cú vào hạ bộ của vệ sĩ, anh ta đau đến gập người lại thì bị đánh cho bất tỉnh.

Anh nhú mày, tay phải đau quá “Thịt cũng cứng thật đấy” sau đó nhìn Jill vẫn còn đang ngây ngốc đứng bên cạnh, cánh đôi gợn cảm nở nụ cười.

“Hi” Bách Nghiêu Nhất xoay người “Công chúa yêu dấu, anh đến đón em đây.”

Anh nhìn trước nhìn sau, nơi này không an toàn bèn kéo Jill đi.

“Cửa trước toàn là người không chạy được, đến cổng sau đi” A.... đột nhiên anh bị đẩy vào tường, gáy đau đớn.

“Jill em làm gì vậy...a” đang muốn trách cứ, cơ thể lại bị bao vây, hai chân Jill kẹp chặt lấy hông anh, sau đó cái miệng của cô hung hăng áp đến.

Bị công chúa cường bạo, rốt cuộc anh cũng không kiềm chế được sự kích động trong lòng, nhanh chóng đáp trả cô.

Chương 10

Không cần dùng cả đời, chỉ cần đến khi sinh mệnh kết thúc trong mắt vẫn chỉ có anh.

Jill không ngờ được rằng Bách Nghiêu Nhất lại có mặt ở đây, cô còn tưởng anh vẫn đang ở Paris, đang lo lắng vì không tìm được cô, cô còn nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.

“A Nhất ...A Nhất...A Nhất” cô vui mừng gọi tên anh hôn tới tấp lên môi anh “Nhớ anh...nhớ anh...nhớ anh...”

Mỗi một câu nhớ anh cô lại ôm anh chặt thêm một chút, hai chân quăn chặt lấy hông anh, hai tay gắt gao ôm chặt.

“Đợi chút...Jill..A...” Bách Nghiêu Nhất không có cơ hội lên tiếng, cô gái bên người không chút quy củ kéo áo khoác của anh, mở thắt lưng anh, hai tay luồn vào trong áo sơ mi.

Nhiệt tình của cô không ngừng kêu gọi ngọn lửa trong anh. Bách Nghiêu Nhất bắt đầu có phản ứng, lâu như vậy rồi anh cũng rất muốn cô.

Hai tay ôm eo thon nhỏ của cô, hấp tấp hút lấy chiếc lưởi nóng bỏng ngọt ngào vẫn như trong ký ức.

“A...Nhất” Jill quăn chặt lấy đầu lưởi anh, tay nhỏ bé tham lam tiến vào trong áo sơ mi không ngừng cọ sát.

Bách Nghiêu Nhất bị khiêu khích đến phát hỏa, miễn cưỡng rời khỏi miệng cô, thấy cô vẫn áp sát vội trấn an “chờ chút” rồi nhanh chóng ôm cô tìm tạm một căn phòng.

Cửa vừa khép lại anh không chút do dự đặt cô lên cánh cửa, nhanh chóng hôn môi cô, không ngờ cô sẽ đáp lại nhiệt tình như vậy.

Anh trực tiếp kéo bỏ bộ lễ phục trên người cô, bầu ngực căng tròn vừa lộ ra đã bị anh nhanh chóng nắm gọn, tùy ý miết loạn đỉnh nhũ hoa.

Từ lúc nhìn thấy cô trang điểm ngọt ngào trong yến tiệc anh đã nghĩ đến việc xé tan bộ lễ phục của cô, sau đó hung hăng chiếm lĩnh.

Vào lúc gặp lại cô anh mới biết bản thân nhớ cô bao nhiêu. Không có cô ở bên, thiếu đi đôi mắt màu xanh đó anh đột nhiên cảm thấy cô đơn, cho dù quay đầu lại bao nhiêu lần đi nữa vẫn không còn nhìn thấy bóng dáng hồn nhiên của cô.

Trong khoảnh khắc đó tâm tình anh như một mảnh hoang vu.

Thế mới biết anh yêu cô bao nhiêu, không thể không có cô.

“Jill” anh nhẹ cắn gáy cô, nghe tiếng tim cô đập dồn dập, nụ hoa bị kích thích mà dựng đứng lên.

“A...” Jill vẫn chưa thỏa mãn, cô muốn anh “ A Nhất...xin anh”

Tay bé nhỏ chủ động xâm nhập vào trong quần anh nắm lấy dục vọng đang bùng bùng phần chân kia.

Cô muốn anh tiến vào, muốn cảm nhận anh ở trong cơ thể cô, muốn được bao phủ bởi mùi vị của anh.

Đã lâu không cùng anh, cô muốn anh.

Bộ dạng gọi cảm yêu kiều của cô làm cho Bách Nghiêu Nhất không kiềm chế nổi nữa, anh nghĩ sẽ có ngày anh bị tiểu yêu này phế bỏ

mất.

Kéo quần lót xuống, Bách Nghiêu Nhất nắm lấy hai chân cô, dục vọng to lớn hung hăng tiến thật sâu vào.

“A...” toàn thân Jill căng cứng ôm chặt lấy anh, từ lúc âu yếm cơ thể cô đã ẩm ướt, chặt nóng đủ để thừa nhận anh.

Bách Nghiêu Nhất cắn răng hưởng thụ cơ thể căng chặt ngọt ngào của cô. Cô gọi cảm trong lòng anh, xem ra còn chưa thỏa mãn, hai chân quần chặt lấy anh phối hợp nhịp nhàng. Rốt cuộc Anh không thể khống chế bản thân mình, điên cuồng ra vào nơi sâu thẳm của cô, cắn nuốt cái miệng nhỏ xinh. Lửa nóng không ngừng xuyên suốt nơi ẩm ướt nồng nhiệt đấy, mỗi lần rút ra đâm vào đều phát ra tiếng va chạm mê người.

“A Nhất....tuyệt quá...em rất nhớ anh...” Jill cuồng loạn nỉ non, kích động ôm chặt lấy anh, hai cơ thể như hòa làm một. Cơ thể tuyết trắng vì kích tình mà ửng hồng. Cảnh tượng đó làm hai người nhanh chóng lên đỉnh. Bách Nghiêu Nhất găm nhẹ dùng sức ra vào cửa động của cô, ở nơi đó run run phóng ra tinh túy. Hai người cùng thở dốc, mùi tình dục lan tỏa cả căn phòng.

Một lúc sau Bách Nghiêu Nhất ngẩng đầu, khuôn mặt tuần tú vì kích tình mà chưa hết ửng đỏ, tóc tai lộn xộn càng làm tăng thêm vẻ hoang dã khiến Jill một lần nữa miệng khô lưỡi nóng. Bụng hơi lui ra một chút vách hoa lại co rút vào. Bách Nghiêu Nhất tức giận đánh vào hông cô “đừng lộn xộn” sau đó ép chính mình rút ra.

Lửa nóng vừa rút ra ở ngay cửa động, nước dịch tinh khiết tràn cả ra ngoài, hình ảnh khiêu khích như vậy khiến hai mắt Bách Nghiêu Nhất phút chốc lại ngập tràn lửa tình. Anh hít một hơi thật sâu ép bản thân phải hạ hỏa.

Ôm Jill đi đến sofa nhìn đến bộ lễ phục còn vương lại trên người cô,

không đủ che đi bộ ngực căng tròn, cặp mắt lam ngậy thơ lại kiều diễm Bách Nghiêu Nhất không nhịn được cúi xuống hôn cô. Jill nhanh chóng đáp trả anh bằng nụ hôn thật sâu.

Cô chưa bao giờ che giấu bản năng của mình “A Nhất...”

“Jill” Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng buông Jill ra nghe thấy tiếng cô bắt mẫn rên rỉ. Anh cũng bắt đắc dĩ, nếu không phải đang trong thời điểm không thích hợp này thì chắc chắn anh sẽ cùng cô làm ba ngày ba đêm.

“Lần sau anh sẽ đền bù mà” thật không biết nhiệt tình của cô là tốt hay xấu.

Jill bắt mẫn liếm môi nằm nghiêng trên ghế sofa để mặc cho anh lấy khăn lau người cô.

Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng lau người cho cô, mặc lại bộ lễ phục, giúp cô đi giày cao gót rồi chỉnh sửa lại trang phục của mình, cầm tay cô đi ra ngoài.

Đã trễ không ít thời gian, người nhà Anderson chắc cũng phát hiện Jill biến mất, anh phải nhanh chóng đưa cô đi.

Jill ôm lấy cánh tay Bách Nghiêu Nhất nhìn anh cười nói “A Nhất, có anh ở bên thật tốt” cô rất vui vẻ, ánh mắt đều lấp lánh ý cười hạnh phúc.

Bách Nghiêu Nhất trong lòng sung sướng không nhịn được cúi xuống hôn cô, sau đó hé cửa thấy không có ai mới nhanh chóng kéo cô đi về phía đại sảnh. Không ngờ chỉ đi có mấy bước đã nghe thấy tiếng người đuổi theo ở đằng sau, mà ở giữa là vợ chồng Anderson.

“Cậu vào đây bằng cách nào?” Katherine tức giận nhìn Bách Nghiêu Nhất, lại thấy Jill đang ôm chặt lấy cậu ta, tóc tai buông xõa, trên cổ

còn có dấu hôn nhìn qua là biết hai người vừa xảy ra chuyện gì. Sắc mặt bà càng lạnh hơn, sắc mặt Todd cũng rất khó coi.

Dior trước sau vẫn lạnh lùng không đổi. Là anh cho Bách Nghiêu Nhất vào cũng biết cậu ta sẽ đưa Jill đi, anh nghĩ họ đã đi từ lâu rồi không ngờ vẫn còn đang ở trong nhà, lại càng không nghĩ đến em gái bé nhỏ của mình vì cậu ta mà bày ra bộ mặt tức giận đáng yêu đến thế. Không chỉ có Dior mà sắc mặt Wright cũng không khá hơn là mấy, chỉ có duy nhất Anna nhìn hai anh trai đầy ẩn ý.

Bách Nghiêu Nhất thật không có liêm sỉ giờ tay chỉ Dior: “Là cậu ta cho tôi vào”

Dior đã sớm biết tính cách chanh chua ác liệt của Bách Nghiêu Nhất nhưng lại không ngờ cậu ta còn vô sỉ không có đạo nghĩa đến như thế này.

Trầm mặc nghe cha mẹ chỉ trích, trong lòng Dior đầy hối hận đã cho tên quái đản chỉ biết động dục này vào cửa.

Để tránh cái nhìn của thiên hạ, yến tiệc buộc phải kết thúc sớm, vợ chồng Anderson miễn cưỡng tươi cười tiễn khách sau đó khi nhìn đến Bách Nghiêu Nhất lại tức giận đến tái mặt.

Ranh giới được vạch rõ ràng, một bên là dòng họ Anderson, bên còn lại đương nhiên là Jill cùng Bách Nghiêu Nhất.

“Jill lại đây” Katherine nén giận lạnh lùng nhìn con gái.

Jill hừ một tiếng vùi mặt vào lòng Bách Nghiêu Nhất vờ như không nghe thấy.

Katherine phút chốc lửa giận bùng bùng “Jill Anderson” bà tức đến nổi định tiến đến kéo Jill về nhưng lại bị chồng ngăn lại.

“Katherine để anh nói chuyện với hai đứa” biết vợ mình không thể bình tĩnh, Todd nhanh chóng trấn an.

“Bách tiên sinh” Todd nhìn về phía Bách Nghiêu Nhất thái độ trầm ổn mà bình tĩnh “Tôi không phản đối cậu và Jill ở bên nhau”

“Anh nói gì vậy?” Katherine kinh ngạc “sao có thể như vậy được...”

Lời còn chưa nói xong Todd quay sang liếc Katherine một cái. Lấy nhau bao năm bà hiểu được ánh mắt này có ý bảo bà đừng xen mồm vào. Thấy bà không nói gì nữa Todd vỗ nhẹ lên tay bà sau đó quay sang nói tiếp “Nhưng mà tôi phải cho cậu biết một điều rằng, tôi sẽ không cho Jill thừa kế tài sản chỉ cần cậu và nó ở bên nhau một đồng cũng đừng mong nhận được.”

“Haizzz” Bách Nghiêu Nhất thở phào một hơi.

Thấy thái độ của anh hết sức bình thản Todd hơi nhúm mày

“Ba” Wright không nhịn được lên tiếng.

“Còn nữa, cậu cũng không được dùng danh nghĩa gia tộc Anderson để đi lừa gạt vì tôi sẽ xóa tên Jill khỏi gia phả”

“Việc này đối với Jill không công bằng”

Todd lạnh mặt “Nếu nó muốn ở cùng cậu ta thì phải chấp nhận” sau đó ông quay sang nhìn Jill nói “Jill con nghĩ sao?”

Jill ôm lấy cánh tay Bách Nghiêu Nhất không chút do dự “Con muốn ở bên anh ấy”

“Jill, em vẫn chưa rõ sao, nếu em ở cùng anh ta sẽ phải chịu cảnh nghèo đói sống qua ngày” Anna khuyên em gái “Anh ta không lo nổi

cho em đâu.”

Ở gia đình Anderson được ăn ngon mặc đẹp theo Bách Nghiêu Nhất sẽ không còn được như vậy nữa. Anna không muốn em gái bị như vậy.

“Ai nói thế” Jill bất mãn “A Nhất kiếm được rất nhiều tiền”

“Dùng khuôn mặt để kiếm tiền sao?” Wright trào phúng. Anh nhìn bộ dạng phong lưu của Bách Nghiêu Nhất rất không vừa mắt, cảm thấy em gái mình đúng là bị lừa tình.

Anh cả cũng thật không hiểu nổi sao lại giúp hạng người này trà trộn vào cơ chứ?

“Khuôn mặt? Mặc dù A Nhất rất đẹp trai nhưng anh ấy không thích tiếp xúc với người lạ sẽ không bán thân kiếm tiền”

Jill nói rất nghiêm túc.

Bách Nghiêu Nhất không nhận được bất cười “đồ ngốc” anh vuốt ve tóc Jill trong mắt đều là sủng nịnh yêu chiều

Jill nhìn đến ánh mắt ôn nhu dịu dàng của Bách Nghiêu Nhất cũng ngây ngốc cười theo.

Katherine không nhận nổi “Còn dựa vào cái gì nữa? nhìn cậu ta là biết thuộc dạng lưu manh đầu đường xó chợ”

“Không cho bà nói anh ấy như vậy” Jill trừng mắt nhìn Katherine “A Nhất có đi làm, sao các người lại coi thường anh ấy”

“Đi làm? Làm cái gì?” Katherine hừ lạnh, cảm thấy con gái mình so với trước đây còn ngốc nghếch hơn.

“Viết tiểu thuyết” Jill chỉ về phía giá sách “Tất cả tiểu thuyết trên kia đều do anh ấy viết”

Tiểu thuyết?

Mọi người đều chuyển ánh nhìn về phía giá sách. Giá sách được phân loại thành rất nhiều tầng. Trong đó tầng trên cùng bày tiểu thuyết trình thám hiện không còn xuất bản mà Todd rất cẩn thận giữ gìn.

Todd hơi nhướn lông mày hết nhìn giá sách lại nhìn Bách Nghiêu Nhất trong lòng hơi mông lung.

“Jill em nói cuốn tiểu thuyết này là Bách viết sao?” Anna không thể tin được.

Đúng vậy! Jill gật đầu.

“Sao có thể như vậy chứ?” Anna hét chói tai.

Wright cũng không thể tin được, anh vốn muốn hỏi Jill có phải bị lừa rồi không nhưng nhớ lại cô gọi cậu ta là A Nhất, mà vị tác giả người trung quốc kia lấy bút danh là Nhất. Ông trời ơi, anh cũng là độc giả của Nhất

Trong lòng Dior không khỏi kinh ngạc, anh không ngờ một người lười nhác không công ăn việc làm như cậu ta lại đi viết tiểu thuyết, mà còn trở thành tác giả nổi tiếng nữa chứ.

Lúc này quản gia đột nhiên gõ cửa “Lão gia, tổng giám đốc Đường thị đến.”

“Cái gì?” Todd kinh ngạc kêu lên “Sao cậu ta lại đến đây?”

Đường thị là tập đoàn hùng mạnh, phạm vi ảnh hưởng trên toàn thế giới. Gia tộc Anderson cũng đang tìm trăm phương ngàn kế để hợp tác cùng đường thị. Hôm nay họ có gửi thiệp mời đến đường thị ý muốn giới thiệu Jill cho CEO nhưng đường thị chỉ cử trợ lý đến. Mà hiện tại trễ như vậy rồi sao tổng giám đốc của bọn họ còn đến đây.

“Thực xin lỗi đã quấy rầy rồi” một người đàn ông phương đông tây trang đắt tiền đi vào khẽ gật đầu nhìn mọi người.

“Tôi tới đây để đón anh họ tôi” sau đó quay sang nhìn Bách Nghiêu Nhất nhú chặt mày “Anh để em đợi bên ngoài hai tiếng đồng hồ.”

“A, thật xin lỗi, tôi quên mất cậu đang đợi bên ngoài” rốt cuộc Bách Nghiêu Nhất cũng nhớ ra anh để cậu ta đợi bên ngoài để tiếp ứng.

“Bách...Anh ...anh là anh họ của CEO Đường thị ư?” giọng Anna hơi run run “Ông trời ơi! Sao anh không nói cho tôi biết” biết vậy cô đã không dễ dàng chia tay anh ta.

Bách Nghiêu Nhất nhún vai, anh không thích dây dưa với kẻ có tiền không được hay sao?

Sau đó anh mỉm cười nhìn về phía Katherine, lễ phép nói “Như vậy cháu đã có tư cách ở bên Jill chưa?”

Jill vui vẻ xách hành lý. Cô phải về Paris, hơn nửa lần này còn cùng chủ nhân trở về, cô có thể ở bên chủ nhân rồi.

Rốt cuộc cũng không còn ai ngăn cản, không cần phải về nhà, có thể ngày ngày dính lấy chủ nhân. Thật tuyệt quá! Jill vui vẻ mắt sáng lấp lánh.

Todd lần đầu tiên chứng kiến con gái nở nụ cười vui vẻ đến vậy trong lòng ông không tránh khỏi ửng khuôn. Người làm con gái ông vui sướng như vậy lại là một người khác không phải bọn họ.

Jill nhìn đến người nhà nở cười liền biến mất trong mắt không khỏi đề phòng. Ông ngồi cạnh Jill lấy tay xoa đầu cô. Jill theo bản năng trốn tránh thấy vậy Todd đành cay đắng thu tay về.

“Jill, cha biết con không thích chúng ta nhưng cha vẫn muốn con hiểu cha cũng như mẹ con chỉ muốn bảo vệ cho con, không muốn con bị tổn thương, có thể chúng ta đã dùng sai cách, có lẽ con cho rằng chúng ta không có tư cách nói những lời này dù sao đem con đến Paris cũng là lỗi của chúng ta.” Todd cười khổ.

Thật ra khi biết Bách Nghiêu Nhất là “Nhất” ông đã không còn muốn phản đối nữa rồi. Ông chỉ sợ Jill bị lừa, nếu như ông biết Bách Nghiêu Nhất có việc làm ổn định thì chắc chắn ông sẽ không phản đối hai đứa bên nhau. Chuyện Đường thị chỉ là ngoài ý muốn, bọn họ không nghĩ Bách Nghiêu Nhất lại có quan hệ với Đường thị, điều này quả thực như giáng một đòn đau vào bọn họ, nhất là đối với vợ mình. Tuy bà không còn phản đối nhưng trong lòng không thể nào tốt hơn được.

“Nếu Bách Nghiêu Nhất bắt nạt con thì hãy quay về đây. Đừng quên con còn có gia đình này” vỗ nhẹ lên đầu con gái Todd cười cười rồi đứng lên.

Nhìn bóng lưng Todd rời đi Jill cắn môi “Con đã bảo A Nhất ký tên vào từng quyển tiểu thuyết trên giá sách” Todd kinh ngạc quay đầu, Jill cười cười vuốt tóc “mỗi bản đều có chữ ký nhé.”

“Thật vậy sao?” Todd vui mừng,

“Vâng” Jill dùng sức gật đầu sau đó đứng dậy ôm lấy ông.

Todd ngây cả người.

Jill nũng nịu nói với ông “Cha nếu có thời gian thì dẫn mẹ đến Paris thăm con nhé”

Todd cảm thấy hốc mắt mình nóng lên, ông ôm lấy cô nói “ được” ông biết rốt cuộc con bé cũng không còn ghét bỏ ông nữa rồi.

Khi ông trở vào phòng thì Katherine đang đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ông đi đến phía sau bà nhìn ngoài cửa sổ Jill đáng ôm lấy cánh tay Bách Nghiêu Nhất tươi cười vui vẻ với Anna và wright.

“Sách là do em kiếm được” Anna không cam lòng nhìn em gái.

Jill nhăn mặt nhìn cô sau đó cố tình ôm lấy cánh tay Bách Nghiêu Nhất lớn tiếng nói “ A Nhất là của em”

Biết Jill mê luyện Bách Nghiêu Nhất Wright đã sớm quen rồi, anh nhìn Bách Nghiêu Nhất cười “A Nhất cái kia... khi nào thì “X” xuất bản phần mới vậy?” anh đã chờ lâu lắm rồi.

“Đúng vậy...đúng vậy..khi nào thì xuất bản?” Anna cũng mong ngóng.

Bách Nghiêu Nhất bây giờ mới sực nhớ ra hình như anh đã hứa với Bách Á Mạt sẽ giao bản thảo cho chị ta, nhưng mà anh còn chưa viết xong...thôi đành chịu vậy, dù sao cũng lâu lắm rồi chưa có viết tiếp.

“Hai người mau lên xe đi còn kịp” Dior ở trong xe đi ra.

Jill kéo Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng vào trong xe sau đó vẫy tay với Wright và Anna “Anh hai có thời gian nhớ đến thăm em nhé, Anna, chị không đến cũng không sao.”

“Làm ơn đi chỉ có em mới coi Bách như bảo vật vậy thôi” Anna trợn mắt “mau đi đi.”

Todd nhìn xe rời đi sau đó nhẹ nhàng ôm vợ mình “Jill nói chúng ta có thể đến thăm nó.”

Katherien không lên tiếng.

“Con bé là con em, nó sẽ không chán ghét em đâu.” Mấy ngày nay ông cũng phần nào hiểu được tính cách của Jill “con bé cũng biết là em yêu nó mà.”

Katherine dựa sát vào người Todd lúc sau mới lên tiếng “Tháng sau mình đi Paris được không?”

Todd nở nụ cười “Được.”

Trở lại Paris, Jill theo đúng ước nguyện ngày nào cũng dính lấy Bách Nghiêu Nhất, không rời cuộc sống thật ngọt ngào mỹ mãn.

Sự thực không phải như vậy!!!

“Jill Anderson” Bách Nghiêu Nhất đen mặt nhìn phòng bếp như một bãi chiến trường, bồn rửa dính đầy bột mì, chiếc nồi đun nước bị cháy đen hết phần đáy, lò vi sóng thì nghi ngút khói đen. Bách Nghiêu Nhất cảm thấy gân xanh chính bản thân nổi hết cả lên, tiểu thư kia mới vào bếp có ba tiếng, mà phòng bếp nhà anh đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Ngày hôm qua là máy giặt bởi vì cô tâm huyết dồi dào muốn giặt quần áo cho anh, kết quả là suýt gây ra hỏa hoạn....ba ngày trước là....

Tóm lại mặc cho Jill muốn làm cái gì kết quả tuyệt đối chỉ có một.

Anh không muốn cô động vào bất cứ việc gì nhưng hôm nay cô lại làm toang hoang như vậy đây.

“Xin lỗi” Jill chán nản cúi đầu hai tay che lỗ tai sợ hãi lùi lại phía sau “Em...em chỉ muốn làm bánh ngọt...hôm nay là sinh nhật anh....muốn cho anh một sự bất ngờ...”

Đúng! Anh quả thực bất ngờ!

Từ ngày ở bên cô cuộc sống của anh tràn đầy những bất ngờ, cuộc sống yên tĩnh của anh giờ đi đâu rồi. Bách Nghiêu Nhất hồi tưởng lại quãng thời gian an tĩnh trước kia.

Nhìn bộ dạng chịu uất ức của Jill, Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng hết giận bất đắc dĩ nói “lại đây” anh ra lệnh.

“Vâng” Jill cúi đầu yên lặng đi về phía anh,quần áo,đầu tóc cô lấm tẩm toàn bột mì.

“Dừng lại. Dừng đến gần anh” Bách Nghiêu Nhất lui về phía sau giơ tay chỉ về phía phòng tắm “Đi tắm rửa đi.”

“Vâng” Jill bước về phía phòng tắm đến cửa phòng quay đầu,mắt lam ngấn nước nhìn anh nói “ A Nhất em xin lỗi” sau đó nhanh chóng đi vào tắm rửa.

Bách Nghiêu Nhất bị bộ dạng tội nghiệp của cô làm cho dở khóc dở cười lần nào cô cũng dùng chiêu này cố tình khiến anh mềm lòng.

Bất đắc dĩ thở dài Bách Nghiêu Nhất nhanh chóng nhấc điện thoại gọi cho công ty vệ sinh.

Một lúc sau Jill tắm rửa sạch sẽ đi ra, cơ thể bé bỏng lọt thỏm trong bộ quần áo rộng thùng thình, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nước làm cho đỏ bừng trông thực ngon miệng nhưng trên mặt cô vẫn có vẻ buồn bực.

“Em đi thay quần áo đi, mặc đẹp một chút.”

Jill nghi hoặc ngẩng đầu Bách Nghiêu Nhất chột nhứ mày “ hôm nay là sinh nhật anh, không muốn ăn mừng sao?”

Mắt lam léo sáng.

“Nhanh lên anh chỉ cho em 10 phút thôi đấy”

Jill ôm chầm lấy anh cắn một cái “A Nhất anh thật là tốt, em thích anh nhất” sau đó lại hôn anh một cái nữa rồi nhanh chóng vào phòng thay đồ.

Bách Nghiêu Nhất bị cô hôn chột nở nụ cười. Thôi được...mặc dù không còn yểu tính như xưa nhưng ồn ào như vậy cũng không hẳn là không tốt.

“A Nhất em xong rồi” không đến mười phút, Jill mặc váy màu hồng nhanh chóng lao tới cười hì hì với anh. Bách Nghiêu Nhất ôm lấy eo cô, cúi đầu đặt một nụ hôn lên cái miệng xinh đẹp đang nở nụ cười kia.

Chỉ cần có cô ở bên dù chuyện gì xảy ra cũng được.

Đồ ngốc!

Cô chỉ có thể là đồ ngốc của anh thôi.

Có cô rồi trong lòng anh không còn cô đơn tĩnh mịch nữa.

Phiên ngoại: Con mèo Đại hắc.

Không phải chỉ có phụ nữ là thù dai, đàn ông cũng vậy đấy.

Bách Nghiêu Nhất nhớ lại bé con từng vì một gã tên Đại Hắc mà cãi nhau với anh, điều này làm cho Bách Nghiêu Nhất khắc sâu trong lòng không thể quên được.

Phải nói rằng Jill đối với anh bảo sao nghe vậy chưa bao giờ phản bác nửa lời vậy mà vì một gã đại hắc mà cùng anh đối nghịch.

Thực ra anh là người lòng dạ hẹp hòi hơn bất kỳ ai.

Không phải chưa từng nghĩ đến tra khảo Jill xem tên Đại Hắc đấy là ai nhưng có cần phải như vậy không? Nếu như hỏi thì có nghĩa là anh đang ghen hay sao?

Còn lâu đi anh không bao giờ ghen “Anh chỉ là...chỉ là tò mò mà thôi”

Tóm lại vì lòng tự trọng của bản thân, mặc dù hết sức tò mò nhưng anh vẫn phải đè nén lại trong lòng. Sau đó đến một ngày anh đang đi trên đường bỗng có người gọi lại “Cậu không phải là Bách tiên sinh sao?” người đàn ông kia hết sức kinh ngạc nhìn Bách Nghiêu Nhất “Đã lâu không gặp, không ngờ lại gặp được anh ở đây”

Bách Nghiêu Nhất cũng nhận ra người đàn ông này. Anh ta hay lui tới cửa hàng bán vật nuôi tại NY. “thực khéo quá! Anh đến Paris chơi sao?”

“Tôi mới cưới cách đây không lâu” người đàn ông nở nụ cười hạnh phúc “đang đưa bà xã đi hưởng tuần trăng mật.”

“Chúc mừng” Bách Nghiêu Nhất gật đầu một cái cảm thấy hai người cũng không còn chuyện gì để nói định tìm lý do rời đi.

“Đúng rồi! Miu Miu có khỏe không?” Tuy Bách Nghiêu Nhất rất lạnh lùng nhưng vật nuôi của bọn họ lại thân nhau. “Đại Hắc nhà tôi rất nhớ Miu Miu của anh đó.”

“Đại Hắc?” Bách Nghiêu Nhất sửng sốt một chút.

“Đúng vậy! anh quên con mèo nhà tôi rồi sao?”

Đúng thật là khéo quá!

Bách Nghiêu Nhất bĩu môi. Anh cứ nghe đến cái tên Đại Hắc là thấy khó chịu, nay lại nghe đến tên sủng vật của anh ta là Đại Hắc đúng thật chói tai.

“Sửa tên thì hay hơn”

“Sao cơ?”

“Cái tên đại hắc này quá xấu” ném lại một câu Bách Nghiêu Nhất vẫy tay nhanh chóng xoay người rời đi, để lại cặp vợ chồng mới cưới ngẩn ngơ nhìn nhau “Xấu? xấu ở đâu cơ chứ?”

Bách Nghiêu Nhất mang vẻ mặt buồn bực về nhà.

Jill nghi hoặc nhìn anh “Nhất, anh sao vậy?” mặt khó chịu như vậy... gần đây cô đâu có gây ra chuyện gì.

“Không có việc gì” anh lờm Jill, Đại hắc là ai???? Anh xuýt chút nữa thốt ra câu này, cũng may cắn răng nhin xuống.

“Anh đi tắm đây” anh đứng dậy đi về phía nhà tắm.

Jill nghiêng đầu suy nghĩ. Mặc dù không hiểu chủ nhân giận dữ chuyện gì nhưng với cá tính vô lo của cô, cô sẽ không suy nghĩ sâu xa mấy vấn đề rối rắm.

Có thể như Đại Hắc nói đây là thời kỳ mãn kinh?

Jill ngáp một cái quyết định đi ngủ.

Bách Nghiêu Nhất tắm rửa xong đi ra thì Jill đã yên tĩnh ngủ trên giường, tâm tình anh thực siêu kém.

Cô còn ngủ được?

Đáng giận!

Nhìn khuôn mặt ngây thơ đang ngủ say bên cạnh Bách Nghiêu Nhất không nỡ đánh thức, đành nằm xuống giường quay lưng lại phía cô.

Trong lòng khó chịu khiến Bách Nghiêu Nhất không thể ngủ được, đến khi trời sáng anh vẫn còn thức. Một đêm mất ngủ khiến mắt anh thâm quầng tròng mắt liếc người bên cạnh vẫn còn đang ngủ say.

Tức chết đi được! Đại Hắc rốt cuộc là ai?

Hết

